

**Comunicarea Comisiei — Manual privind transferarea persoanelor condamnate și executarea
pedepselor privative de libertate în Uniunea Europeană**

(2019/C 403/02)

CUPRINS

LISTA ABREVIERILOR	60
PREFAȚĂ	6
INTRODUCERE ȘI CONTEXT JURIDIC GENERAL	6
1. Prezentare generală	6
1.1. Principalele prevederi ale deciziei-cadru	7
1.1.1. Transmitere	8
1.1.2. Certificatul	8
1.1.3. Hotărârea judecătorească	8
1.1.4. Pedepsă	8
1.1.5. Statul emitent și statul de executare	9
1.2. Principiul recunoașterii reciproce	9
1.3. Efectul juridic al deciziilor-cadru ale UE	9
1.4. Articolul 267 din TFUE: Procedură preliminară	10
PARTEA I: TRANSMITEREA UNEI HOTĂRĂRI JUDECĂTOREȘTI ȘI A UNUI CERTIFICAT	10
2. Cerințe pentru transmitere	10
2.1. Domeniul de aplicare al deciziei-cadru	10
2.1.1. Ratione personae	10
2.1.2. Ratione materiae	10
2.1.3. Ratione temporis	11
2.2. Autoritățile competente	11
2.3. Alegerea statului de executare	11
2.3.1. Scenarii aferente articolului 4 alineatul (1)	11
2.3.2. Transferul către statul membru de cetățenie al persoanei condamnate, pe teritoriul căruia trăiește aceasta [articolul 4 alineatul (1) litera (a)]	12
2.3.3. Transferul către statul membru pe teritoriul căruia persoana va fi expulzată [articolul 4 alineatul (1) litera (b)]	12
2.3.4. Transferul către orice alt stat membru care își dă acordul pentru transferare [articolul 4 alineatul (1) litera (c)]	12
2.4. Consimțământul în cunoștință de cauză al persoanei condamnate	13
2.5. Consimțământul statului de executare	13
2.6. Avizul persoanei condamnate	14
2.7. Evaluarea reabilitării sociale	14
2.7.1. Statul emitent trebuie să dobândească certitudinea că executarea pedepsei în statul de executare va contribui la facilitarea reabilitării sociale	14
2.7.2. Consultarea cu statul de executare, dacă este cazul	14

2.7.3. Definiția reabilitării sociale	15
2.7.4. Modalități de executare a pedepsei	15
2.8. Lista celor 32 de infracțiuni în cazul cărora predarea se face fără verificarea dublei incriminări	15
2.9. Grupuri vulnerabile: minorii și infractorii cu dizabilități mintale și transferarea măsurilor care constau în asistență psihiatrică sau medicală	16
2.10. Considerentele statului emitent în materie de drepturi fundamentale	16
3. Procedura pentru transmitere	17
3.1. Părțile care au dreptul de a iniția procedura	17
3.2. Procedura de obținere a avizului persoanei condamnate	17
3.3. Notificarea persoanei condamnate [articolul 6 alineatul (4) și formularul prevăzut în anexa II]	18
3.4. Documentele care trebuie transmise	18
3.4.1. Certificatul	18
3.4.2. Hotărârea judecătorească	19
3.5. Informații suplimentare utile oferite de către statul emitent	22
3.6. Transmitere	22
3.7. Cerere de informații privind dispozițiile referitoare la posibila eliberarea înainte de termen sau condiționată	22
3.8. Cerere de arest preventiv	23
3.9. Retragera certificatului	23
PARTEA II: RECUNOAȘTEREA HOTĂRÂRII JUDECĂTOREȘTI ȘI EXECUTAREA PEDEPSEI	24
4. Procedura pentru recunoaștere	24
4.1. Termenul pentru adoptarea deciziei privind recunoașterea și căile de atac împotriva deciziei de transferare	24
4.2. Cererea de traducere a hotărârii judecătorești	24
4.3. Amânarea	24
4.4. Arestul preventiv	25
5. Decizia privind recunoașterea și executarea	25
5.1. Obligația generală de recunoaștere și executare	25
5.2. Consimțământul statului de executare	25
5.3. Lista celor 32 de infracțiuni pentru care nu se aplică verificarea dublei incriminări	25
5.4. Adaptarea pedepsei	26
5.5. Motivele de nerecunoaștere și de neexecutare	27
5.5.1. Certificat incomplet sau incorect [articolul 9 alineatul (1) litera (a)]	27
5.5.2. Neîndeplinirea criteriilor de transmitere [articolul 9 alineatul (1) litera (b)]	27
5.5.3. Non bis in idem [articolul 9 alineatul (1) litera (c)]	27
5.5.4. Lipsa dublei incriminări [articolul 9 alineatul (1) litera (d)]	27
5.5.5. Executarea pedepsei prescrise [articolul 9 alineatul (1) litera (e)]	28
5.5.6. Imunitatea prevăzută de legislația statului de executare [articolul 9 alineatul (1) litera (f)]	28
5.5.7. Vârsta de la care se poate antrena răspunderea penală [articolul 9 alineatul (1) litera (g)]	28

5.5.8. Pedepsa rămasă de executat este prea scurtă [articolul 9 alineatul (1) litera (h)]	28
5.5.9. Procese în contumacie [articolul 9 alineatul (1) litera (i)]	28
5.5.10. Urmărirea penală pentru infracțiuni comise anterior transferării [articolul 9 alineatul (1) litera (j)]	29
5.5.11. Măsura care constă în asistență psihiatrică ori medicală sau o altă măsură privativă de libertate [articolul 9 alineatul (1) litera (k)]	30
5.5.12. Extrateritorialitate [articolul 9 alineatul (1) litera (l)]	30
5.6. Recunoașterea parțială și executarea	30
6. Transferarea persoanei condamnate	30
6.1. Termenele pentru transferarea fizică	30
6.2. Tranzitul printr-un alt stat membru	30
6.3. Cheltuielile de transfer	31
6.4. Documente de călătorie	31
7. Executarea pedepsei	31
7.1. Legea care reglementează executarea	31
7.2. Deducere	31
7.3. Eliberarea înainte de termen sau condiționată	31
7.4. Amnistia, grațierea	31
7.5. Revizuirea hotărârii judecătorești	32
7.6. Dreptul de a executa hotărârea judecătorească	32
7.7. Obligația de a comunica și de a face schimb de informații	32
8. Regula specialității	53
PARTEA III: DIVERSE	33
9. Comunicarea între autoritățile competente în diferite etape ale procedurii	33
10. Raportul cu alte acorduri	34
11. Legăturile cu alte instrumente privind cooperarea judiciară în materie penală	34
11.1. Decizia-cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare	34
11.2. Alte instrumente	35
11.2.1. Directiva 2012/29/UE privind drepturile victimelor	35
11.2.2. Decizia-cadru 2008/947/JAI privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul deciziilor de probațiune și al sancțiunilor alternative	35
ANEXA I – Decizia-cadru 2008/909/JAI, consolidare neoficială	37
ANEXA II – Certificatul de transferare	52
ANEXA III – Notificarea persoanei condamnate	58
ANEXA IV – Diagramă a Deciziei-cadru 2008/909/JAI	59
ANEXA V – Surse de informații	60
ANEXA VI – Lista hotărârilor judecătorești ale Curții de Justiție cu privire la Decizia-cadru 2008/909/JAI	61
ANEXA VII – Lista hotărârilor judecătorești ale Curții de Justiție cu privire la Decizia-cadru 2002/584/JAI	62

LISTA ABREVIERILOR

CAAS/	Convenția de punere în aplicare a acordului Schengen din 19 iunie 1990
MEA	Mandat european de arestare
CEDO	Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale
CEDO	Curtea Europeană a Drepturilor Omului
RJE	Rețeaua judiciară europeană în materie penală
EuroPris	Organizația Europeană a Serviciilor Penitenciare și Corecționale
Decizia-cadru 2002/584/JAI	Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre
Decizia-cadru	Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană
Decizia-cadru 2008/947/JAI	Decizia-cadru 2008/947/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative
Decizia-cadru 2009/299/JAI	Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 de modificare a Deciziilor-cadru 2002/584/JAI, 2005/214/JAI, 2006/783/JAI, 2008/909/JAI și 2008/947/JAI, de consolidare a drepturilor procedurale ale persoanelor și de încurajare a aplicării principiului recunoașterii reciproce cu privire la deciziile pronunțate în absența persoanei în cauză de la proces
TUE	Tratatul privind Uniunea Europeană
TFUE	Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene
Directiva privind drepturile victimelor	Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului
Convenția din 1983 a Consiliului Europei	Convenția europeană asupra transferării persoanelor condamnate a Consiliului Europei din 21 martie 1983
Protocol adițional din 1997 al Consiliului Europei	Protocolul adițional la Convenția asupra transferării persoanelor condamnate a Consiliului Europei din 18 decembrie 1997

Declarație de declinare a responsabilității:

Manualul de față nu este nici obligatoriu din punct de vedere juridic și nici exhaustiv. Nu aduce atingere dreptului Uniunii în vigoare sau evoluțiilor acestuia. De asemenea, nu aduce atingere interpretării cu valoare de autoritate a dreptului Uniunii care poate fi dată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene.

PREFAȚĂ

Scopul prezentului manual este să pună la dispoziția statelor membre și a autorităților competente desemnate ale acestora orientări practice în ceea ce privește aplicarea Deciziei-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 (denumită în continuare: „decizia-cadru”), modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 privind procesele în contumacie ⁽¹⁾ (denumită în continuare: „Decizia-cadru 2009/299/JAI”). Data de punere în aplicare a deciziei-cadru a fost stabilită pentru 5 decembrie 2011. La elaborarea prezentului manual, Comisia a luat în considerare opiniile exprimate de practicieni cu ocazia numeroaselor reuniuni organizate în cooperare cu Organizația Europeană a Serviciilor Penitenciare și Corecționale (denumită în continuare EuroPris), în cadrul cărora participanții au împărtășit provocările și obstacolele întâlnite în ceea ce privește punerea în aplicare a acestui instrument și realizarea în practică a transferurilor deținuților ⁽²⁾. Versiunea nefinalizată a manualului a fost pusă și la dispoziția unor experți invitați de Comisie. La 5 februarie 2014 ⁽³⁾ a fost publicat un raport de punere în aplicare a deciziei-cadru.

Manualul este disponibil pe internet la adresa: <https://e-justice.europa.eu> și pe site-ul Rețelei judiciare europene (denumită în continuare „RJE”) ⁽⁴⁾, în toate limbile oficiale ale Uniunii.

Informații privind punerea în aplicare a acestei decizii-cadru și declarațiile făcute de diferitele state membre pot fi găsite pe site-ul RJE ⁽⁵⁾.

Un document valoros, care conține orientări practice, este *Resource Book on the Transfer of Sentenced Persons* ⁽⁶⁾ (Cartea de resurse privind transferarea persoanelor condamnate), întocmit de EuroPris.

În conformitate cu articolul 3 din Decizia 2002/187/JAI, unul dintre obiectivele Eurojust este îmbunătățirea executării cererilor de cooperare judiciară și a deciziilor privind cooperarea judiciară, inclusiv a cererilor și a deciziilor bazate pe instrumente care aplică principiul recunoașterii reciproce. Astfel, Eurojust poate acționa ca factor de facilitare și coordonator în cazurile de transfer al deținuților ⁽⁷⁾.

Informațiile cuprinse în prezentul manual sunt actualizate până la data de 1 iulie 2019.

INTRODUCERE ȘI CONTEXT JURIDIC GENERAL

1. Prezentare generală

Relațiile judiciare dintre statele membre se bazează pe încrederea reciprocă în sistemele juridice ale altor state membre, ceea ce permite recunoașterea de către statul de executare a deciziilor luate de autoritățile statului emitent, cu posibilități limitate de a se opune acestei recunoașteri.

În ultimele decenii, statele membre au condamnat mai frecvent cetățeni din alte state membre ale UE la pedepse sau măsuri privative de libertate ⁽⁸⁾. Cele mai recente cifre ⁽⁹⁾ disponibile arată că procentul de cetățeni din alte state membre ale UE din numărul total de deținuți pentru fiecare stat membru variază de la 0,3 % (PL și RO) la 39,4 % (LU). Unii dintre aceștia își au reședința obișnuită în statul membru în care se află în închisoare. Totuși, unii dintre acești rezidenți pot face obiectul deportării/expulzării la finalizarea executării pedepsei.

Pentru numeroși cetățeni condamnați din statele membre ale UE, executarea pedepsei în statul membru de condamnare poate să nu fie optimă în ceea ce privește reabilitarea lor socială.

Decizia-cadru crește posibilitatea de a soluționa situația unei persoane străine condamnate în ceea ce privește transferarea acesteia în alt stat membru în vederea îmbunătățirii reabilitării persoanei în cauză.

Decizia-cadru se aplică tuturor cetățenilor Uniunii și resortisanților țărilor terțe situați într-un stat membru al UE. Totuși, în ceea ce privește resortisanții străini care nu au reședința într-un stat membru al UE, se aplică alte instrumente internaționale de cooperare judiciară, cum ar fi Convenția europeană asupra transferării persoanelor condamnate a Consiliului Europei din 21 martie 1983 (denumită în continuare „Convenția din 1983 a Consiliului

⁽¹⁾ Decizia-cadru 2009/299/JAI a modificat decizia-cadru, înlocuind motivul de refuz fondat pe contumacie (*in absentia*). Aceste dispoziții se referă la situațiile în care o autoritate judiciară de executare primește o cerere cu privire la executarea unei pedepse privative de libertate care rezultă în urma unei proceduri derulate în statul membru emitent la care persoana nu a fost prezentă. Prezentul manual include versiunea consolidată a deciziei-cadru și a certificatului, ținând seama de modificările menționate mai sus.

⁽²⁾ A se vedea www.europaris.org

⁽³⁾ COM(2014) 57 final din 5 februarie 2014, p. 5.

⁽⁴⁾ https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/EJN_Home.aspx?l=RO&

⁽⁵⁾ https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/EJN_Library_StatusOfImpByCat.aspx?l=RO&CategoryId=36

⁽⁶⁾ <https://www.europaris.org/file/europaris-resource-book-on-the-transfer-of-sentenced-prisoners-under-eu-framework-decision-909/>

⁽⁷⁾ Articolul 2 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (UE) 2018/1727 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 privind Agenția Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Justiție Penală (Eurojust) și de înlocuire și abrogare a Deciziei 2002/187/JAI a Consiliului (JO L 295, 21.11.2018, p. 138), care se aplică de la 12 decembrie 2019.

⁽⁸⁾ Biroul Națiunilor Unite pentru Droguri și Criminalitate, *Handbook on the International Transfer of Sentenced Persons* (Manual privind transferarea internațională a persoanelor condamnate), 2012, p. 1, disponibil la: http://www.unodc.org/documents/justice-and-prison-reform/11-88322_ebook.pdf

⁽⁹⁾ A se vedea *Statisticile anuale în materie penală ale Consiliului Europei*, SPACE I - Studiu privind efectivele penitenciarelor Statistici 2018, disponibile la: http://wp.unil.ch/space/files/2019/04/FinalReportSPACEI2018_190402.pdf

Europei”) și protocolul adițional din 18 decembrie 1997 la această convenție (denumit în continuare „protocolul adițional din 1997 al Consiliului Europei”) ⁽¹⁰⁾.

De asemenea, Convenția din 1983 a Consiliului Europei a oferit un răspuns inițial pentru facilitarea transferurilor transfrontaliere în interiorul UE. Totuși, din 5 decembrie 2011, decizia-cadru a înlocuit Convenția din 1983 a Consiliului Europei și protocolul adițional din 1997 al Consiliului Europei în relațiile dintre statele membre ale UE.

Una dintre modificările majore introduse prin decizia-cadru în comparație cu Convenția din 1983 a Consiliului Europei este trecerea la un sistem obligatoriu de transferare a deținuților în anumite situații, oferindu-se, în același timp, posibilități mult mai extinse de transferare decât înainte. Necesitatea consimțământului pentru fiecare transfer din partea ambelor state și a persoanei în cauză a condus, într-adevăr, la dificultăți în ceea ce privește aplicarea Convenției din 1983 a Consiliului Europei. Pentru a depăși această problemă, statele membre ale spațiului Schengen hotărâseră deja să completeze Convenția din 1983 a Consiliului Europei prin adăugarea posibilității unui „transfer forțat”. În conformitate cu articolele 67-69 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 1990 (denumită în continuare CAAS), consimțământul persoanei în cauză pentru executarea pedepsei în țara sa de cetățenie nu este necesar dacă această persoană a evitat executarea unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate fugind în țara respectivă. Această inovație din CAAS a fost reflectată în protocolul adițional din 1997 al Consiliului Europei la Convenția din 1983.

Atât Convenția din 1983 a Consiliului Europei, cât și decizia-cadru vizează, în principal, să faciliteze reabilitarea socială a deținuților, oferind străinilor condamnați pentru infracțiuni posibilitatea de a-și executa pedepsele în alt stat membru.

În final, decizia-cadru se aplică transferării deținuților care își execută în continuare pedepsele și, prin urmare, nu reglementează îndepărtarea infractorilor care și-au executat pedepsele și nu mai fac obiectul procedurilor penale. Totuși, decizia-cadru ar trebui să se aplice în conformitate cu legislația aplicabilă a Uniunii, inclusiv cu Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora. Articolul 28 din această directivă prevede că cetățenii Uniunii pot fi expulzați din alt stat membru numai din motive de ordine publică sau siguranță publică.

1.1. *Principalele prevederi ale deciziei-cadru*

Decizia-cadru stabilește situațiile și modul în care statele membre ale UE cooperează cu privire la recunoașterea hotărârilor judecătorești și executarea pedepselor pronunțate de un alt stat membru, în vederea facilitării reabilitării sociale a persoanei condamnate. Instrumentul urmărește să consolideze cooperarea eficientă, în comparație cu Convenția din 1983 a Consiliului Europei, aplicând principiul recunoașterii reciproce, care impune statelor membre să aibă încredere reciprocă în hotărârile judecătorești pronunțate de fiecare. Prin urmare, decizia-cadru adoptă o abordare diferită a unora dintre caracteristicile principale ale Convenției din 1983 a Consiliului Europei:

- Decizia-cadru impune, în principiu, o obligație de a accepta cererile de transfer în două situații. Totuși, statul emitent nu are nicio obligație de a transmite o hotărâre judecătorească în scopul recunoașterii și al executării acesteia în alt stat membru.
- Transferurile pot fi refuzate numai în baza unui număr limitat de motive de nerecunoaștere sau neexecutare.
- Decizia-cadru limitează situațiile în care este necesar consimțământul persoanei condamnate. Protocolul adițional din 1997 al Consiliului Europei prevedea că acest consimțământ nu mai era necesar atunci când transferul era solicitat statului în care fugise persoana în cauză ⁽¹¹⁾ sau când persoana condamnată făcea obiectul unui ordin de expulzare sau de îndepărtare în statul solicitat ⁽¹²⁾. Pe lângă aceste două derogări, în decizia-cadru se prevede o a treia derogare, în cazul în care transferul se solicită statului membru de cetățenie în care trăiește persoana condamnată.

⁽¹⁰⁾ Atât Convenția din 1983 a Consiliului Europei, cât și protocolul adițional din 1997 al Consiliului Europei sunt disponibile prin accesarea acestui link:

<http://conventions.coe.int/Treaty/en/Treaties/Html/112.htm>

⁽¹¹⁾ A se vedea articolul 2 alineatul (3) din protocolul adițional din 1997 al Consiliului Europei.

⁽¹²⁾ A se vedea articolul 3 alineatul (1) din protocolul adițional din 1997 al Consiliului Europei.

- Verificarea tradițională a cerinței dublei incriminări ⁽¹³⁾ este eliminată pentru o listă de 32 de infracțiuni [totuși, sub rezerva posibilității ca statele membre să o mențină ⁽¹⁴⁾].
- Instrumentul prevede un interval de timp clar pentru procedură.
- Decizia-cadru prevede executarea continuă a pedepsei, astfel cum a fost impusă de statul emitent, statul de executare având posibilități limitate de adaptare a pedepsei și în condiții stricte. Statul emitent are ultimul cuvânt cu privire la transfer, dacă acesta se declară satisfăcut de adaptarea pedepsei și de modalitățile de executare a pedepsei.

1.1.1. Transmitere

Transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului poate avea loc în cazul în care autoritatea competentă a statului emitent – după caz, în urma consultărilor cu autoritatea competentă a statului de executare – constată că transferul și executarea pedepsei de către statul de executare ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială a persoanei condamnate [articolul 4 alineatul (2)].

1.1.2. Certificatul

Statul emitent transmite hotărârea judecătorească statului membru în care acesta poate transfera persoana condamnată, și anume statului de executare [articolul 4 alineatul (1)]. Pentru a accelera procesul, hotărârea judecătorească este însoțită de un certificat standard, care include informațiile necesare pentru transferare (articolele 4 și 5, a se vedea anexa I la decizia-cadru).

Certificatul trebuie să fie completat în mod corect și trebuie să corespundă hotărârii judecătorești. Certificatul trebuie semnat de către autoritatea competentă a statului emitent, iar acuratețea conținutului său, certificată de către această autoritate.

Certificatul se traduce în limba oficială - sau, în cazul în care sunt aplicabile mai multe limbi oficiale, în una dintre limbile oficiale – a (ale) statului de executare [articolul 23 alineatul (1)]. Totuși, fiecare stat membru poate să depună o declarație la Secretariatul General al Consiliului, prin care să indice că va accepta traducerea în una sau mai multe dintre limbile oficiale ale UE.

În cazul în care unele secțiuni ale certificatului nu sunt completate sau lipsesc detalii din acestea, se produce situația în care statul de executare nu dispune de informații suficiente pentru a lua o decizie privind transferul și trebuie să solicite informații suplimentare de la statul emitent, ceea ce determină întârzierea procesului [a se vedea articolul 9 alineatul (1) litera (a)].

Certificatele standard sunt disponibile în toate limbile oficiale ale UE. Declarațiile privind limbile acceptate de către statele membre pot fi consultate pe site-ul RJE ⁽¹⁵⁾.

Decizia-cadru utilizează anumite definiții [în conformitate cu articolul 1 literele (a)-(d)] care pot necesita explicații suplimentare. Următoarele puncte prezintă terminologia relevantă a instrumentului.

1.1.3. Hotărârea judecătorească

„Hotărâre judecătorească” înseamnă „o decizie sau un ordin definitiv pronunțate de către o instanță judecătorească din statul emitent prin care este condamnată o persoană fizică”. Decizia-cadru impune ca o hotărâre judecătorească sau un ordin pronunțat(ă) de o instanță judecătorească și care trebuie să fie transmis(ă) să fie o hotărâre definitivă [articolul 1 litera (a)], și anume să fi fost epuizate toate căile de atac naționale împotriva hotărârii în cauză sau să fi expirat termenele pentru aceste căi de atac ⁽¹⁶⁾.

1.1.4. Pedepsă

„Pedepsă” înseamnă „orice pedeapsă sau măsură privativă de libertate impusă pentru o perioadă de timp limitată sau nelimitată ca urmare a unei infracțiuni pe baza unui proces penal” [articolul 1 litera (b)].

⁽¹³⁾ A se vedea articolul 3 alineatul (1) litera (e) din Convenția din 1983 a Consiliului Europei.

⁽¹⁴⁾ Numeroase state membre verifică în continuare dubla incriminare; a se vedea declarațiile făcute în temeiul articolului 7 alineatul (4) de: AT, CZ, DE, FR, HR, HU, IE, LT, LV, NL, PL, RO și SI.

⁽¹⁵⁾ Pagina web este disponibilă la următorul link:
<https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?Id=36>

⁽¹⁶⁾ A se vedea Hotărârea Curții de Justiție din 25 ianuarie 2017, van Vemde, C-582/15, ECLI:EU:C:2017:37. În această cauză, Curtea de Justiție a stabilit că termenul „hotărâre judecătorească” trebuie să fie interpretat ca o noțiune autonomă și uniformă a dreptului Uniunii și că acesta vizează o decizie care intervine în cadrul unei proceduri penale și care conferă caracter definitiv pedepsei pronunțate împotriva persoanei condamnate (punctele 23-27).

La articolul 3 alineatul (3) se prevede că decizia-cadru se aplică numai recunoașterii hotărârilor judecătorești și executării pedepselor în sensul deciziei-cadru. Faptul că, pe lângă condamnare, au fost impuse o amendă sau un ordin de confiscare, care nu au fost încă achitate, recuperate sau executate, nu împiedică transmiterea unei hotărâri judecătorești. Recunoașterea reciprocă a deciziilor de a aplica amenzi sau ordine de confiscare nu este acoperită de decizia-cadru, ci de alte instrumente, cum ar fi Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului ⁽¹⁷⁾ privind executarea transfrontalieră a sancțiunilor financiare și Decizia-cadru 2006/783/JAI a Consiliului ⁽¹⁸⁾ privind confiscarea.

1.1.5. Statul emitent și statul de executare

Decizia-cadru definește „statul emitent” ca fiind „statul membru în care a fost pronunțată o hotărâre judecătorească”, în timp ce „statul de executare” este „statul membru căruia i-a fost transmisă o hotărâre judecătorească în scopul recunoașterii sau executării acesteia” [articolul 1 literele (c) și (d)].

1.2. Principiul recunoașterii reciproce

În urma aprobării recunoașterii reciproce ca piatră de temelie pentru cooperarea judiciară în materie penală, acest principiu a fost aplicat, de asemenea, ca bază pentru adoptarea deciziei-cadru în 2008 ⁽¹⁹⁾.

Acest principiu implică faptul că un stat membru trebuie să recunoască și să execute hotărârile judecătorești în materie penală emise de alt stat membru, cu excepția cazului în care se aplică unul dintre motivele exhaustive de refuz și se bazează pe un nivel ridicat de „încredere reciprocă” între statele membre ale UE.

Conceptul de „încrederea reciprocă” se bazează pe ipoteza că toate statele membre ale UE respectă pe deplin principiile libertății, democrației și respectării drepturilor omului, a libertăților fundamentale și a statului de drept.

1.3. Efectul juridic al deciziilor-cadru ale UE

În conformitate cu temeiul lor juridic [articolul 34 alineatul (2) litera (b) din Tratatul privind Uniunea Europeană (denumit în continuare „TFUE”), în versiunea aplicabilă înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona], deciziile-cadru sunt obligatorii pentru statele membre cu privire la rezultatul care trebuie atins, lăsând autorităților naționale competența în ceea ce privește forma și mijloacele; deciziile-cadru nu au un efect direct. În conformitate cu Tratatul de la Lisabona, decizia-cadru nu a făcut obiectul niciunei abrogări, anulări sau modificări (astfel cum se menționează în articolul 9 din Protocolul nr. 36 privind dispozițiile tranzitorii adoptat la intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona). Prin urmare, natura acestora nu s-a modificat și, în special, decizia-cadru nu are efect direct ⁽²⁰⁾.

Totuși, așa cum reiese clar din jurisprudența consacrată a Curții de Justiție, caracterul obligatoriu al unei decizii-cadru determină în privința autorităților naționale, inclusiv a instanțelor naționale, o obligație de interpretare a dreptului național în conformitate cu dreptul UE, luând în considerare ansamblul dreptului național și aplicând metode de interpretare. La aplicarea dreptului intern, aceste instanțe sunt obligate, așadar, în măsura posibilului, să interpreteze dispozițiile acestuia în lumina textului și a finalității deciziei-cadru pentru a atinge rezultatul urmărit de aceasta. Această obligație de interpretare a dreptului național în conformitate cu dreptul UE este inerentă sistemului Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene (denumit în continuare „TFUE”), în măsura în care permite instanțelor naționale să asigure, în cadrul competențelor lor, deplina eficacitate a dreptului Uniunii atunci când judecă litigiile cu care sunt sesizate ⁽²¹⁾.

⁽¹⁷⁾ Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare (JO L 76, 22.3.2005, p. 16).

⁽¹⁸⁾ Decizia-cadru 2006/783/JAI a Consiliului din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce pentru hotărârile de confiscare (JO L 328, 24.11.2006, p. 59). Această decizie-cadru a fost înlocuită de Regulamentul (UE) 2018/1805 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și de confiscare (JO L 303, 28.11.2018, p. 1) care se va aplica de la 19 decembrie 2020.

⁽¹⁹⁾ Principiul recunoașterii reciproce a fost aprobat în cadrul concluziilor de la Tampere (Concluziile Consiliului European) din 15-16 octombrie 1999 și reafirmat în Programul de la Haga din 4-5 noiembrie 2004 (Concluziile președinției Consiliului European) pentru consolidarea libertății, securității și justiției în Uniunea Europeană.

⁽²⁰⁾ Hotărârea Curții de Justiție (Marea Cameră) din 8 noiembrie 2016, Ognyanov, C-554/14, ECLI:EU:C:2016:835, punctul 56.

⁽²¹⁾ A se vedea în ordine cronologică Hotărârea Curții de Justiție (Marea Cameră) din 16 iunie 2005, Pupino, C-105/03, ECLI:EU:C:2005:386, punctele 33-34; Hotărârea Curții de Justiție (Marea Cameră) din 5 septembrie 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, ECLI:EU:C:2012:517, punctul 53; Hotărârea Curții de Justiție (Marea Cameră) din 8 noiembrie 2016, Ognyanov, C-554/14, ECLI:EU:C:2016:835, punctul 56; Hotărârea Curții de Justiție din 29 iunie 2017, Popławski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, punctul 46.

Desigur, acest principiu al interpretării dreptului național în conformitate cu dreptul UE cunoaște anumite limite. Astfel, obligația instanței naționale de a se referi la conținutul unei decizii-cadru atunci când interpretează și aplică normele relevante ale dreptului național este limitată de principiile generale ale dreptului, în special cele privind securitatea juridică și neretroactivitatea. Aceste principii se opun, în special, unei interpretări în urma căreia să se antreneze sau să se agraveze, în temeiul doar a unei decizii-cadru și independent de o lege adoptată pentru punerea în aplicare a acesteia, răspunderea penală a celor care acționează cu încălcarea dispozițiilor sale. În plus, principiul interpretării conforme nu poate servi drept temei al unei interpretări *contra legem* a dreptului național ⁽²³⁾.

Totuși, cerința unei interpretări a dreptului național în conformitate cu dreptul UE include obligația instanțelor naționale, inclusiv a celor de ultim grad, de a modifica, dacă este cazul, o jurisprudență națională consacrată atunci când aceasta se întemeiază pe o interpretare a dreptului național incompatibilă cu obiectivele unei decizii-cadru. Prin urmare, revine instanței competente sarcina de a asigura efectul deplin al deciziei-cadru, lăsând neaplicată dacă este necesar, din oficiu, interpretarea reținută de Curtea Supremă, dacă această interpretare nu este compatibilă cu dreptul Uniunii ⁽²³⁾.

1.4. *Articolul 267 din TFUE: Procedură preliminară*

Curtea de Justiție poate să interpreteze deciziile-cadru ca orice altă măsură de drept al Uniunii. În domeniul cooperării polițienești și judiciare în materie penală, toate instanțele din orice stat membru pot, de la 1 decembrie 2014, în litigiile cu privire la care au fost sesizate, să adreseze întrebări Curții de Justiție cu privire la interpretarea dreptului Uniunii Europene sau la validitatea unui act al Uniunii Europene. Curtea de Justiție nu soluționează litigiul. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza în concordanță cu decizia Curții, care este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară. Procedura preliminară este o procedură necontencioasă, menită să permită Curții de Justiție să îndrume instanțele naționale cu privire la modul de interpretare a dreptului Uniunii, astfel încât acestea să îl aplice în mod corect.

Caracteristicile esențiale ale procedurii preliminare pot fi consultate în „Recomandările [Curții de Justiție] în atenția instanțelor naționale, referitoare la efectuarea trimerilor preliminare” ⁽²⁴⁾.

În 2017, durata medie pentru examinarea unei proceduri preliminare a fost mai mică de 16 luni ⁽²⁵⁾. Acest lucru poate însemna o perioadă lungă de așteptare pentru o persoană aflată în detenție ⁽²⁶⁾. În consecință, din 2008, Curtea de Justiție a instituit o procedură de urgență pentru procedurile preliminare, denumită „PPU” (*procédure préjudicielle d'urgence*). În 2017, durata medie pentru examinarea acestor cauze a fost, în medie, de doar 2,9 luni ⁽²⁷⁾.

PARTEA I: TRANSMITEREA UNEI HOTĂRÂRI JUDECĂTOREȘTI ȘI A UNUI CERTIFICAT

2. **Cerințe pentru transmitere**

2.1. *Domeniul de aplicare al deciziei-cadru*

2.1.1. *Ratione personae*

Recunoașterea unei hotărâri judecătorești și executarea unei pedepse se aplică tuturor cetățenilor Uniunii și resortisanților țărilor terțe, care se află fie în statul emitent, fie în statul de executare [articolul 3 alineatul (2)].

2.1.2. *Ratione materiae*

În vederea facilitării reabilitării sociale a persoanei condamnate, decizia-cadru acoperă orice pedeapsă sau măsură privativă de libertate impusă pentru o perioadă de timp limitată sau nelimitată ca urmare a unei infracțiuni pe baza unui proces penal [articolul 1 litera (b)].

Astfel cum reiese din definiție, orice hotărâre judecătorească, în urma unei proceduri penale ca urmare a unei infracțiuni și care conduce la privarea de libertate, poate fi transmisă în conformitate cu decizia-cadru. Acest lucru înseamnă că hotărârile care impun internarea – în urma stabilirii lipsei totale sau parțiale de răspundere penală a infractorului din cauza unei dizabilități mintale (a se vedea considerentul 20) – sunt incluse în definiția utilizată în instrument.

⁽²³⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 29 iunie 2017, Popławski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, punctele 32-33 (și jurisprudența citată).

⁽²⁴⁾ Hotărârea Curții de Justiție (Marea Cameră) din 8 noiembrie 2016, Ognyanov, C-554/14, ECLI:EU:C:2016:835, punctul 70.

⁽²⁵⁾ JO C 257, 20.7.2018, p. 1.

⁽²⁶⁾ https://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2018-06/ra_jur_2017_ro_web.pdf pagina 13.

⁽²⁷⁾ În această privință, articolul 267 din TFUE prevede că în cazul în care o chestiune de drept al Uniunii se invocă într-o cauză pendinte în fața unei instanțe judecătorești naționale privind o persoană supusă unei măsuri privative de libertate, Curtea hotărăște în cel mai scurt termen.

⁽²⁸⁾ https://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2018-06/ra_jur_2017_ro_web.pdf

În plus, așa-numitele pedepse combinate – în cazul în care autoritatea judiciară a considerat necesar să impună o combinație între o măsură privativă de libertate și o altă măsură care implică privarea de libertate, cum ar fi tratamentul psihiatric – sunt acoperite de decizia-cadru.

2.1.3. Ratione temporis

Decizia-cadru se aplică de la 5 decembrie 2011 (articolul 26).

Cererile de transfer primite înainte de 5 decembrie 2011 continuă să fie reglementate în conformitate cu instrumentele juridice existente privind transferarea persoanelor condamnate. Cererile primite după data respectivă sunt reglementate de normele adoptate de către statele membre în conformitate cu această decizie-cadru [articolul 28 alineatul (1)].

Totuși, statele membre au avut posibilitatea să facă o declarație, la data adoptării deciziei-cadru, prin care să indice faptul că, în ceea ce privește hotărârile judecătorești definitive pronunțate înainte de o dată specificată (care nu poate depăși termenul de 5 decembrie 2011), acestea vor continua să aplice instrumentele juridice existente privind transferarea persoanelor condamnate [articolul 28 alineatul (2)]. Data adoptării deciziei-cadru a fost 27 noiembrie 2008.

Patru state membre [Irlanda, Malta, Țările de Jos ⁽²⁸⁾ și Polonia] au făcut astfel de declarații. Totuși, aceste state membre au făcut declarațiile după data adoptării acestei decizii-cadru, adică după 27 noiembrie 2008. În opinia Comisiei, aceste declarații nu sunt, prin urmare, valabile, iar statele membre ar trebui să elimine fără întârziere aceste termene din legislația lor ⁽²⁹⁾.

2.2. Autoritățile competente

Principalii actori care asigură cooperarea în conformitate cu decizia-cadru sunt autoritățile competente din statul emitent și statul de executare. Statele membre au libertatea de a-și desemna autoritatea sau autoritățile competente în temeiul legislațiilor lor naționale, atunci când acționează fie în calitate de stat emitent, fie în calitate și de stat de executare (articolul 2).

Trebuie remarcat faptul că decizia-cadru nu limitează definiția „autorității competente” la o autoritate judiciară, permițând statelor membre să selecteze autoritatea competentă considerată cea mai adecvată să desfășoare procedurile prevăzute de acest instrument. În unele state membre, aceste sarcini au fost conferite Ministerului Justiției, în timp ce în alte state membre sarcinile au fost atribuite autorităților judiciare sau cvasijudiciare. Statele membre trebuie să informeze Secretariatul General al Consiliului Uniunii Europene, care pune la dispoziție aceste informații (articolul 2) ⁽³⁰⁾.

Anumite state membre au acceptat un sistem de jurisdicții descentralizate, ceea ce înseamnă că toate instanțele au fost desemnate ca autorități competente. Acest lucru poate conduce la complicații în ceea ce privește identificarea autorității relevante și la abordări divergente în cadrul aceluiași stat membru. Unele state membre au contracarat acest lucru prin desemnarea unei autorități centrale care soluționează cererile primite ⁽³¹⁾.

2.3. Alegerea statului de executare

2.3.1. Scenarii aferente articolului 4 alineatul (1)

Articolul 4 alineatul (1) din decizia-cadru prevede posibilitatea de a transmite hotărârea judecătorească și certificatul:

— *statului membru de cetățenie* al persoanei condamnate, pe teritoriul căruia trăiește aceasta

sau

— *statului membru de cetățenie, pe teritoriul căruia, deși nu este statul membru în care trăiește, va fi expulzată persoana condamnată*, de îndată ce este exonerată de executarea pedepsei în temeiul unui ordin de expulzare sau de îndepărtare;

⁽²⁸⁾ Țările de Jos și-au retras declarația cu efect de la 1 iunie 2018.

⁽²⁹⁾ Această abordare este împărtășită de avocatul general Bot care, în cauza van Vemde, a afirmat că „declarația Regatului Țărilor de Jos nu a fost făcută în mod valabil, întrucât a fost prezentată în afara termenului” (Concluziile prezentate la 12 octombrie 2016 în C-582/15, ECLI:EU:C:2016:766, punctul 26). Curtea a sugerat o interpretare strictă a termenului, astfel încât să se „garanteze obiectivul pe care îl urmărește decizia-cadru” (Hotărârea Curții de Justiție din 25 ianuarie 2017, van Vemde, C-582/15, ECLI:EU:C:2017:37, punctul 31). A se vedea, de asemenea, hotărârea Curții de Justiție (Marea Cameră) din 24 iunie 2019 în cauza C-573/17, Daniel Adam Popławski.

⁽³⁰⁾ Ultima actualizare poate fi consultată pe site-ul RJE. <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?Id=36>

⁽³¹⁾ Informații privind datele de contact ale autorităților competente de executare se pot găsi în Atlasul judiciar de pe site-ul RJE: <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/WorkerPage.aspx?x1=AC>

sau

- oricărui alt stat membru a cărui autoritate competentă este de acord cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului, sub rezerva consimțământului persoanei condamnate atunci când acesta este necesar [a se vedea articolul 4 alineatul (3), coroborat cu articolul 4 alineatul (6) și cu articolul 4 alineatul (7), și articolul 6].

2.3.2. Transferul către statul membru de cetățenie al persoanei condamnate, pe teritoriul căruia trăiește aceasta [articolul 4 alineatul (1) litera (a)]

Stabilirea locului în care „trăiește” o persoană în sensul articolului 4 alineatul (1) litera (a) este un aspect important al aplicării corecte a deciziei-cadru și este direct legată de natura obligatorie a acestei dispoziții. Atunci când această condiție nu este îndeplinită, pentru procesul de transfer al pedepsei va fi necesar adesea consimțământul persoanei condamnate (a se vedea infra pentru celelalte situații în care nu este necesar consimțământul).

Noțiunea de „stat pe teritoriul căruia «trăiește» persoana condamnată” este clarificată în detaliu în considerentul 17. În conformitate cu acest considerent, prin statul pe teritoriul căruia „trăiește” persoana se înțelege locul de care este legată respectiva persoană pe baza reședinței obișnuite și a altor elemente de tipul relațiilor familiale, sociale și profesionale ⁽³²⁾.

Hotărârea Curții de Justiție în cauza Kozłowski poate constitui o sursă de inspirație. În contextul Deciziei-cadru 2002/584/JAI a Consiliului privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre ⁽³³⁾ (denumită în continuare „Decizia-cadru 2002/584/JAI”), Curtea a reținut că stabilirea legăturii dintre o persoană și statul de executare trebuie să se bazeze pe o apreciere globală „a mai multor elemente obiective care caracterizează situația acestei persoane, printre care se numără în special durata, natura și condițiile șederii persoanei căutate, precum și legăturile familiale și economice pe care aceasta le întreține cu statul membru de executare” ⁽³⁴⁾. În plus, Curtea a statuat că o persoană „este rezident” atunci când și-a stabilit reședința reală în acel stat și „rămâne” în acest stat membru atunci când, ca urmare a unei șederi stabile de o anumită durată în acest stat, a stabilit cu acesta din urmă legături similare cu cele care rezultă din reședință ⁽³⁵⁾.

2.3.3. Transferul către statul membru pe teritoriul căruia persoana va fi expulzată [articolul 4 alineatul (1) litera (b)]

În conformitate cu articolul 4 alineatul (1) litera (b), hotărârea judecătorească și certificatul pot fi transmise, de asemenea, statului membru de cetățenie pe teritoriul căruia, deși nu este statul membru în care trăiește, va fi expulzată persoana condamnată, de îndată ce va fi exonerată de executarea pedepsei. Pentru ca această dispoziție să se aplice, este necesar ca ordinul subiacent de expulzare sau de îndepărtare să fie inclus în hotărârea judecătorească sau într-o decizie judecătorească sau administrativă sau în orice altă măsură luată ca urmare a respectivei hotărâri.

2.3.4. Transferul către orice alt stat membru care își dă acordul pentru transferare [articolul 4 alineatul (1) litera (c)]

A treia situație acoperită de domeniul de aplicare al deciziei-cadru [articolul 4 alineatul (1) litera (b)] se aplică atunci când statul emitent dorește să transmită hotărârea judecătorească și certificatul unui stat membru altul decât statul membru de cetățenie pe teritoriul căruia trăiește persoana în cauză sau pe teritoriul căruia va fi expulzată persoana în temeiul unui ordin de expulzare sau de îndepărtare. Acesta poate fi, de exemplu, statul membru în care persoana condamnată își are reședința sau studiază ori statul membru al cărui cetățean este persoana în cauză, însă pe teritoriul căruia persoana nici nu trăiește și nici nu va fi expulzată.

În această situație, este necesar consimțământul statului de executare [articolul 4 alineatul (1) litera (c)] și este obligatorie consultarea dintre autoritățile competente [articolul 4 alineatul (3)]. Autoritățile competente ar trebui să țină cont de elemente precum durata șederii sau alte legături cu statul de executare. În cazurile în care persoana condamnată ar putea fi transferată către un stat membru și către o țară terță în temeiul dreptului național sau al instrumentelor internaționale, autoritățile competente ale statului emitent și ale statului de executare ar trebui, în decursul unor consultări, să analizeze dacă executarea pedepsei în statul de executare ar putea facilita realizarea obiectivului de reabilitare socială în mod mai eficient decât executarea în țara terță (considerentul 8).

⁽³²⁾ A se vedea, de asemenea, cererea pendinte de decizie preliminară introdusă în cauza C-495/18, YX, de Najvyšší súd republiky (Curtea Supremă din Republica Slovacă) la 30 iulie 2018.

⁽³³⁾ Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO L 190, 18.7.2002, p. 1).

⁽³⁴⁾ Hotărârea Curții de Justiție (Marea Cameră) din 17 iulie 2008, Kozłowski, C-66/08, ECLI:EU:C:2008:437, punctul 48.

⁽³⁵⁾ Cauza Kozłowski a vizat o chestiune prealabilă privind procedurile pentru MEA, în care Curtea a trebuit să se pronunțe cu privire la interpretarea legăturii dintre o persoană care nu este cetățean al statului membru de executare și acest stat membru din urmă (a se vedea, de asemenea, punctul 53 din hotărâre). Această hotărâre judecătorească a fost confirmată ulterior în cauza Wolzenburg [Hotărârea Curții de Justiție (Marea Cameră) din 6 octombrie 2009; C-123/08, ECLI:EU:C:2009:616, punctul 70].

Consimțământul prealabil al persoanei condamnate este necesar întotdeauna, cu excepția situației prevăzute la articolul 6 alineatul (2) litera (c).

2.4. *Consimțământul în cunoștință de cauză al persoanei condamnate*

Una dintre noutățile introduse prin decizia-cadru în domeniul transferării persoanelor condamnate - în comparație cu regimurile internaționale de transferare anterioare - este aceea că prevede mai multe situații în care nu este necesar ca persoana condamnată să își dea consimțământul.

Consimțământul persoanei condamnate nu este necesar [articolul 6 alineatul (2)] atunci când:

- persoana în cauză este cetățean al statului de executare și, de asemenea, trăiește pe teritoriul aceluia stat; sau
- persoana în cauză va fi expulzată în statul de executare, după ce va fi exonerată de executarea pedepsei, în temeiul unui ordin de expulzare sau de îndepărtare inclus în hotărârea judecătorească sau într-o decizie judecătorească sau administrativă sau în orice altă măsură luată ca urmare a respectivei hotărâri; sau
- persoana în cauză a fugit sau s-a întors în statul de executare din cauza procedurii penale care este în desfășurare împotriva sa în statul emitent sau ca urmare a condamnării în statul emitent.

În toate celelalte cazuri, consimțământul în cunoștință de cauză al persoanei condamnate este necesar.

Articolul 6 alineatul (4) prevede obligația statului emitent să informeze persoana condamnată, într-o limbă pe care acesta o înțelege, că a decis să transmită hotărârea judecătorească, însoțită de certificat, folosind formularul standard de notificare prevăzut în anexa II (a se vedea, de asemenea, secțiunile 3.2 și 3.3). Atunci când persoana condamnată se găsește în statul de executare în momentul luării deciziei în cauză, formularul este transmis statului de executare, care informează persoana condamnată în consecință.

Din cauza importanței reabilitării sociale ca principiu călăuzitor al deciziei-cadru, trebuie să se asigure faptul că persoana vizată este consultată în mod adecvat în ceea ce privește deciziile de transferare. Prin urmare, se recomandă ca statul emitent să furnizeze informații de bază persoanei condamnate pentru a îi permite acesteia să își dea consimțământul în cunoștință de cauză sau avizul în cunoștință de cauză. Aceste informații ar putea include logistica transferării, regimul penitenciar din statul de executare cu privire la mecanismele de eliberare înainte de termen sau condiționată.

În situațiile în care persoana condamnată nu consimte să fie transferată, transferul nu este posibil în cazul în care este necesar un astfel de consimțământ [articolul 4 alineatul (1) și articolul 6 alineatul (1)]. În cazul în care consimțământul nu este necesar, avizul negativ al persoanei condamnate trebuie să fie luat în considerare, dar acesta nu constituie un motiv de refuz fondat pe reabilitarea socială (considerentul 10).

2.5. *Consimțământul statului de executare*

Consimțământul statului de executare este necesar în toate celelalte situații în afară de cele prevăzute la articolul 4 alineatul (1) literele (a) și (b) (de exemplu, în cazul în care persoana în cauză este cetățean al statului de executare, dar nu trăiește și nici nu va fi expulzată pe teritoriul acestuia; sau în cazul în care persoana își are reședința în statul de executare, fără a fi cetățean al statului respectiv) [articolul 4 alineatul (1) litera (c)]. În acest caz, este obligatorie consultarea între autoritățile competente ale statului emitent și ale statului de executare, iar statul de executare poate să refuze cooperarea, nedând și acordul privind transmiterea hotărârii judecătorești către acesta (considerentul 8).

Totuși, articolul 4 alineatul (7) permite fiecărui stat membru să facă o declarație prin care să indice faptul că nu este necesar consimțământul său prealabil pentru transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului dacă persoana condamnată:

- (a) trăiește și a avut reședința legală în mod continuu pe o perioadă de cel puțin cinci ani în statul de executare și își va păstra dreptul de ședere permanentă în respectivul stat ⁽³⁶⁾; și/sau
- (b) este cetățean al statului de executare în alte cazuri decât cele prevăzute la articolul 4 alineatul (1) literele (a) și (b).

Această declarație este valabilă în relațiile sale cu alte state membre care au transmis aceeași notificare la data adoptării deciziei-cadru sau la orice dată ulterioară [articolului 4 alineatul (7)]. Declarațiile făcute în temeiul articolului 4 alineatul (7) pot fi consultate pe site-ul RJE ⁽³⁷⁾.

⁽³⁶⁾ Termenul „drept de ședere permanentă” este explicat la articolul 4 alineatul (7) al doilea paragraf. În acest context, astfel cum se amintește, de asemenea, la considerentul 16, decizia-cadru ar trebui să se aplice în conformitate cu legislația aplicabilă a Uniunii, în special cu Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora și cu Directiva 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung.

⁽³⁷⁾ <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?Id=36>

La punerea în aplicare a prezentei decizii-cadru, statele membre adoptă măsuri, luând în considerare în special scopul de a facilita reabilitarea socială a persoanei condamnate, care constituie baza pentru deciziile autorităților lor competente de a consimți sau nu la transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului în situații în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) litera (c) [articolul 4 alineatul (6)].

2.6. *Avizul persoanei condamnate*

Chiar dacă nu este necesar consimțământul persoanei condamnate, este necesar ca, atunci când persoana condamnată se găsește încă în statul emitent, acesteia să i se dea posibilitatea de a-și exprima avizul (verbal sau în scris) cu privire la transferarea, recunoașterea sau executarea pedepsei [articolul 6 alineatul (3)].

Deși avizul persoanei condamnate nu poate constitui un motiv de refuz fondat pe reabilitarea socială (considerentul 10), acesta trebuie să fie luat în considerare la evaluarea facilitării reabilitării sociale și a pertinentei transferării solicitate. În plus, atunci când persoana condamnată s-a folosit de posibilitatea de a-și exprima acest aviz, o înregistrare scrisă a avizului este transmisă statului de executare, astfel încât să poată fi inclus în avizul justificat al acestuia din urmă cu privire la scopul reabilitării [articolul 6 alineatul (3)].

2.7. *Evaluarea reabilitării sociale*

2.7.1. Statul emitent trebuie să dobândească certitudinea că executarea pedepsei în statul de executare va contribui la facilitarea reabilitării sociale

În conformitate cu considerentul 15 din decizia-cadru, aceasta ar trebui să se aplice în conformitate cu dreptul cetățenilor Uniunii de liberă circulație și sedere pe teritoriul statelor membre, conferit de articolul 18 din Tratatul de instituire a Comunității Europene, consacrat în prezent la articolul 21 din TFUE.

Astfel cum s-a menționat mai sus, reabilitarea socială este un aspect esențial al deciziei-cadru ⁽³⁸⁾. Autoritatea competentă a statului emitent „constată că executarea pedepsei de către statul de executare ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială a persoanei condamnate” [a se vedea considerentul 9 și articolul 4 alineatul (2)].

Aprecierea reabilitării sociale facilitate nu poate fi restricționată la simpla stabilire a legăturii geografice, ci trebuie să se bazeze pe o evaluare amănunțită, de la caz la caz. În acest scop, instrumentul prevede o procedură de consultare între statul emitent și statul de executare.

2.7.2. Consultarea cu statul de executare, dacă este cazul

Atunci când statul emitent consultă, opțional sau obligatoriu, statul de executare, pentru a stabili dacă va fi facilitată reabilitarea socială, autoritatea competentă a statului de executare poate prezenta un aviz justificat autorității competente a statului emitent, potrivit căruia executarea pedepsei nu ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială a persoanei condamnate. În plus, statul de executare păstrează această opțiune în situația în care nu a existat o consultare între autoritățile competente. În acest caz, un astfel de aviz poate fi prezentat fără întârziere după transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului. Autoritatea competentă a statului emitent examinează acest aviz și decide să retragă sau nu certificatul [articolul 4 alineatul (4)]. RJE poate să acorde asistență privind consultările dintre autoritățile competente ⁽³⁹⁾.

⁽³⁸⁾ Acest principiu este reflectat în instrumentele relevante ale dreptului internațional: Pactul internațional al Organizației Națiunilor Unite cu privire la drepturile cu privire la drepturile civile și politice prevede, la articolul 10 alineatul (3), că obiectivul esențial al unui sistem penitenciar este reformarea și reabilitarea socială a persoanelor condamnate. Regulile minime standard privind tratamentul deținuților, adoptate de primul Congres al ONU din 1955 pentru prevenirea criminalității și tratamentele aplicate delincvenților (disponibile la:

<http://www.ohchr.org/EN/ProfessionalInterest/Pages/TreatmentOfPrisoners.aspx>) fac trimitere, în mai multe reguli (58, 61, 64, 65, 67, 80), la reabilitarea socială a deținuților; Regulile minime privind tratamentul deținuților ale Organizației Națiunilor Unite – Regulile Nelson Mandela, adoptate prin Rezoluția 70/175 din 2015 a Adunării Generale a ONU, fac acest lucru în regulile numărul 59, 88, 90, 93(1)(b), disponibile la:

https://www.unodc.org/documents/justice-and-prison-reform/GA-RESOLUTION/E_ebook.pdf). Regulile penitenciare europene ale Consiliului Europei (disponibile la adresa <https://www.coe.int/en/web/human-rights-rule-of-law/european-prison-rules>) 17.1, 105.1, 106.1 și 107.1 stipulează în mod specific că deținuții trebuie să fie repartizați, pe cât posibil, în penitenciare situate cât mai aproape de domiciliul sau centrul de reintegrare socială al acestora, precum și că regimurile de muncă, educație și eliberare trebuie să faciliteze reintegrarea deținuților în societate.

⁽³⁹⁾ Informații cu privire la RJE pot fi găsite pe site-ul RJE. <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/>

Este important de observat faptul că un aviz negativ în sine nu constituie un motiv de refuz fondat pe reabilitarea socială (considerentul 10).

Atunci când statul emitent se confruntă fie cu avizul persoanei condamnate, fie cu cel al statului de executare, potrivit căruia executarea pedepsei nu ar contribui la facilitarea reabilitării sociale a persoanei condamnate, autoritatea competentă a statului emitent va trebui să ia în considerare acest aviz și, dacă dorește să continue procedurile, va trebui să dobândească certitudinea că, indiferent de argumentele incluse în avizul în cauză, reabilitarea va fi, totuși, facilitată sau sporită (considerentul 10).

2.7.3. Definiția reabilitării sociale

Deși decizia-cadru nu prevede o definiție explicită a reabilitării sociale, aceasta conține, totuși, o listă neexhaustivă de elemente pentru a evalua dacă reabilitarea socială a persoanei condamnate va fi facilitată ca urmare a transferării pedepsei. Autoritatea competentă a statului emitent ar trebui să țină cont de elemente precum „atașamentul persoanei la statul de executare, faptul dacă persoana în cauză consideră sau nu statul de executare ca un loc față de care are legături familiale, lingvistice, culturale, sociale sau economice sau de alt tip” (considerentul 9).

Din fraza de mai sus reiese că, în contextul deciziei-cadru, reabilitarea socială ar trebui să fie înțeleasă în sensul că este mai adecvat ca măsurile de reabilitare să fie luate într-un stat în care persoana condamnată înțelege limba și cu care aceasta are legături strânse. Posibilitatea de contact social cu rudele și prietenii ajută la pregătirea persoanei condamnate pentru revenirea în comunitate. Acest obiectiv poate să nu fie atins dacă o astfel de persoană este ținută într-un stat străin, atunci când este probabil să nu i se mai permită să rămână în acel stat după executarea pedepsei.

2.7.4. Modalități de executare a pedepsei

Perspectivile de reabilitare socială pot depinde, de asemenea, de modalitățile de executare a pedepsei în statul de executare.

Atunci când statul de executare – în cursul consultărilor sau atunci când s-a folosit de posibilitatea de a-și exprima avizul justificat în urma transmiterii hotărârii judecătorești și a certificatului – anticipează că este necesară o adaptare a pedepsei, aceste informații pot fi incluse în motivarea sa cu privire la perspectivele de facilitare a reabilitării sociale.

Se poate face o observație similară cu privire la dispozițiile potențiale referitoare la eliberarea înainte de termen sau condiționată care pot fi aplicabile în statul de executare (a se vedea articolul 17). Statul emitent are posibilitatea de a solicita informații cu privire la aceste modalități de executare, caz în care statul de executare are obligația de a furniza informații [a se vedea articolul 17 alineatul (3)].

Prin urmare, acest lucru ar permite statului de executare să își justifice evaluarea transferării solicitate, precum și să furnizeze statului emitent informații relevante suplimentare pentru a dobândi certitudinea că reabilitarea socială va fi facilitată.

2.8. *Lista celor 32 de infracțiuni în cazul cărora predarea se face fără verificarea dublei incriminări*

Înainte de transferarea executării pedepsei, autoritatea emitentă competentă ar trebui să stabilească dacă una sau mai multe dintre infracțiuni se încadrează în cele 32 de categorii pentru care nu se aplică verificarea dublei incriminări. Lista infracțiunilor figurează la articolul 7 alineatul (1) și, de asemenea, în certificat, unde infracțiunile care figurează pe listă ar trebui să fie „bifate”. Pentru ca articolul 7 să se aplice, infracțiunile care figurează pe listă ar trebui să fie pedepsite în statul emitent cu o pedeapsă sau o măsură privativă de libertate, a cărei limită superioară să fie de cel puțin trei ani.

Este decisivă legislația statului membru emitent. Acest lucru a fost confirmat în hotărârea din cauza C-303/05, *Advocaten voor de Wereld*, în legătură cu Decizia-cadru 2002/584/JAI ⁽⁴⁰⁾.

Autoritatea de executare poate verifica dubla incriminare doar cu privire la infracțiunile care nu fac parte din lista celor 32 de infracțiuni.

Totuși, câteva state membre s-au folosit de posibilitatea de a verifica dubla incriminare în toate cazurile [articolul 7 alineatul (4), a se vedea nota de subsol 14]. Declarațiile făcute în acest scop pot fi retrase în orice moment.

⁽⁴⁰⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 3 mai 2007, *Advocaten voor de Wereld*, C-303/05, ECLI:EU:C:2007:261, punctele 48-61.

2.9. *Grupuri vulnerabile: minorii și infractorii cu dizabilități mintale și transferarea măsurilor care constau în asistență psihiatrică sau medicală*

O categorie specifică de persoane condamnate expuse vulnerabilității în ceea ce privește tratamentul, asistența și cazarea sunt infractorii minori și infractorii care au probleme de sănătate mintală. Ar trebui să se acorde atenție specială aplicării deciziei-cadru pentru acestor grupuri specifice de infractori.

Decizia-cadru conține două dispoziții aplicabile situațiilor în care sunt implicați minori și persoane cu dizabilități mintale și/sau dependențe (ambele la articolul 9. În esență, autoritatea competentă din statul de executare poate refuza să recunoască hotărârea judecătorească și să dispună executarea pedepsei, în cazul în care:

- (i) pedeapsa a fost aplicată unei persoane care, în temeiul legislației statului de executare, datorită vârstei sale, nu putea răspunde penal pentru faptele cu privire la care s-a emis hotărârea judecătorească [articolul 9 alineatul (1) litera (g)]; sau în cazul în care
- (ii) pedeapsa pronunțată include o măsură care constă în asistență psihiatrică sau medicală sau o altă măsură privativă de libertate care, fără a aduce atingere posibilității de a adapta sentința, astfel cum se prevede la articolul 8 alineatul (3) ⁽⁴¹⁾, nu poate fi aplicată de statul de executare în conformitate cu sistemul său juridic sau medical [articolul 9 alineatul (1) litera (k)].

În cazurile menționate la articolul 9 alineatul (1) litera (k), statul de executare ar trebui să ia în considerare posibilitatea de a adapta sancțiunea în conformitate cu decizia-cadru înainte de a refuza să recunoască și să execute pedeapsa care implică o altă măsură decât pedepsele privative de libertate (a se vedea considerentul 19).

În plus, în aceste tipuri de situații, înainte de a decide nerecunoașterea hotărârii judecătorești și neexecutarea pedepsei, statul de executare are obligația de a consulta statul emitent, prin orice mijloace adecvate și, dacă este cazul, îi solicită să furnizeze, fără întârziere, orice informații suplimentare necesare [articolul 9 alineatul (3)].

Motivul de refuz prevăzut la articolul 9 alineatul (1) litera (k) poate fi de asemenea aplicat în cazurile în care persoana nu a fost declarată vinovată de o infracțiune, cu toate că autoritatea competentă a aplicat o măsură privativă de libertate, alta decât o pedeapsă cu închisoarea, drept consecință a unei infracțiuni comise (a se vedea considerentul 20).

În cazul în care statul emitent consideră că este necesar, din cauza vârstei persoanei condamnate sau a stării sale fizice sau mentale, posibilitatea de a-și exprima avizul verbal sau în scris cu privire la transferare îi va fi dată reprezentantului său legal [articolul 6 alineatul (3)].

2.10. *Considerentele statului emitent în materie de drepturi fundamentale*

Decizia-cadru respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute prin articolul 6 din TUE și reflectate de Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „Carta drepturilor fundamentale a UE”) (considerentul 13).

În conformitate cu articolul 3 alineatul (4) din decizia-cadru, aceasta nu are ca efect modificarea obligației de respectare a acestor drepturi fundamentale și a principiilor juridice fundamentale.

Prin urmare, statul emitent, în special în situațiile în care se solicită transferarea executării pedepsei fără consimțământul persoanei condamnate, trebuie să asigure faptul că transferarea, recunoașterea și executarea pedepsei nu vor compromite drepturile fundamentale ale persoanei condamnate.

Condițiile de detenție dau naștere unor probleme semnificative în mai multe state membre ale UE, una dintre cele mai presante probleme fiind suprapopularea închisorilor. Condițiile de detenție inumane sau degradante au potențialul de a submina în mod grav aplicarea instrumentelor UE privind recunoașterea reciprocă, deoarece acestea ar putea conduce la încălcarea atât a dispozițiilor Convenției europene a drepturilor omului (denumită în continuare „CEDO”), cât și ale Cartei drepturilor fundamentale a UE.

Totuși, această problemă a fost tratată, pentru moment, de către Curtea de Justiție numai în contextul Deciziei-cadru 2002/584/JAI ⁽⁴²⁾. În conformitate cu Decizia-cadru 2002/584/JAI, statul de executare are obligația de a respecta principiul recunoașterii reciproce și, prin urmare, trebuie să execute, în principiu, mandatul european de

⁽⁴¹⁾ Articolul 8 alineatul (3) prevede că, în cazul în care pedeapsa este incompatibilă cu legislația statului de executare în ceea ce privește natura acesteia, autoritatea competentă din statul de executare poate decide să o adapteze la pedeapsa sau măsura prevăzută pentru infracțiuni similare în legislația sa. O astfel de pedeapsă sau măsură trebuie să corespundă cât mai îndeaproape posibil sancțiunii pronunțate în statul emitent și, prin urmare, pedeapsa nu poate fi transformată într-o sancțiune pecuniară.

⁽⁴²⁾ Hotărârea Curții de Justiție (Marea Cameră) din 5 aprilie 2016, Aranyosi și Căldăraru; C-404/15 și C-659/15 PPU, ECLI:EU:C:2016:198; Hotărârea Curții de Justiție din 25 iulie 2018, MLt, C-220/18 PPU, ECLI:EU:C:2018:589; a se vedea, de asemenea, cauza Dorobanțu (C-128/18, pendinte).

arestare și, astfel, să predea persoana în cauză statului emitent, cu excepția cazului în care se aplică motivele de refuz. În schimb, situațiile prevăzute în decizia-cadru se referă la transferarea persoanelor condamnate din statul emitent în statul de executare. În această privință, statul emitent nu are nicio obligație de a transfera pedeapsa în cazul în care apar îndoieli cu privire la condițiile de detenție, chiar și atunci când celelalte state membre au solicitat transferul în mod explicit. De asemenea, articolul 4 din Carta drepturilor fundamentale a UE, care interzice tortura și tratamentele inumane și degradante, se aplică și transferului de persoane condamnate, în special în situația în care un stat dorește să transfere o persoană fără consimțământul acesteia.

3. Procedura pentru transmitere

3.1. *Părțile care au dreptul de a iniția procedura*

Decizia-cadru permite statului emitent, statului de executare, precum și persoanei condamnate să inițieze mecanismul care ar putea conduce la o transferare. Totuși, există diferențe importante în funcție de partea care inițiază procedura.

Statul de executare poate, din proprie inițiativă, să solicite statului emitent să transmită hotărârea judecătorească. În mod similar, persoana condamnată poate, de asemenea, să solicite autorităților competente din statul emitent sau din statul de executare să inițieze o procedură pentru transmiterea hotărârii judecătorești [articolul 4 alineatul (5)].

Totuși, în ambele scenarii, statul emitent nu are nicio obligație de a realiza transmiterea solicitată a hotărârii judecătorești. Acest lucru rezultă în mod logic din faptul că statul emitent rămâne singurul actor care a pronunțat, în urma comiterii unei infracțiuni, o hotărâre judecătorească pentru care a avut competența suverană în acest sens. Prin urmare, statul emitent deține marja de apreciere pentru a evalua cererile statului de executare sau ale persoanei condamnate.

De exemplu, statul emitent ar putea dori să nu transfere persoana condamnată dacă în statul de executare se prevede o durată mai scurtă de detenție, având în vedere dispozițiile privind eliberarea înainte de termen sau condiționată din statul respectiv. Atunci când se hotărăște locul în care infractorul ar putea să își execute pedeapsa, s-ar putea ține seama, de asemenea, de interesele victimelor. De asemenea, un stat membru ar putea fi reticent în ceea ce privește transferarea unei persoane dacă această transferare ar implica reintegrarea în mediul infracțional din statul său de origine în loc să fie în interesul reabilitării sale sociale.

Competența decizională deplină a statului emitent este ilustrată, de asemenea, de articolul 13 din decizia-cadru, care indică faptul că statul emitent poate să retragă certificatul atât timp cât executarea pedepsei nu a început încă în statul de executare, justificând această retragere. A se vedea, de asemenea, în acest context, articolul 17 alineatul (3).

Prin urmare, este important de observat că statul emitent, în ceea ce îl privește, nu are obligația de a transmite hotărârea judecătorească și certificatul, chiar dacă acest lucru ar fi în interesul persoanei condamnate. Prin urmare, nu există niciun „drept” de transferare pentru persoana condamnată ⁽⁴³⁾.

La nivelul statelor membre se conștientizează tot mai mult faptul că ar trebui să se țină seama de avizele victimelor în contextul executării pedepselor infractorilor condamnați, inclusiv al transferării internaționale a deținuților. Victimele pot fi prezente atât în statul de executare, cât și în statul emitent. Numeroase state membre au adoptat o procedură prin care victimele au posibilitatea de a fi consultate cu privire la transferări și se țin seama de avizul acestora. Totuși, acest lucru nu stabilește dreptul victimelor de a se opune unei transferări.

3.2. *Procedura de obținere a avizului persoanei condamnate*

Atunci când persoana condamnată se află încă în statul emitent, acestea i se dă posibilitatea de a-și exprima avizul (verbal sau în scris) cu privire la transferarea, recunoașterea sau executarea pedepsei [articolul 6 alineatul (3)]. În cazul în care statul emitent consideră că este necesar, din cauza vârstei persoanei condamnate sau a stării sale fizice sau mentale, această posibilitate îi va fi dată reprezentantului său legal.

Avizul persoanei condamnate ar trebui să fie solicitat întotdeauna, chiar dacă nu este necesar consimțământul.

Deși avizul persoanei condamnate nu poate constitui un motiv de refuz fondat pe reabilitarea socială (considerentul 10), acesta trebuie să fie luat în considerare la evaluarea facilitării reabilitării sociale și a pertinței transferării solicitate [articolul 6 alineatul (3)].

⁽⁴³⁾ Totuși, există o excepție dacă statele membre în cauză și-au dat deja acordul, în cadrul procedurilor referitoare la executarea unui MEA, că pedeapsa trebuie să fie executată în statul membru de cetățenie sau de reședință al persoanei condamnate în contextul articolului 5 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584/JAI. A se vedea secțiunea 11.1.

Informațiile privind avizul persoanei condamnate trebuie să fie furnizate în caseta (k) din certificat:

(k) Avizul persoanei condamnate:

1. ☐ Persoana condamnată nu a putut fi audiată deoarece se află deja în statul de executare.
2. ☐ Persoana condamnată se află în statul emitent și:
  - a. ☐ a solicitat transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului
☐ a fost de acord cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului
☐ nu fost de acord cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului (specificați motivele prezentate de persoana condamnată):
 .....
 .....
  - b. ☐ Avizul persoanei condamnate se află în anexă.
☐ Avizul persoanei condamnate a fost transmis statului de executare (specificați data: zz-ll-aaaa): .....

3.3. Notificarea persoanei condamnate [articolul 6 alineatul (4) și formularul prevăzut în anexa II]

Autoritatea competentă din statul emitent informează persoana condamnată, într-o limbă înțeleasă de aceasta, că a decis să transmită hotărârea judecătorească, însoțită de certificat, folosind formularul standard de notificare prevăzut în anexa II. Atunci când persoana condamnată se află în statul de executare în momentul luării deciziei în cauză, formularul este transmis statului de executare, care informează persoana condamnată în consecință [articolul 6 alineatul (4)].

Anexa II la decizia-cadru prevede un formular standard de notificare a persoanei condamnate:

ANEXA II

NOTIFICAREA PERSOANEI CONDAMNATE

Prin prezenta vi se aduce la cunoștință decizia ..... (autoritate competentă a statului emitent) de a transmite hotărârea ..... (instanță competentă a statului emitent) din data de ..... (data hotărârii judecătorești) ..... (număr de înregistrare; dacă este cazul) către ..... (statul de executare) în scopul recunoașterii și executării de către acesta a pedepsei aplicate prin hotărârea menționată, în conformitate cu legislația națională de punere în aplicare a Deciziei-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană.

Executarea pedepsei va fi reglementată de legea ..... (statul de executare). Autoritățile statului respectiv vor avea competența de a decide cu privire la procedurile de executare și de a stabili toate măsurile aferente, inclusiv cu privire la motivele eliberării înainte de termen sau condiționate.

Autoritatea competentă din ..... (statul de executare) trebuie să deducă perioada totală a pedepsei privative de libertate deja executate în raport cu pedeapsa din durata totală a pedepsei privative de libertate care trebuie executată. Sancțiunea poate fi adaptată de către autoritatea competentă din ..... (statul de executare) numai dacă este incompatibilă, prin natura sau durata sa, cu legislația statului respectiv. Sancțiunea adaptată nu trebuie, prin natura sau durata sa, să fie mai dură decât pedeapsa aplicată în ..... (statul emitent).

3.4. Documentele care trebuie transmise

3.4.1. Certificatul

Decizia-cadru prevede un proces diferit de cel prevăzut în instrumentele multilaterale anterioare: în loc să depună o cerere oficială, statul emitent transmite hotărârea judecătorească statului membru în care dorește să transfere persoana condamnată. Pentru a accelera procesul, hotărârea judecătorească este însoțită de un certificat standard,

care include informațiile necesare pentru transferare (articolele 4 și 5, a se vedea anexa I la decizia-cadru). Certificatul trebuie să fie completat în mod corect și trebuie să corespundă hotărârii judecătorești. Certificatul trebuie semnat de către autoritatea competentă a statului emitent, iar acuratețea conținutului său certificată de către această autoritate [articolul 5 alineatul (2)]. Pe site-ul RJE este disponibil un instrument online pentru elaborarea certificatului – Compendiul ⁽⁴⁴⁾.

Certificatul se traduce în limba oficială – sau, în cazul în care sunt aplicabile mai multe limbi oficiale, în una dintre limbile oficiale – a (ale) statului de executare [articolul 23 alineatul (1)]. Totuși, fiecare stat membru poate să depună o declarație la Secretariatul General al Consiliului, prin care să indice că va accepta traducerea în una sau mai multe dintre limbile oficiale ale UE. În cazul în care unele secțiuni ale certificatului nu sunt completate sau lipsesc detalii din acestea, statul de executare nu dispune de informații suficiente pentru a lua o decizie privind transferul și trebuie să solicite informații suplimentare de la statul emitent, ceea ce determină întârzierea procesului.

Certificatele standard în toate limbile oficiale ale UE, precum și declarațiile privind limbile acceptate de către statele membre sunt disponibile pe site-ul RJE ⁽⁴⁵⁾.

3.4.2. Hotărârea judecătorească

Autoritatea competentă a statului emitent trebuie să transmită, împreună cu certificatul, hotărârea judecătorească sau o copie certificată pentru conformitate a acesteia.

În general, nu se solicită traducerea hotărârii judecătorești [articolul 23 alineatul (2)]. Rămâne, totuși, posibilitatea ca statul de executare să solicite ca hotărârea judecătorească sau părțile esențiale ale acesteia să fie însoțite de traducere. În acest scop, statele membre trebuie să fi depus mai întâi o declarație la Secretariatul General al Consiliului, prin care să indice că dorește să aibă posibilitatea de a formula o astfel de cerere [articolul 23 alineatul (3)]. În al doilea rând, o astfel de cerere poate fi formulată numai atunci când statul de executare consideră conținutul certificatului insuficient pentru a lua o decizie privind executarea pedepsei și, în cazul în care este necesar, în urma consultărilor dintre autoritățile competente ale statului de executare și ale statului emitent, pentru a se indica părțile esențiale din hotărârea judecătorească pentru care este necesară traducerea.

Informațiile privind hotărârea judecătorească trebuie să fie furnizate în casetele (h) și (i) din certificat:

(h) Hotărârea de condamnare:

1. Hotărârea se referă, în total, la ..... infracțiuni.
Rezumatul faptelor și o descriere a împrejurărilor în care a(u) fost comisă (comise) infracțiunea (infracțiunile), inclusiv data, ora și locul; precum și natura implicării persoanei condamnate:
.....
.....
.....
Natura și încadrarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor), precum și dispozițiile legale aplicabile pe baza cărora s-a pronunțat hotărârea judecătorească:
.....
.....
.....
2. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) identificată (identificate) la litera (h) subpunctul 1 reprezintă una sau mai multe din următoarele infracțiuni, astfel cum este prevăzut de dreptul intern al statului emitent, care sunt pedepsite în statul emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privativă de libertate a căror limită superioară este de cel puțin trei ani, vă rugăm să confirmați prin bifarea căsuței (căsuțelor) corespunzătoare:
☐ participarea la un grup criminal organizat;
☐ terorism;
☐ traficul de persoane;

⁽⁴⁴⁾ Utilizarea acestui instrument prezintă avantajul unei completări a formularului la fel de ușoare ca cea în format Word, însă cu câteva caracteristici utile și ușor de utilizat, cum ar fi: posibilitatea de a importa direct autoritatea competentă de executare din Atlasul judiciar ale RJE; obținerea formularului în limba(limbile) acceptată (acceptate) de statul membru de executare; salvarea și trimiterea prin e-mail. <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/WorkerPage.aspx?x1=CC>

⁽⁴⁵⁾ <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?l=RO&Id=36>

- ☐ exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
- ☐ traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
- ☐ traficul ilicit de arme, muniții și explozivi;
- ☐ corupția;
- ☐ fraudă, inclusiv fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în sensul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
- ☐ spălarea produselor infracțiunii;
- ☐ falsificarea, inclusiv contrafacerea monedei euro;
- ☐ fapte legate de criminalitatea informatică;
- ☐ infracțiunile împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul ilicit de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
- ☐ facilitarea intrării și a șederii ilegale;
- ☐ omor, vătămare corporală gravă;
- ☐ trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
- ☐ răpire, lipsire de libertate în mod ilegal și luare de ostatici;
- ☐ rasism și xenofobie;
- ☐ furt organizat sau armat;
- ☐ trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- ☐ înșelăciune;
- ☐ tâlhărie și extorcare de fonduri;
- ☐ contrafacerea și piratarea produselor;
- ☐ falsificarea de acte oficiale și uz de fals;
- ☐ falsificarea mijloacelor de plată;
- ☐ traficul ilicit de substanțe hormonale și de alți factori de creștere;
- ☐ traficul ilicit de materiale nucleare și radioactive;
- ☐ trafic de vehicule furate;
- ☐ viol;
- ☐ incendiere cu intenție;
- ☐ infracțiuni care țin de competența Curții Penale Internaționale;
- ☐ sechestrare ilegală de aeronave/nave;
- ☐ sabotaj.

3. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) identificată (identificate) la subpunctul 1 nu este (sunt) acoperită (acoperite) de subpunctul 2 sau dacă hotărârea și certificatul sunt transmise statului membru, care a declarat că va verifica dubla incriminare [articolul 7 alineatul (4) din decizia-cadru], vă rugăm să descrieți pe larg infracțiunea (infracțiunile) în cauză:

.....

.....

.....

(i) Stadiul hotărârii de condamnare:

1. Specificați dacă persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia:
  1. ☐ Da, persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia.
  2. ☐ Nu, persoana nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia.

3. Dacă ați bifat căsuța de la punctul 2 de mai sus, vă rugăm să confirmați existența unuia dintre următoarele elemente:

- ☐ 3.1a. persoana a fost citată personal la ..... (ziua/luna/anul) și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia și a fost informată că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

- ☐ 3.1b. persoana nu a fost citată personal, dar a primit efectiv prin alte mijloace o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că a avut cunoștință de procesul stabilit și a fost informată cu privire la faptul că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

- ☐ 3.2. având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat, pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces;

SAU

- ☐ 3.3. persoanei i s-a înmănat personal decizia la ... (ziua/luna/anul) și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și

- ☐ persoana a declarat în mod expres că nu contestă această decizie;

SAU

- ☐ persoana nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător.

4. Dacă ați bifat caseta de la punctul 3.1b, 3.2 sau 3.3 de mai sus, vă rugăm să furnizați informații cu privire la modul în care a fost îndeplinită condiția relevantă:

.....
 .....

2. Detalii privind durata pedepsei:

2.1. Durata totală a pedepsei (în zile): .....

2.2. Perioada totală a pedepsei privative de libertate deja executate în raport cu pedeapsa în legătură cu care a fost emisă hotărârea judecătorească (în zile): ..... la data de (...) (specificați data pe baza căreia s-a făcut calculul: zz-ll-aaaa): .....

2.3. Numărul de zile care urmează să fie dedus din durata totală a pedepsei din alte motive decât cel menționat la punctul 2.2 (de exemplu, amnistii, grațieri sau măsuri de clemență etc., deja acordate în legătură cu pedeapsa): ..... , la data de (...) (specificați data pe baza căreia s-a făcut calculul: zz-ll-aaaa): .....

2.4. Data expirării pedepsei în statul emitent:

- ☐ Nu se aplică, deoarece persoana nu este reținută în prezent
- ☐ Persoana este reținută în prezent, iar pedeapsa, conform dreptului intern al statului emitent, va fi fost executată complet până la (specificați data: zz-ll-aaaa): .....

3. Tipul pedepsei:

- ☐ pedeapsă privativă de libertate
- ☐ măsură privativă de libertate (vă rugăm să specificați):

.....

3.5. Informații suplimentare utile oferite de către statul emitent

Deși decizia-cadru nu impune acest lucru, practica arată că anumite documente legate de deținut sunt considerate un element complementar util care să însoțească cererea de transferare sau care poate fi comunicat statului de executare atunci când transferarea are loc în mod efectiv în vederea facilitării transferului deținutului. Aceste documente sunt: istoricul deținutului, evidența detenției deținutului, raportul de informații privind securitatea deținutului [a se vedea Cartea de resurse privind transferarea persoanelor condamnate a EuroPris ⁽⁴⁶⁾].

3.6. Transmiteră

Autoritatea competentă a statului emitent va trebui să transmită hotărârea judecătorească sau o copie certificată pentru conformitate a acesteia, însoțită de certificat, direct autorității competente a statului de executare. Este necesară o înregistrare scrisă, astfel încât autoritatea competentă a statului de executare să poată stabili autenticitatea cererii. În cazul în care statul de executare solicită acest lucru, originalul hotărârii judecătorești sau o copie certificată pentru conformitate a acesteia, precum și originalul certificatului, se trimit acestuia. Toate comunicările oficiale se fac, de asemenea, în mod direct între respectivele autorități competente [articolul 5 alineatul (1)].

Hotărârea judecătorească sau o copie certificată pentru conformitate a acesteia, precum și a un certificat se pot transmite autorității competente din statul de executare prin orice mijloace care permit o înregistrare scrisă, prin poșta electronică sau fax, de exemplu, și în condiții care să îi permită statului de executare să stabilească autenticitatea acestor documente (considerentul 18).

Statul emitent transmite hotărârea judecătorească, însoțită de certificat, unui singur stat de executare o dată [articolul 5 alineatul (3)].

În cazul în care autoritatea competentă din statul de executare nu este cunoscută autorității competente din statul emitent, aceasta din urmă face toate demersurile necesare, inclusiv prin intermediul punctelor de contact ale RJE pentru a obține informațiile din partea statului de executare [articolul 5 alineatul (4)] ⁽⁴⁷⁾.

Atunci când o autoritate din statul de executare care primește o hotărâre judecătorească însoțită de un certificat nu are nicio competență în recunoașterea acesteia și în luarea măsurilor necesare pentru executare, această autoritate transmite, din oficiu, hotărârea judecătorească însoțită de certificat autorității competente și informează în consecință autoritatea competentă din statul emitent [articolul 5 alineatul (5)].

3.7. Cerere de informații privind dispozițiile referitoare la posibila eliberarea înainte de termen sau condiționată

Executarea unei pedepse este reglementată de legea statului de executare. Autoritățile statului de executare sunt singurele competente să decidă cu privire la procedurile de executare și să stabilească toate măsurile aferente, inclusiv temeiurile pentru eliberarea înainte de termen sau condiționată [articolul 17 alineatul (1)].

Perioada pe care persoana condamnată o va petrece efectiv în închisoare va depinde în mare măsură de dispozițiile privind eliberarea înainte de termen și condiționată în statul de executare. Diferențele dintre statele membre sunt considerabile în această privință: de exemplu, în unele state membre, persoana condamnată este eliberată după executarea a două treimi din pedeapsă, în timp ce în alte state membre după executarea unei treimi din pedeapsă ⁽⁴⁸⁾.

Statul de executare informează autoritatea competentă a statului emitent cu privire la dispozițiile aplicabile în ceea ce privește posibila eliberare înainte de termen sau condiționată. Statul emitent poate fi de acord cu aplicarea acestor dispoziții sau poate reține certificatul [articolul 17 alineatul (3)].

Statele membre au posibilitatea de a prevedea ca orice hotărâre cu privire la eliberarea înainte de termen sau condiționată să poată lua în considerare acele dispoziții din dreptul național indicate de statul emitent în temeiul cărora persoana în cauză are dreptul la eliberare înainte de termen sau condiționată într-un anumit moment [articolul 17 alineatul (4)].

Se recomandă ca statul de executare să furnizeze statului emitent și persoanei condamnate o comunicare clară și o explicație a dispozițiilor sale aplicabile privind eliberarea condiționată. Acest lucru ar putea implica faptul că trebuie să fie furnizate informații mai detaliate privind modalitățile de executare decât doar dispozițiile legale aplicabile.

⁽⁴⁶⁾ <https://www.euopris.org/file/euopris-resource-book-on-the-transfer-of-sentenced-prisoners-under-eu-framework-decision-909/>

⁽⁴⁷⁾ Informații privind datele de contact ale autorităților competente se pot găsi în Atlasul judiciar de pe site-ul RJE: <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/WorkerPage.aspx?x1=AC>

⁽⁴⁸⁾ A se vedea hotărârile CEDO din 15 martie 2005, Veermæ/Finlanda, cererea nr. 38704/03, și din 27 iunie 2006, Szabo/Suedia, cererea nr. 28578/03. CEDO a constatat că posibilitatea unei perioade de detenție mai lungi *de facto* în statul de executare nu a făcut în sine arbitrară privarea de libertate atât timp cât pedeapsa care trebuia executată nu a depășit pedeapsa impusă în procedurile penale din Finlanda. CEDO nu a exclus însă că o pedeapsă *de facto* în mod evident mai lungă ar putea da naștere unei probleme în conformitate cu articolul 5 din Convenția europeană a drepturilor omului și, așadar, ar putea angaja responsabilitatea statului care pronunță pedeapsa conform articolului respectiv.

Informațiile privind eliberarea înainte de termen sau condiționată trebuie să fie furnizate în caseta (j) din certificat. Informații mai detaliate privind dispozițiile aplicabile referitoare la eliberarea înainte de termen sau condiționată pot fi furnizate în caseta (l) din certificat:

(j) Informații privind eliberarea înainte de termen sau condiționată:

1. În conformitate cu dreptul intern al statului emitent, persoana condamnată are dreptul să fie eliberată înainte de termen sau condiționat, după executarea:
  - ☐ a jumătate din pedeapsă
  - ☐ a două treimi din pedeapsă
  - ☐ a altei perioade din pedeapsă (vă rugăm să specificați):
2. Autoritatea competentă a statului emitent solicită să fie informată cu privire la:
  - ☐ dispozițiile aplicabile ale dreptului intern al statului de executare privind eliberarea înainte de termen sau condiționată a persoanei condamnate;
  - ☐ începutul și sfârșitul perioadei eliberării înainte de termen sau condiționate.

(l) Alte circumstanțe relevante pentru cauză (informații facultative):

.....

.....

3.8. Cerere de arest preventiv

În cazul în care persoana condamnată se află în statul de executare, la cererea statului emitent, statul de executare poate aresta persoana condamnată sau poate lua orice altă măsură pentru a se asigura că persoana condamnată nu părăsește teritoriul acestuia. O astfel de cerere de arestare poate fi formulată anterior sosirii hotărârii judecătorești și a certificatului sau înainte de a decide recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei. Durata pedepsei nu se prelungește ca rezultat al timpului petrecut în arest în baza arestului preventiv (articolul 14).

Această dispoziție permite statului care a pronunțat pedeapsa să se asigure că persoana condamnată nu se sustrage, de exemplu în timp ce așteaptă rezultatul examinării efectuate de statul de executare privind posibilitatea de a prelua executarea pedepsei.

Informațiile privind arestul preventiv trebuie să fie furnizate în caseta (e) din certificat:

(e) Cerere de arest preventiv formulată de statul emitent (în cazul în care persoana condamnată se află în statul de executare):

- ☐ Statul emitent solicită statului de executare să aresteze persoana condamnată sau să ia orice alte măsuri pentru a se asigura că persoana condamnată rămâne pe teritoriul său, până la pronunțarea hotărârii de recunoaștere și de executare a pedepsei.
- ☐ Statul emitent a solicitat deja statului de executare să aresteze persoana condamnată sau să ia orice alte măsuri pentru a se asigura că persoana condamnată rămâne pe teritoriul său, până la pronunțarea hotărârii de recunoaștere și de executare a pedepsei. Vă rugăm să specificați numele autorității statului emitent care a luat decizia privind cererea de arestare a persoanei (dacă este cazul și dacă informația este disponibilă):

.....

.....

.....

3.9. Retragerea certificatului

Statul emitent poate să retragă certificatul, justificând această retragere, atât timp cât executarea pedepsei nu a început încă în statul de executare (articolul 13). Statul emitent poate, într-adevăr, în temeiul articolului 17 alineatul (3), să solicite informații privind modalitățile de executare a pedepsei din statul de executare, iar acesta din urmă trebuie să răspundă acestei solicitări cu informații exacte. Apoi și, totuși, înainte de începerea executării

pedepsei, statul emitent poate opta să retragă certificatul. În special, în cazul în care statul emitent consideră că transferarea ar duce la o eliberare prematură, acesta poate decide să nu transfere persoana în cauză și să retragă certificatul.

La retragerea certificatului, statul de executare nu mai dispune executarea pedepsei.

PARTEA II: RECUNOAȘTEREA HOTĂRÂRII JUDECĂTOREȘTI ȘI EXECUTAREA PEDEPSEI

4. Procedura pentru recunoaștere

4.1. Termenul pentru adoptarea deciziei privind recunoașterea și căile de atac împotriva deciziei de transferare

Decizia-cadru vizează instituirea unui nou sistem, simplificat și mai eficient, de transferare a pedepselor, menit să faciliteze și să accelereze cooperarea judiciară transfrontalieră. Prin urmare, aceasta prevede termenele în care transferul trebuie să aibă loc. Autoritatea competentă din statul de executare decide în cel mai scurt timp dacă recunoaște sau nu hotărârea judecătorească și dispune executarea pedepsei și informează statul emitent cu privire la aceasta, inclusiv cu privire la orice decizie de adaptare a pedepsei [articolul 12 alineatul (1)]. Decizia finală privind recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei ar trebui să se ia în termen de 90 de zile de la primirea hotărârii și a certificatului [articolul 12 alineatul (2)].

Termenul poate fi depășit numai în circumstanțe excepționale. Apoi, statul de executare ar trebui să informeze statul emitent fără întârziere și prin orice mijloace, menționând motivele întârzierii și timpul preconizat a fi necesar pentru luarea deciziei definitive [articolul 12 alineatul (3)].

Deși reprezintă o cauză comună faptul că toate statele membre ar trebui să se asigure că persoanele condamnate pot avea acces la drepturile legale și la căile de atac în conformitate cu dreptul lor național, statele membre ar trebui să asigure faptul că includerea căilor de atac în sistemul lor respectă importanța nedepășirii termenelor prevăzute în decizia-cadru ⁽⁴⁹⁾.

În conformitate cu articolul 19 alineatul (1) din TFUE, statele membre stabilesc căile de atac necesare pentru a asigura o protecție jurisdicțională efectivă în domeniile reglementate de dreptul UE (a se vedea, de asemenea, articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a UE în ceea ce privește dreptul la o cale de atac eficientă).

Persoanele condamnate pot să introducă o cale de atac împotriva deciziei de recunoaștere și executare a hotărârii judecătorești în conformitate cu legislația din statul de executare. Statele membre ar trebui să se asigure că prin exercitarea acestor căi de atac nu se împiedică buna aplicare a deciziei-cadru și se respectă termenele. În general, în conformitate cu considerentul 22, decizia definitivă privind recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei, inclusiv orice procedură de recurs, se finalizează în termen de 90 de zile de la primirea hotărârii judecătorești și a certificatului.

Curtea de Justiție a hotărât, în contextul Deciziei-cadru 2002/584/JAI, că această decizie-cadru nu împiedică statele membre să prevadă un recurs de suspendare a executării deciziei autorității judiciare, cu condiția ca decizia definitivă să fie pronunțată în termenele prevăzute în Decizia-cadru 2002/584/JAI ⁽⁵⁰⁾.

4.2. Cererea de traducere a hotărârii judecătorești

În general, nu se solicită traducerea hotărârii judecătorești [articolul 23 alineatul (2)]. Statul de executare poate totuși să solicite ca hotărârea judecătorească sau părțile esențiale ale acesteia să fie însoțite de o traducere. În acest scop, statele membre trebuie să fi depus mai întâi o declarație la Secretariatul General al Consiliului, prin care să indice că dorește să aibă posibilitatea de a formula o astfel de cerere [articolul 23 alineatul (3)]. În al doilea rând, o astfel de cerere poate fi formulată numai atunci când statul de executare consideră conținutul certificatului insuficient pentru a lua o decizie privind executarea pedepsei și, în cazul în care este necesar, în urma consultărilor dintre autoritățile competente ale statului de executare și ale statului emitent, pentru a se indica părțile esențiale din hotărârea judecătorească pentru care este necesară traducerea [articolul 23 alineatele (2) și (3)].

4.3. Amânarea

Decizia-cadru prevede amânarea opțională a (ne)recunoașterii atunci când certificatul este incomplet sau, în mod vădit, nu corespunde hotărârii judecătorești (articolul 11). Autoritatea competentă a statului de executare poate să stabilească un termen rezonabil pentru completarea sau corectarea certificatului [a se vedea articolul 9 alineatul (1) litera (a)].

⁽⁴⁹⁾ A se vedea, în contextul mandatului european de arestare, hotărârea Curții de Justiție din 30 mai 2013, Jeremy F., C-168/13 PPU, ECLI:EU:C:2013:358.

⁽⁵⁰⁾ A se vedea, de asemenea, hotărârea Curții de Justiție în cauza Jeremy F.

4.4. *Arestul preventiv*

În cazul în care persoana condamnată se află în statul de executare, la cererea statului emitent, statul de executare poate aresta persoana condamnată sau poate lua orice altă măsură pentru a se asigura că persoana condamnată nu părăsește teritoriul acestuia. O astfel de cerere de arestare poate fi formulată anterior sosirii hotărârii judecătorești și a certificatului sau înainte de a decide recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei. Durata pedepsei nu se prelungește ca rezultat al timpului petrecut în arest în baza arestului preventiv (articolul 14).

Această dispoziție permite statului care a pronunțat pedeapsa să se asigure că persoana condamnată nu se sustrage, de exemplu în timp ce așteaptă rezultatul examinării efectuate de statul de executare privind posibilitatea de a prelua executarea pedepsei.

5. **Decizia privind recunoașterea și executarea**

5.1. *Obligația generală de recunoaștere și executare*

Autoritatea competentă din statul de executare are obligația de a recunoaște o hotărâre judecătorească transmisă și trebuie să ia toate măsurile necesare pentru executarea pedepsei, cu excepția cazurilor în care decide să invoce unul dintre temeiurile de nerecunoaștere sau neexecutare [articolul 8 alineatul (1)].

5.2. *Consimțământul statului de executare*

Consimțământul statului de executare este o cerință prealabilă în toate situațiile care nu sunt acoperite de articolul 4 alineatul (1) literele (a) sau (b), de exemplu, în cazul cetățenilor care nu trăiesc pe teritoriul statului de executare și nici nu vor fi expulzați pe teritoriul acestuia sau persoanele care își au reședința în statul de executare, fără să fie cetățeni ai acestui stat [articolul 4 alineatul (1) litera (c)]. În acest caz, trebuie să aibă loc o consultare obligatorie între autoritățile competente ale statului emitent și ale statului de executare, iar statul de executare are dreptul de a refuza cooperarea, nedându-și acordul privind transferarea (considerentul 8).

Fiecare stat membru poată să facă excepție de la această regulă redactând o declarație prin care indică faptul că nu este necesar consimțământul său prealabil pentru transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului [articolul 4 alineatul (7)] dacă persoana condamnată:

- (a) trăiește și a avut reședința legală în mod continuu pe o perioadă de cel puțin cinci ani în statul de executare și își va păstra dreptul de ședere permanentă în respectivul stat ⁽³¹⁾; și/sau
- (b) este cetățean al statului de executare în alte cazuri decât cele prevăzute la articolul 4 alineatul (1) literele (a) și (b).

Această declarație este valabilă în relațiile sale cu alte state membre care au transmis aceeași notificare la data adoptării deciziei-cadru sau la orice dată ulterioară [articolul 4 alineatul (7)].

La punerea în aplicare a prezentei decizii-cadru, statele membre adoptă măsuri, luând în considerare în special scopul de a facilita reabilitarea socială a persoanei condamnate, care constituie baza pentru deciziile autorităților lor competente de a consimți sau nu la transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului în situații în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) litera (c) [articolul 4 alineatul (6)].

Declarațiile făcute în temeiul articolului 4 alineatul (7) pot fi consultate pe site-ul RJE ⁽³²⁾.

5.3. *Lista celor 32 de infracțiuni pentru care nu se aplică verificarea dublei incriminări*

Autoritatea de executare ar trebui să verifice dacă oricare dintre infracțiuni a fost încadrată de către autoritatea emitentă în cele 32 de categorii de infracțiuni enumerate la articolul 7 alineatul (1). Autoritatea de executare poate verifica dubla incriminare doar în cazul infracțiunilor care nu fac parte din lista celor 32 de infracțiuni.

Trebuie subliniat că, pentru evaluarea condițiilor prevăzute la articolul 7 alineatul (1), este relevantă doar definiția noțiunii de infracțiune și limita superioară a pedepsei din legislația statului membru emitent. Autoritatea de executare trebuie să recunoască ceea ce a indicat autoritatea emitentă în certificat.

În conformitate cu decizia-cadru, statele membre au posibilitatea de a aplica în continuare testul dublei incriminări, și în cazul celor 32 de categorii de infracțiuni. Pentru ca această excepție să se aplice, trebuie să fie notificată o declarație Secretariatului General al Consiliului la data adoptării instrumentului sau în orice etapă ulterioară pe care statul membru în cauză o consideră adecvată. De asemenea, aceste declarații pot fi retrase de către statul membru în orice moment [articolul 7 alineatul (4)]. Numeroase state membre au făcut declarații care permit verificarea dublei incriminări pentru toate infracțiunile (a se vedea nota de subsol 14).

⁽³¹⁾ Termenul „ședere permanentă” este explicat la articolul respectiv, al doilea paragraf.

⁽³²⁾ <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?l=RO&Id=36>

În hotărârea pe care a pronunțat-o în cauza C-289/15, Grundza ⁽⁵³⁾, Curtea de Justiție a interpretat articolul 7 alineatul (3) și articolul 9 alineatul (1) litera (d) din Decizia-cadru (și anume, modul în care trebuie să fie evaluată condiția dublei incriminări). Curtea de Justiție a hotărât astfel:

„38. (...) în cadrul aprecierii dublei incriminări, autorității competente din statul de executare îi revine sarcina de a verifica dacă elementele de fapt care stau la baza infracțiunii, astfel cum sunt reflectate în hotărârea judecătorească pronunțată de autoritatea competentă din statul emitent, ar fi de asemenea, ca atare, în ipoteza în care ar fi avut loc pe teritoriul statului de executare, pasibile de o sancțiune penală pe acest teritoriu.

(...)

49. (...) în cadrul aprecierii dublei incriminări, autoritatea competentă din statul de executare nu trebuie să verifice dacă interesul protejat de statul emitent a fost încălcat, ci dacă, în ipoteza în care încălcarea respectivă s-ar fi produs pe teritoriul statului membru în care se află respectiva autoritate, un interes similar, protejat de dreptul național al acestui stat, ar fi fost considerat lezat.”

5.4. Adaptarea pedepsei

Deoarece decizia-cadru se bazează pe încrederea reciprocă în sistemele juridice ale altor state membre, hotărârea instanței din statul emitent ar trebui să fie respectată și, în principiu, nu ar trebui să existe nicio revizuire sau adaptare a acesteia [articolul 8 alineatul (1)] ⁽⁵⁴⁾. Există două excepții de la acest principiu al așa-numitei „executări continue” ⁽⁵⁵⁾, ambele rezultând din incompatibilitatea pedepsei impuse în statul emitent, în ceea ce privește durata sau natura, cu legislația statului de executare:

1. Durata pedepsei diferă: atunci când pedeapsa pronunțată de statul emitent este incompatibilă cu legislația statului de executare în ceea ce privește durata acesteia, statul de executare poate să o adapteze în cazul în care aceasta depășește limita superioară prevăzută pentru infracțiuni similare în dreptul național al statului de executare (de exemplu, transferarea executării unei pedepse de 14 ani pentru infracțiuni legate de droguri în cazul cărora dreptul național al statului de executare prevede o limită superioară a pedepsei de 12 ani). Totuși, pedeapsa adaptată nu poate fi mai puțin decât limita superioară a pedepsei prevăzute pentru infracțiuni similare în legislația statului de executare [articolul 8 alineatul (2)].
2. Natura pedepsei diferă: atunci când pedeapsa pronunțată de statul emitent este incompatibilă cu legislația statului de executare în ceea ce privește natura acesteia, statul de executare poate decide să o adapteze la pedeapsa sau măsura prevăzută pentru infracțiuni similare în legislația sa (de exemplu, o pedeapsă pe viață poate fi adaptată la o pedeapsă de 20 de ani). Autoritatea competentă a statului de executare trebuie, totuși, să se asigure că pedeapsa sau măsura adaptată corespunde cât mai îndeaproape posibil pedepsei inițiale pronunțate în statul emitent. În plus, este imposibil ca autoritatea competentă a statului de executare să transforme pedeapsa inițială într-o sancțiune pecuniară [articolul 8 alineatul (3)].

În ambele situații, atunci când adaptarea este considerată necesară, autoritatea competentă a statului de executare informează în cel mai scurt timp autoritatea competentă a statului emitent cu privire la decizia sa de adaptare a pedepsei [articolul 12 alineatul (1)].

În cazul în care statul emitent nu este de acord cu adaptarea pedepsei, acesta poate decide să retragă certificatul [articolul 13].

Pedeapsa adaptată nu este, prin natura sau durata sa, mai dură decât sancțiunea pronunțată în statul emitent [articolul 8 alineatul (4)].

Atât timp cât executarea pedepsei nu a început încă în statul de executare, statul emitent are posibilitatea de a retrage certificatul, în cazul în care consideră că decizia de adaptare a pedepsei contravine intențiilor sale inițiale pentru transferarea persoanei condamnate [articolul 12 alineatul (1) coroborat cu articolul 13].

Articolul 8 alineatele (2) și (3) se referă la adaptarea pedepsei care a fost pronunțată inițială de statul emitent. Prin urmare, dispozițiile privind adaptarea pedepsei nu acoperă mecanismele pentru eliberarea înainte de termen sau condiționată, deoarece acestea se referă la executarea pedepsei. Regimul pentru executarea pedepsei este prevăzut la articolul 17 (a se vedea secțiunea 7.3 de mai jos).

⁽⁵³⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 11 ianuarie 2017, Grundza, C-289/15, ECLI:EU:C:2017:4 privind interpretarea articolului 7 alineatul (3) și a articolului 9 alineatul (1) litera (d) cu privire la condițiile care trebuie îndeplinite pentru cerința dublei incriminări.

⁽⁵⁴⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 13 decembrie 2018, Sut, C-514/17, ECLI:EU:C:2018:1016 și trimiterea preliminară pendinte introdusă de Rechtbank Amsterdam (Țările de Jos) la 20 iulie 2018, SF (cauza C-314/18).

⁽⁵⁵⁾ Spre deosebire de așa-numitul principiu al comutării, care este aplicabil în temeiul Convenției din 1983 a Consiliului Europei. A se vedea expunerea de motive a Convenției din 1983 a Consiliului Europei.

5.5. Motivele de nerecunoaștere și de neexecutare

Obligația generală de recunoaștere și executare a hotărârii judecătorești care a fost transmisă [consacrată în articolul 8 alineatul (1)] este limitată de motivele de nerecunoaștere și neexecutare, adică de motivele de refuz (articolul 9). Este important de observat că aceste motive sunt singurele pe care autoritatea de executare le poate invoca drept temei pentru neexecutare. Curtea de Justiție a clarificat, în legătură cu Decizia-cadru 2002/584/JAI, că lista motivelor de refuz este exhaustivă ⁽⁵⁶⁾.

Motivele de refuz ar trebui să fie puse în aplicare ca fiind facultative pentru autoritatea competentă. Articolul 9 prevede în mod clar că autoritatea competentă „poate” refuza să recunoască hotărârea judecătorească și să dispună executarea pedepsei, ceea ce înseamnă că autoritatea de executare competentă dispune în continuare de o marjă de apreciere pentru a evalua de la caz la caz relevanța invocării unui motiv de refuz ⁽⁵⁷⁾.

Autoritatea competentă a statului de executare *poate* refuza să recunoască hotărârea judecătorească și să dispună executarea pedepsei, în cazul în care se aplică unul sau mai multe dintre următoarele motive de nerecunoaștere și neexecutare:

5.5.1. Certificat incomplet sau incorect [articolul 9 alineatul (1) litera (a)]

Certificatul menționat la articolul 4 este incomplet sau, în mod vădit, nu corespunde hotărârii judecătorești și nu a fost completat sau corectat într-un termen rezonabil stabilit de către autoritatea competentă a statului de executare.

5.5.2. Neîndeplinirea criteriilor de transmitere [articolul 9 alineatul (1) litera (b)]

Nu sunt îndeplinite criteriile prevăzute la articolul 4 alineatul (1). A se vedea explicația suplimentară din secțiunea 2.3.1.

5.5.3. Non bis in idem [articolul 9 alineatul (1) litera (c)]

Executarea pedepsei ar contraveni principiului *non bis in idem*.

Curtea de Justiție a pronunțat mai multe hotărâri în cauze referitoare la interpretarea principiului *non bis in idem* în ceea ce privește articolul 54 din CAAS. Aceste hotărâri se aplică Deciziei-cadru 2002/584/JAI în temeiul hotărârii din cauza C-261/09, Mantello ⁽⁵⁸⁾ și clarifică noțiuni precum „hotărâre definitivă”, „aceleași fapte” și „pedeapsă să fi fost executată”. În cauza C-129/14 PPU Spasic ⁽⁵⁹⁾, Curtea de Justiție s-a pronunțat în sensul că articolul 54 din CAAS, ca atare, este compatibil cu articolul 50 din Carta drepturilor fundamentale a UE, unde este consacrat principiul *ne bis in idem*.

Articolul 54 din CAAS

„O persoană împotriva căreia a fost pronunțată o hotărâre definitivă într-un proces pe teritoriul unei părți contractante nu poate face obiectul urmăririi penale de către o altă parte contractantă pentru aceleași fapte, cu condiția ca, în situația în care a fost pronunțată o pedeapsă, aceasta să fi fost executată, să fie în curs de executare sau să nu mai poată fi executată conform legilor părții contractante care a pronunțat sentința.”

Articolul 50 din Carta drepturilor fundamentale a UE

Dreptul de a nu fi judecat sau condamnat de două ori pentru aceeași infracțiune

„Nimeni nu poate fi judecat sau condamnat pentru o infracțiune pentru care a fost deja achitat sau condamnat în cadrul Uniunii, prin hotărâre judecătorească definitivă, în conformitate cu legea.”

5.5.4. Lipsa dublei incriminări [articolul 9 alineatul (1) litera (d)]

În cazul menționat la articolul 7 alineatul (3) și, dacă statul de executare a făcut o declarație în temeiul articolului 7 alineatul (4), în cazul menționat la articolul 7 alineatul (1), autoritatea competentă a statului de executare poate refuza să recunoască hotărârea judecătorească dacă aceasta se referă la fapte care nu ar constitui o infracțiune în temeiul legislației statului de executare.

Astfel, acest motiv de refuz se referă la:

1. infracțiunile care nu se încadrează într-una dintre cele 32 de categorii de infracțiuni enumerate la articolul 7 alineatul (1);
2. infracțiunile care se încadrează în una dintre cele 32 de categorii de infracțiuni enumerate la articolul 7 alineatul (1), dar sunt pedepsite în statul emitent doar cu o pedeapsă privativă de libertate sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate a cărei limită superioară este de mai puțin de trei ani; sau

⁽⁵⁶⁾ În special în hotărârile din cauza C-123/08, Wolzenburg, punctul 57 și în cauzele conexe C-404/15 și C-659/15 PPU Aranyosi și Căldăraru, punctul 80.

⁽⁵⁷⁾ A se vedea în această privință, de asemenea, hotărârea Curții de Justiție din 29 iunie 2017, Popławski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, punctul 21.

⁽⁵⁸⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 16 noiembrie 2010, Mantello, C-261/09, ECLI:EU:C:2010:683.

⁽⁵⁹⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 27 mai 2014, Spasic, C-129/14 PPU, ECLI:EU:C:2014:586.

3. toate infracțiunile – atunci când a fost făcută o declarație în temeiul articolului 7 alineatul (4).

În privința infracțiunilor în materie de taxe sau impozite, de vamă și de schimb, recunoașterea și executarea unei hotărâri judecătorești nu poate fi refuzată pe motivul că legislația statului de executare nu impune același tip de taxe sau impozite sau nu conține același tip de reglementări în materie de taxe sau impozite, de vamă sau de schimb ca legislația statului emitent.

În hotărârea sa pronunțată în cauza C-289/15 *Grundza*, Curtea de Justiție a clarificat modul în care trebuie evaluată condiția dublei incriminări (a se vedea secțiunea 5.3).

5.5.5. Executarea pedepsei prescrise [articolul 9 alineatul (1) litera (e)]

Executarea pedepsei este deja prescrisă în conformitate cu legislația statului de executare.

5.5.6. Imunitatea prevăzută de legislația statului de executare [articolul 9 alineatul (1) litera (f)]

Legislația statului de executare prevede imunitatea, ceea ce face imposibilă executarea pedepsei.

5.5.7. Vârsta de la care se poate antrena răspunderea penală [articolul 9 alineatul (1) litera (g)]

Pedeapsa a fost aplicată unei persoane care, în temeiul legislației statului de executare, datorită vârstei sale, nu putea răspunde penal pentru faptele cu privire la care s-a emis hotărârea judecătorească.

În legislația statelor membre se definește diferit vârsta minimă de la care se antrenează răspunderea penală. Acest motiv de neexecutare se aplică dacă, din cauza vârstei sale, în statul membru de executare persoana căutată ar putea face doar obiectul procedurilor civile sau administrative, dar nu și al procedurilor penale.

Curtea de Justiție a clarificat, în contextul Deciziei-cadru 2002/584/JAI⁽⁶⁰⁾, că autoritatea judiciară de executare trebuie⁽⁶¹⁾ să refuze predarea persoanelor minor care, potrivit dreptului statului membru de executare, nu au vârsta necesară pentru a răspunde penal pentru faptele aflate la originea mandatului european de arestare. Pentru a aprecia acest lucru, autoritatea judiciară trebuie numai să verifice dacă persoana vizată a împlinit vârsta minimă pentru a răspunde penal, în statul membru de executare, pentru faptele aflate la originea MEA. Autoritatea nu trebuie să ia în considerare nicio condiție suplimentară referitoare la o evaluare personalizată, de care dreptul acestui stat membru condiționează în mod concret urmărirea penală sau condamnarea unei persoane minore.

5.5.8. Pedeapsa rămasă de executat este prea scurtă [articolul 9 alineatul (1) litera (h)]

În momentul în care autoritatea competentă a statului de executare primește hotărârea judecătorească, rămân de executat mai puțin de șase luni din pedeapsă.

Având în vedere termenele maxime de 120 de zile [90 de zile pentru adoptarea deciziei definitive privind recunoașterea hotărârii judecătorești, a se vedea articolul 12 alineatul (2) + 30 de zile pentru transferarea persoanei condamnate, a se vedea articolul 15 alineatul (1)] prevăzute în decizia-cadru, o transferare nu poate fi considerată adecvată de către statul de executare dacă pedeapsa rămasă de executat este mai mică de 6 luni. În această privință este relevant momentul în care hotărârea judecătorească a fost primită de statul de executare.

5.5.9. Procese în contumacie [articolul 9 alineatul (1) litera (i)]

Decizia-cadru 2009/299/JAI a modificat decizia-cadru, prin modificarea articolului 9 alineatul (1) litera (i) privind hotărârile pronunțate *in absentia*. Aceste dispoziții se referă la situațiile în care o autoritate de executare a primit o hotărâre judecătorească pentru recunoașterea și executarea pedepsei care rezultă în urma unei proceduri derulate în statul emitent la care persoana nu a fost prezentă.

Articolul 9 alineatul (1) litera (i) din decizia-cadru conține un motiv de refuz dacă, în conformitate cu certificatul prevăzut la articolul 4, persoana nu a fost prezentă personal la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia.

Totuși, această dispoziție conține o serie de excepții. O autoritate de executare nu poate refuza să execute o cerere de recunoaștere și executare a pedepsei în temeiul unei decizii pronunțate în contumacie în cazul în care certificatul menționează că, în conformitate cu alte cerințe procedurale definite în legislația națională a statului emitent, persoana:

⁽⁶⁰⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 23 ianuarie 2018, *Dawid Piotrowski*, C-367/16, ECLI:EU:C:2018:27.

⁽⁶¹⁾ În conformitate cu articolul 3 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584/JAI, acesta este un motiv imperativ de refuz, în timp ce același motiv de refuz este opțional în decizia-cadru.

- (i) în timp util,
- fie a fost citată personal și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia, fie a primit efectiv, prin alte mijloace, o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru respectivul proces, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că persoana în cauză a avut cunoștință de procesul stabilit;
- și
- a fost informată că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;
- sau
- (ii) având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărută de avocatul respectiv la proces;
- sau
- (iii) după ce i s-a înmănat decizia și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, la care persoana are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale;
- a declarat în mod expres că nu contestă decizia;
- sau
- nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător.

Curtea de Justiție a pronunțat deja unele hotărâri privind procesele în contumacie în contextul Deciziei-cadru 2002/584/JAI.

Hotărârea în cauza C-399/11, Melloni ⁽⁶²⁾ a vizat întrebarea dacă articolul 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI trebuie interpretat în sensul că nu permite ca autoritatea judiciară de executare, în cazurile menționate în această dispoziție, să supună executarea unui MEA emis în scopul executării unei pedepse condiției ca respectiva hotărâre de condamnare pronunțată în lipsă să poată fi revizuită în statul membru emitent.

Curtea de Justiție a considerat că articolul 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI prevede un motiv facultativ de neexecutare a unui MEA emis în scopul executării unei pedepse, în cazul în care persoana interesată a fost condamnată în contumacie. Această facultate este însoțită totuși de patru excepții prevăzute la articolul 4a alineatul (1) literele (a)-(d) din Decizia-cadru 2002/584/JAI. Curtea a statuat că, în aceste patru situații, autoritatea judiciară de executare nu poate condiționa predarea unei persoane condamnate în contumacie de posibilitatea revizuirii condamnării în prezența sa.

În plus, au fost pronunțate mai multe hotărâri cu privire la interpretarea noțiunii de „proces în urma căruia a fost pronunțată decizia” în sensul articolului 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI ⁽⁶³⁾.

5.5.10. Urmărirea penală pentru infracțiuni comise anterior transferării [articolul 9 alineatul (1) litera (j)]

Statul de executare adresează o cerere de consimțământ autorității competente a statului emitent, în temeiul articolului 18 alineatul (3), înainte de a se lua o hotărâre în conformitate cu articolul 12 alineatul (1), iar statul emitent nu consimte, în conformitate cu articolul 18 alineatul (2) litera (g), ca persoana în cauză să fie urmărită penal, condamnată sau sancționată cu o altă pedeapsă privativă de libertate în statul de executare, pentru o infracțiune comisă anterior transferării, alta decât cea pentru care persoana în cauză a fost transferată. În conformitate cu considerentul 23, articolul 18 alineatul (1) prevede că, sub rezerva excepțiilor enumerate la alineatul (2), regula specialității se aplică numai în cazurile în care persoana a fost transferată statului de executare. Prin urmare, ar trebui ca regula respectivă să nu se aplice în cazurile în care persoana nu a fost transferată în statul de executare, de exemplu în cazurile în care persoana a fugit în statul de executare.

⁽⁶²⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 26 februarie 2013, Melloni, C-399/11, ECLI:EU:C:2013:107.

⁽⁶³⁾ Hotărâri ale Curții de Justiție: 24 mai 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:346; 10 August 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, ECLI:EU:C:2017:628; 10 august 2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, ECLI:EU:C:2017:629 și 22 decembrie 2017, Ardic, C-571/17 PPU, ECLI:EU:C:2017:1026.

5.5.11. Măsura care constă în asistență psihiatrică ori medicală sau o altă măsură privativă de libertate [articolul 9 alineatul (1) litera (k)]

Pedeapsa pronunțată include o măsură care constă în asistență psihiatrică sau medicală sau o altă măsură privativă de libertate care, fără a aduce atingere articolului 8 alineatul (3), nu poate fi aplicată de statul de executare în conformitate cu sistemul său juridic sau medical.

Considerentul 19 prevede că, în cazurile menționate la articolul 9 alineatul (1) litera (k), statul de executare ar trebui să ia în considerare posibilitatea de a adapta sancțiunea în conformitate cu decizia-cadru înainte de a refuza să recunoască și să execute pedeapsa care implică o altă măsură decât pedepsele privative de libertate.

În conformitate cu considerentul 20, motivul de refuz prevăzut la articolul 9 alineatul (1) litera (k) poate fi de asemenea aplicat în cazurile în care persoana nu a fost declarată vinovată de o infracțiune, cu toate că autoritatea competentă a aplicat o măsură privativă de libertate, alta decât o pedeapsă cu închisoarea, drept consecință a unei infracțiuni comise.

5.5.12. Extraterritorialitate [articolul 9 alineatul (1) litera (l)]

Hotărârea judecătorească se referă la infracțiuni care, în temeiul legislației statului de executare, sunt considerate a fi fost comise în întregime, în majoritate sau într-o măsură esențială pe teritoriul acestuia, sau într-un loc echivalent cu teritoriul acestuia.

În conformitate cu considerentul 21, motivul de refuz legat de teritorialitate ar trebui aplicat doar în cazuri excepționale și în vederea unei cooperări pe cât de extinse posibil în temeiul dispozițiilor prezentei decizii-cadru, ținând cont de obiectivul acesteia. Orice decizie de aplicare a acestui motiv de refuz ar trebui să fie fondată pe o analiză de la caz la caz și să fie precedată de consultări între autoritățile competente ale statului emitent și ale statului de executare.

5.6. *Recunoașterea parțială și executarea*

Decizia-cadru permite statului de executare să consulte autoritatea competentă a statului emitent în vederea găsirii unui acord în ceea ce privește recunoașterea și executarea parțială a unei pedepse, în loc să refuze cooperarea în cazul în care nu este posibilă recunoașterea deplină (articolul 10).

Statele pot ajunge la un acord, de la caz la caz, în ceea ce privește recunoașterea și executarea parțială a pedepsei în conformitate cu condițiile stabilite de respectivele state, cu condiția ca o astfel de recunoaștere și executare să nu aibă ca rezultat o prelungire a duratei pedepsei. În absența unui acord, certificatul este retras.

6. **Transferarea persoanei condamnate**

6.1. *Termenele pentru transferarea fizică*

Ca principiu de bază, în cazul în care persoana condamnată se află în statul emitent, transferarea are loc în momentul convenit de statul emitent și statul de executare, dar în termen de maximum 30 de zile de la luarea deciziei finale privind recunoașterea hotărârii judecătorești, cu excepția cazului în care circumstanțe neprevăzute împiedică transferarea [articolul 15 alineatul (1)].

În cazul în care circumstanțe neprevăzute împiedică transferarea persoanei condamnate în termenul stabilit la articolul 15 alineatul (1), autoritățile competente ale statului de executare și ale statului emitent se contactează reciproc fără întârziere. Transferarea se efectuează imediat ce respectivele circumstanțe încetează să mai existe. Autoritatea competentă a statului emitent informează imediat autoritatea competentă a statului de executare și convine împreună cu aceasta asupra unei noi date pentru transferare. În acest caz, transferarea se efectuează în termen de 10 zile de la noua dată astfel stabilită [articolul 15 alineatul (2)].

6.2. *Tranzitul printr-un alt stat membru*

Pentru a asigura tranzitul nerestricționat al persoanei condamnate din statul emitent în statul de executare pe teritoriul altor state membre, statul emitent transmite o copie a certificatului și o cerere de tranzit statelor relevante care permit tranzitul. Statul membru căruia i se solicită să permită tranzitul notifică decizia sa nu mai târziu de o săptămână de la primirea cererii de tranzit [articolul 16 alineatele (1)-(3)].

Nu este necesară transmiterea unei copii a certificatului și a unei cereri de tranzit în cazul transportului aerian fără escală programată pe teritoriul unuia sau mai multor state membre [(articolul 16 alineatul (5))].

6.3. *Cheltuielile de transfer*

Cheltuielile care rezultă din aplicarea deciziei-cadru sunt suportate de statul de executare, cu excepția costurilor aferente transferării persoanei condamnate în statul de executare și a celor care apar exclusiv pe teritoriul statului emitent, care sunt suportate de acesta din urmă (articolul 24).

6.4. *Documente de călătorie*

Deși nu se menționează în textul deciziei-cadru, eliberarea documentelor de călătorie constituie un element important pentru buna aplicare practică a deciziei-cadru. Un document de călătorie valabil este considerat o condiție prealabilă esențială și necesară pentru transferare (pentru mai multe detalii, a se vedea Cartea de resurse privind transferarea persoanelor condamnate a EuroPris) ⁽⁶⁴⁾.

7. **Executarea pedepsei**

7.1. *Legea care reglementează executarea*

Decizia-cadru stipulează în mod clar că executarea pedepsei este reglementată de legea statului de executare. Autoritățile statului de executare sunt singurele competente să decidă cu privire la procedurile de executare și să stabilească toate măsurile aferente, inclusiv temeiurile pentru eliberarea înainte de termen sau condiționată (articolul 17).

7.2. *Deducere*

Autoritatea competentă a statului de executare deduce întreaga perioadă privativă de libertate deja executată în legătură cu pedeapsa în privința căreia s-a pronunțat hotărârea judecătorească din durata totală a pedepsei privative de libertate care trebuie executată [articolul 17 alineatul (2)] ⁽⁶⁵⁾.

7.3. *Eliberarea înainte de termen sau condiționată*

Perioada pe care persoana condamnată o va petrece efectiv în închisoare va depinde în mare măsură de dispozițiile privind eliberarea înainte de termen și condiționată în statul de executare. Diferențele dintre statele membre sunt considerabile în această privință: de exemplu, în unele state membre, persoana condamnată este eliberată după executarea a două treimi din pedeapsă, în timp ce în alte state membre după executarea unei treimi din pedeapsă ⁽⁶⁶⁾.

La cerere, autoritatea competentă a statului de executare informează autoritatea competentă a statului emitent cu privire la dispoziția aplicabilă în ceea ce privește posibila eliberare înainte de termen sau condiționată. Atunci când sunt furnizate aceste informații, statul emitent poate fi de acord cu aplicarea acestor dispoziții sau poate opta să retragă certificatul și să pună capăt procesului de transferare [articolul 17 alineatul (3)].

Statele membre au posibilitatea de a prevedea ca orice hotărâre cu privire la eliberarea înainte de termen sau condiționată să poată lua în considerare acele dispoziții din dreptul național indicate de statul emitent în temeiul cărora persoana în cauză are dreptul la eliberare înainte de termen sau condiționată într-un anumit moment [articolul 17 alineatul (4)].

Se recomandă ca statul de executare să furnizeze statului emitent și persoanei condamnate o comunicare clară și o explicație a dispozițiilor sale aplicabile privind eliberarea condiționată. Simpla indicare a dispozițiilor legale aplicabile ar putea să nu fie suficientă.

7.4. *Amnistia, grațierea*

Atât statul emitent, cât și statul de executare pot acorda persoanei condamnate amnistia sau grațierea [articolul 19 alineatul (1)].

⁽⁶⁴⁾ <https://www.europpris.org/file/europpris-resource-book-on-the-transfer-of-sentenced-prisoners-under-eu-framework-decision-909/>

⁽⁶⁵⁾ În ceea ce privește luarea în considerare de către statul de executare a muncii prestate în detenție în statul emitent, a se vedea hotărârea Curții de Justiție (Marea Cameră) din 8 noiembrie 2016, Ognyanov (C-554/14, ECLI:EU:C:2016:835). În acest caz, Curtea a reținut că decizia-cadru trebuie să fie interpretată în sensul că se opune unei norme naționale interpretate astfel încât să autorizeze statul de executare să acorde persoanei condamnate o reducere de pedeapsă ca urmare a muncii pe care aceasta a prestat-o în cursul detenției sale în statul emitent, deși autoritățile competente din acest din urmă stat nu au acordat, în conformitate cu dreptul acestuia, o asemenea reducere de pedeapsă.

⁽⁶⁶⁾ A se vedea hotărârile CEDO din 15 martie 2005, Veermæ/Finlanda, cererea nr. 38704/03, și din 27 iunie 2006, Szabo/Suedia, cererea nr. 28578/03. CEDO a constatat că posibilitatea de detenție mai lungi *de facto* în statul de executare nu a făcut în sine arbitrară privarea de libertate atât timp cât pedeapsa care trebuia executată nu a depășit pedeapsa impusă în procedurile penale din statul care a pronunțat pedeapsa. CEDO nu a exclus însă că o pedeapsă *de facto* în mod evident mai lungă ar putea da naștere unei probleme în conformitate cu articolul 5 din Convenția europeană a drepturilor omului și, așadar, ar putea angaja responsabilitatea statului care pronunță pedeapsa conform articolului respectiv. Totuși, pentru ca acest lucru să fie valabil, ar trebui să se demonstreze că există motive întemeiate pentru a crede că durata de executare în statul de executare ar fi în mod evident disproporționată în raport cu durata care ar fi trebuit să fie executată în statul care a pronunțat pedeapsa.

7.5. *Revizuirea hotărârii judecătorești*

Atunci când se solicită o revizuire a hotărârii judecătorești, statul emitent decide în exclusivitate cu privire la cererile de revizuire a hotărârii judecătorești [articolul 19 alineatul (2)].

7.6. *Dreptul de a executa hotărârea judecătorească*

Statul emitent nu poate proceda la executarea pedepsei după ce executarea acesteia a început în statul de executare, cu excepția cazurilor în care dreptul de a executa pedeapsa îi revine statului emitent din momentul în care este informat de către statul de executare cu privire la neexecutarea parțială a pedepsei (articolul 22).

7.7. *Obligația de a comunica și de a face schimb de informații*

Decizia-cadru prevede obligații de informare detaliată în sarcina statului emitent și al statului de executare, atât înainte, cât și după transfer.

Autoritatea competentă din statul emitent trebuie să informeze autoritatea competentă din statul de executare cu privire la orice decizie sau măsură în urma căreia pedeapsa încetează, imediat sau într-un anumit termen, să aibă un caracter executoriu (articolul 20). În consecință, autoritatea competentă din statul de executare încetează executarea pedepsei de îndată ce primește aceste informații.

Autoritatea competentă a statului de executare informează fără întârziere autoritatea competentă a statului emitent, prin orice mijloace care permit o înregistrare scrisă (articolul 21):

- (a) cu privire la transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului către autoritatea competentă a altui stat membru deoarece statul de executare nu a avut nicio competență în recunoașterea acesteia;
- (b) cu privire la imposibilitatea practică de a executa pedeapsa, deoarece, după transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului către statul de executare, persoana condamnată nu poate fi găsită pe teritoriul statului de executare, caz în care statul de executare nu are nicio obligație de a asigura executarea pedepsei;
- (c) cu privire la decizia finală de a recunoaște hotărârea judecătorească și de a dispune executarea pedepsei, inclusiv data deciziei;
- (d) cu privire la decizia de a nu recunoaște hotărârea judecătorească și de a nu executa pedeapsa în temeiul motivelor de refuz (articolul 9, inclusiv motivarea deciziei);
- (e) cu privire la decizia de a adapta pedeapsa [articolul 8 alineatul (2) sau (3)], inclusiv motivarea deciziei;
- (f) cu privire la decizia de a nu executa pedeapsa dacă a fost acordată amnistia sau grațierea [articolul 19 alineatul (1)], inclusiv motivarea deciziei;
- (g) cu privire la începutul și sfârșitul perioadei de eliberare condiționată, în cazul în care statul emitent indică acest lucru în certificat;
- (h) cu privire la evadarea persoanei condamnate din custodie;
- (i) cu privire la executarea pedepsei, de îndată ce a fost executată în întregime.

8. **Regula specialității**

O persoană condamnată transferată în statul de executare „nu poate fi urmărită penal, condamnată sau sancționată cu o altă pedeapsă privativă de libertate, pentru o infracțiune comisă anterior transferării sale, alta decât cea pentru care persoana în cauză a fost transferată” (articolul 18).

În conformitate cu considerentul 23, regula specialității se aplică numai în cazurile în care persoana a fost transferată statului de executare. Prin urmare, ar trebui ca regula respectivă să nu se aplice în cazurile în care persoana nu a fost transferată în statul de executare, de exemplu în cazurile în care persoana a fugit în statul de executare.

Totuși, există o serie de excepții specifice de la principiul specialității [a se vedea articolul 18 alineatul (2)]. În consecință, persoana în cauză poate fi urmărită penal în statul de executare atunci când:

- (a) persoana care a avut posibilitatea de a părăsi teritoriul statului de executare nu a făcut acest lucru în termen de 45 de zile de la punerea definitivă în libertate, sau a revenit pe teritoriul respectiv după ce îl părăsise;
- (b) infracțiunea nu se pedepsește cu o pedeapsă privativă de libertate sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate;
- (c) procedurile penale nu au drept consecință aplicarea unei măsuri care limitează libertatea persoanei;

- (d) persoana condamnată ar putea fi pasibilă de o pedeapsă sau o măsură care nu implică privarea de libertate, în special o sancțiune pecuniară sau o măsură echivalentă, chiar și în cazul în care sancțiunea sau măsura pot duce la o limitare a libertății persoanei în cauză;
- (e) persoana a consimțit să fie transferată;
- (f) ulterior transferării, persoana condamnată a renunțat în mod expres la dreptul de a i se aplica principiul specialității în ceea ce privește anumite infracțiuni comise anterior transferării. Renunțarea este declarată în fața autorităților judiciare competente din statul de executare și este înregistrată în conformitate cu legislația națională a statului respectiv; declarația de renunțare este redactată astfel încât să reiasă clar că persoana în cauză a dat-o în mod voluntar și în deplină cunoștință de cauză referitor la consecințele acesteia. Persoana în cauză are dreptul la consiliere juridică în acest scop;
- (g) în alte situații decât cele menționate mai sus, în cazul în care statul emitent își dă acordul.

O cerere pentru acordul statului emitent se depune pe lângă autoritatea competentă din statul emitent, însoțită de informațiile menționate la articolul 8 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI ⁽⁶⁷⁾ și de traducerea acestora. Acordul se dă în cazul în care ar exista o obligație de a preda persoana în conformitate cu Decizia-cadru 2002/584/JAI. Decizia se ia în cel mult 30 de zile de la primirea cererii. În situațiile menționate la articolul 5 din Decizia-cadru 2002/584/JAI ⁽⁶⁸⁾, statul de executare furnizează garanțiile prevăzute în respectiva decizie-cadru [a se vedea articolul 18 alineatul (3)].

PARTEA III: DIVERSE

9. Comunicarea între autoritățile competente în diferite etape ale procedurii

Decizia-cadru prevede consultarea periodică între statul emitent și statul de executare în diferite etape ale procedurii. Această consultare este prevăzută adesea ca o parte obligatorie a procedurii în scopul consolidării cooperării.

1. Atunci când intenționează să invoce refuzul pentru motivele prevăzute la articolul 9 alineatul (1) literele (a), (b), (c), (i), (k) și (l), statul de executare trebuie să efectueze o consultare obligatorie a statului emitent [articolul 9 alineatul (3)].
2. Statul de executare poate să consulte, de la caz la caz, autoritatea competentă a statului emitent în vederea găsirii unui acord în ceea ce privește recunoașterea și executarea parțială a unei pedepse, în loc să refuze cooperarea în cazul în care nu este posibilă recunoașterea deplină (articolul 10).
3. În cazul în care apar circumstanțe neprevăzute care împiedică efectuarea transferării la data stabilită inițial de către state, statul emitent și statul de executare trebuie să se consulte pentru a decide cu privire la o nouă dată de transferare [articolul 12 alineatul (3)].

Comunicarea dintre statele care sunt părți la procedură trebuie să aibă loc „prin orice mijloace adecvate”, de exemplu, prin poșta electronică, telefon, în scris (a se vedea, de asemenea, în acest context considerentul 18).

RJE și Eurojust au rolul de a facilita comunicarea între autoritățile competente ⁽⁶⁹⁾.

⁽⁶⁷⁾ În conformitate cu articolul 8 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI, se furnizează următoarele informații: (a) identitatea și cetățenia persoanei căutate; (b) numele, adresa, numerele de telefon și de fax și adresa electronică a autorității judiciare emitente; (c) indicarea existenței unei hotărâri executorii, a unui mandat de arestare sau a oricărei alte decizii judiciare executorii având același efect; (d) natura și încadrarea juridică a infracțiunii; (e) descrierea circumstanțelor săvârșirii infracțiunii, inclusiv a momentului, a locului și a gradului de implicare în infracțiune a persoanei căutate; (f) pedeapsa pronunțată, în cazul în care este vorba despre o hotărâre definitivă, sau seria de pedepse prevăzute pentru infracțiune de legea statului membru emitent; (g) în măsura posibilă, alte consecințe ale infracțiunii.

⁽⁶⁸⁾ Articolul 5 din Decizia-cadru 2002/584/JAI include următoarele garanții:

- în cazul în care infracțiunea pentru care a fost emis mandatul european de arestare este sancționată cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate cu caracter permanent, executarea respectivului mandat poate fi supusă condiției ca sistemul juridic al statului membru emitent să prevadă dispoziții care permit o reexaminare a pedepsei aplicate – la cerere sau cel târziu după 20 de ani – sau aplicarea unor măsuri de clemență pe care persoana le poate solicita, în conformitate cu dreptul sau practica statului membru emitent, în vederea neexecutării acestei pedepse sau măsuri;
- atunci când persoana care face obiectul unui mandat european de arestare în scopul urmăririi penale este cetățean sau rezident al statului membru de executare, predarea poate fi supusă condiției ca persoana, după ce a fost audiată, să fie returnată în statul membru de executare pentru a executa acolo pedeapsa sau măsura de siguranță privative de libertate care au fost pronunțate împotriva sa în statul membru emitent.

⁽⁶⁹⁾ A se vedea Documentul comun al RJE/Eurojust intitulat „Rețeaua Judiciară Europeană și Eurojust – Cu ce vă putem ajuta?”, disponibil atât pe site-ul RJE, cât și pe site-ul Eurojust.

10. Raportul cu alte acorduri

De la 5 decembrie 2011, decizia-cadru a înlocuit următoarele instrumente în ceea ce privește transferările dintre statele membre ale UE, deși acestea rămân aplicabile între statele membre și statele terțe [articolul 26 alineatul (1)]:

- Convenția din 1983 a Consiliului Europei (Tratatul nr. 112) și Protocolul adițional din 1997 la aceasta (Tratatul nr. 167);
- Convenția din 1970 a Consiliului Europei privind valoarea internațională a hotărârilor represive (Tratatul nr. 70);
- Titlul III, capitolul 5 din CAAS din 1990; și
- Convenția dintre statele membre ale Comunităților Europene privind executarea hotărârilor judecătorești străine din 1991.

Statele membre pot continua să aplice acordurile sau înțelegerile bilaterale sau multilaterale în vigoare după 27 noiembrie 2008 sau pot încheia astfel de acorduri și înțelegeri în măsura în care acestea permit extinderea sau lărgirea obiectivelor acestei decizii-cadru și ajută la simplificarea sau facilitarea procedurilor de executare a pedepselor [articolul 26 alineatele (2) și (3)]. Statele membre trebuie să furnizeze Consiliului și Comisiei informații actualizate privind aceste acorduri bilaterale aplicabile sau orice noi acorduri și înțelegeri în termen de trei luni de la semnarea lor [articolul 26 alineatul (4)] ⁽⁷⁰⁾.

11. Legăturile cu alte instrumente privind cooperarea judiciară în materie penală

11.1. Decizia-cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare

Legătura dintre decizia-cadru și Decizia-cadru 2002/584/JAI este stabilită la articolul 25 și la considerentul 12 din primul instrument menționat.

Articolul 4 alineatul (6) din Decizia-cadru 2002/584/JAI prevede că, în cazul în care un MEA a fost emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, atunci când persoana căutată rămâne în statul de executare, este cetățean sau rezident al acestui stat, acest din urmă stat poate să execute pedeapsa sau măsura de siguranță privativă de libertate în conformitate cu dreptul său intern.

Articolul 5 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584/JAI prevede că, atunci când persoana care face obiectul unui MEA în scopul urmăririi penale este cetățean sau rezident al statului membru de executare, predarea poate fi supusă condiției ca persoana, după ce a fost audiată, să fie returnată în statul membru de executare pentru a executa acolo pedeapsa sau măsura de siguranță privative de libertate care au fost pronunțate împotriva sa în statul membru emitent ⁽⁷¹⁾.

În conformitate cu articolul 25 și cu considerentul 12 din decizia-cadru, în cazurile menționate la articolul 4 alineatul (6) și la articolul 5 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584/JAI, executării pedepsei i se aplică *mutatis mutandis* dreptul intern care pune în aplicare decizia-cadru, în măsura în care este compatibil cu dispozițiile Deciziei-cadru 2002/584/JAI. Acest lucru implică, de asemenea, faptul că limitările conținute în normele privind adaptarea pedepsei (și anume, principiul executării continue prevăzut la articolul 8 din Decizia-cadru) vor trebui să fie respectate ⁽⁷²⁾.

De asemenea, Curtea de Justiție a clarificat că orice refuz de a executa un MEA în conformitate cu articolul 4 alineatul (6) din Decizia-cadru 2002/584/JAI presupune un veritabil angajament al statului membru de executare de a executa pedeapsa privativă de libertate pronunțată împotriva persoanei căutate, chiar dacă, în orice caz, simpla împrejurare că acest stat se declară „dispus” să pună în executare pedeapsa respectivă nu poate fi considerată de natură să justifice un asemenea refuz ⁽⁷³⁾.

Reiese de aici că orice refuz de a executa un MEA în conformitate cu articolul 4 alineatul (6) din Decizia-cadru 2002/584/JAI trebuie să fie precedat de verificarea, de către autoritatea judiciară de executare, a posibilității de a executa în mod real pedeapsa în conformitate cu dreptul său intern de punere în aplicare a deciziei-cadru.

În cazul în care statul membru de executare constată că nu poate să asigure singur executarea pedepsei, acestuia îi revine obligația, pentru a evita impunitatea, de a executa MEA și, prin urmare, de a preda persoana căutată statului membru emitent ⁽⁷⁴⁾.

⁽⁷⁰⁾ Astfel de acorduri bilaterale există în prezent între țările nordice (Suedia, Danemarca și Finlanda) și între Slovacia și Republica Cehă.

⁽⁷¹⁾ A se vedea, în acest context, cauza pendinte C-314/18: cerere de decizie preliminară introdusă de Rechtbank Amsterdam (Țările de Jos) la 8 mai 2018, Openbaar Ministerie/SF.

⁽⁷²⁾ A se vedea, în acest context, cauza pendinte C-314/18: cerere de decizie preliminară introdusă de Rechtbank Amsterdam (Țările de Jos) la 8 mai 2018, Openbaar Ministerie/SF.

⁽⁷³⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 29 iunie 2017, Popławski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, punctul 22.

⁽⁷⁴⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 29 iunie 2017, Popławski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, punctul 22.

Informațiile în legătură cu un MEA anterior trebuie să fie furnizate în caseta (f) din certificat:

(f) Legătura cu un mandat european de arestare (MEA) emis anterior:

- ☐ A fost emis un mandat european de arestare în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, iar statul membru de executare se angajează să execute pedeapsa sau măsura de siguranță privativă de libertate [articolul 4 alineatul (6) din Decizia-cadru privind MEA].

Data emiterii MEA și numărul de înregistrare, dacă este cazul:

.....

Numele autorității care a emis MEA: .....

Data deciziei de executare a pedepsei și numărul de înregistrare, dacă este cazul: .....

Numele autorității care a emis decizia de executare a pedepsei: .....

- ☐ A fost emis un MEA în scopul urmăririi unei persoane care este cetățean sau rezident al statului de executare, iar statul de executare a predat respectiva persoană cu condiția ca persoana să fie returnată statului de executare pentru a executa pedeapsa sau măsura de siguranță privativă de libertate aplicată acesteia în statul membru emitent [articolul 5 alineatul (3) din Decizia-cadru privind MEA].

Data deciziei de predare a persoanei: .....

Numele autorității care a emis decizia de predare: .....

Numărul de înregistrare al hotărârii, dacă este disponibil: .....

Data predării persoanei, dacă este disponibil: .....

11.2. Alte instrumente

11.2.1. Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁷⁵⁾privind drepturile victimelor

Directiva 2012/29/UE privind drepturile victimelor (denumită în continuare „Directiva privind drepturile victimelor”) prevede notificarea victimelor cu privire la eliberarea din detenție a infractorului [la articolul 6 alineatul (5)]. În plus, articolul 21 literele (h) și (i) din decizia-cadru prevăd obligația statului de executare de a informa statul emitent cu privire la evadarea persoanei condamnate din detenție și cu privire la eliberarea sa (în cazul încheierii executării pedepsei) Victimele nu au însă dreptul de a fi informate cu privire la transferare. Se recomandă, atunci când se cunoaște faptul că drepturile victimelor ar putea fi afectate, ca statul emitent să comunice aceste informații statului de executare.

11.2.2. Decizia-cadru 2008/947/JAI a Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁷⁶⁾privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul deciziilor de probațiune și al sancțiunilor alternative

Trebuie să se facă o distincție importantă între decizia-cadru și Decizia-cadru 2008/947/JAI privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul deciziilor de probațiune și a sancțiunilor alternative (denumită în continuare „Decizia-cadru 2008/947/JAI”). În acest sens, în cazul acestui instrument din urmă se precizează faptul că instrumentul nu se aplică pentru „executarea hotărârilor judecătorești în materie penală prin care sunt aplicate pedepse cu închisoarea sau măsuri privative de libertate care intră în domeniul de aplicare a Deciziei-cadru 2008/909/JAI” [articolul 1 alineatul (3) litera (a) din Decizia-cadru 2008/947/JAI]. În plus, „sancțiunea alternativă” este definită ca „o sancțiune care nu constă într-o pedeapsă cu închisoarea, într-o măsură privativă de libertate sau într-o sancțiune financiară și care presupune o obligație sau o măsură de constrângere” [articolul 2 alineatul (4) din Decizia-cadru 2008/947/JAI].

⁽⁷⁵⁾ Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului (JO L 315, 14.11.2012, p. 57).

⁽⁷⁶⁾ Decizia-cadru 2008/947/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative (JO L 337, 16.12.2008, p. 102).

Totuși, atunci când persoana în cauză nu respectă obligațiile și/sau condițiile care îi sunt impuse în urma unei măsuri de probațiune sau a sancțiunii alternative, iar statul emitent aplică ulterior persoanei în cauză o pedeapsă cu închisoarea, în vederea executării acesteia în statul de executare [a se vedea în această privință articolul 14 alineatul (4) și articolul 17 din Decizia-cadru 2008/947/JAI], va trebui să se aplice Decizia-cadru 2008/909, deoarece în Decizia-cadru 2008/947/JAI nu este prevăzut niciun temei juridic pentru executarea unei pedepse străine cu închisoarea.

O altă problemă care ar putea apărea este problema așa-numitelor „pedepse combinate” care pot fi aplicate în conformitate cu legislațiile naționale ale unor state membre. Ocazional, o hotărâre judecătorească conține o pedeapsă care este parțial privativă de libertate și parțial cu suspendare (cu sau fără probațiune). Prin urmare, ar putea apărea situația în care unui stat membru i s-ar putea solicita să execute pedeapsa atât în conformitate cu decizia-cadru, cât și cu Decizia-cadru 2008/947/JAI. Aplicarea combinată a ambelor decizii-cadru ar putea conduce la situația în care doar o parte a pedepsei ar putea fi transferată. Statele membre ar trebui să ia în considerare această situație de la caz la caz.

ANEXA I

DECIZIA-CADRU 2008/909/JAI, CONSOLIDARE NEOFICIALĂ

Textul în limba română al deciziei-cadru

DECIZIA-CADRU 2008/909/JAI A CONSILIULUI

din 27 noiembrie 2008

privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind Uniunea Europeană, în special articolul 31 alineatul (1) litera (a) și articolul 34 alineatul (2) litera (b),

având în vedere inițiativa Republicii Austria, a Republicii Finlanda și a Regatului Suediei,

având în vedere avizul Parlamentului European,

întrucât:

- (1) Consiliul European întrunit la Tampere în 15 și 16 octombrie 1999 a aprobat principiul recunoașterii reciproce, care ar trebui să devină piatra de temelie a cooperării judiciare atât în materie civilă, cât și penală în cadrul Uniunii.
- (2) La 29 noiembrie 2000, Consiliul, în conformitate cu concluziile de la Tampere, a adoptat un program de măsuri pentru punerea în aplicare a principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești în materie penală ⁽¹⁾, în care a solicitat o evaluare a necesității instituirii unor mecanisme moderne de recunoaștere reciprocă a hotărârilor definitive care implică privarea de libertate (măsura 14) și aplicarea extinsă a principiului transferării persoanelor condamnate, astfel încât să includă persoanele rezidente într-un stat membru (măsura 16).
- (3) Programul de la Haga privind consolidarea libertății, securității și justiției în Uniunea Europeană ⁽²⁾ cere statelor membre să finalizeze programul de măsuri, în special în domeniul executării pedepselor privative de libertate definitive.
- (4) Toate statele membre au ratificat Convenția Consiliului Europei din 21 martie 1983 privind transferarea persoanelor condamnate. În temeiul convenției în cauză, persoanele condamnate pot fi transferate, în scopul executării restului pedepsei, doar statului de cetățenie al acestora și doar cu consimțământul acestor persoane și al statelor implicate. Protocolul adițional la convenția respectivă, din 18 decembrie 1997, care permite transferarea fără consimțământul persoanei, sub rezerva anumitor condiții, nu a fost ratificat de către toate statele membre. Niciunul dintre aceste instrumente nu impune o obligație de principiu privind preluarea persoanelor condamnate în scopul executării pedepsei sau ordinului.
- (5) Drepturile procedurale în cadrul procedurii penale sunt un element esențial pentru asigurarea încrederii reciproce între statele membre în cooperarea judiciară. Relațiile dintre statele membre, care sunt caracterizate de o încredere reciprocă specială în sistemele juridice ale celorlalte state membre, permit recunoașterea de către statul de executare a deciziilor luate de autoritățile statului emitent. Prin urmare, ar trebui să se ia în considerare o dezvoltare sporită a cooperării prevăzute de instrumentele Consiliului Europei privind executarea hotărârilor judecătorești în materie penală, în special în cazul în care cetățeni ai Uniunii au făcut obiectul unei hotărâri judecătorești în materie penală și au fost condamnați printr-o pedeapsă sau măsură care implică privarea de libertate în alt stat membru. Fără a aduce atingere necesității de a furniza persoanei condamnate garanții corespunzătoare, nu ar trebui să se mai acorde o importanță predominantă implicării acesteia în procedură, supunând consimțământului său, în toate cazurile, transmiterea unei hotărâri judecătorești unui alt stat membru în scopul recunoașterii și executării pedepsei pronunțate.

⁽¹⁾ JO C 12, 15.1.2001, p. 10.

⁽²⁾ JO C 53, 3.3.2005, p. 1.

- (6) Prezenta decizie-cadru ar trebui pusă în aplicare și aplicată astfel încât să permită respectarea principiilor generale de egalitate, echitate și caracter rezonabil.
- (7) Articolul 4 alineatul (1) litera (c) conține o dispoziție discreționară care permite transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului, de exemplu, statului membru de cetățenie al persoanei condamnate, în alte cazuri decât cele prevăzute la alineatul (1) literele (a) și (b) sau statului membru în care locuiește persoana condamnată și în care aceasta a avut reședința legală în mod continuu pe o perioadă de cel puțin cinci ani și va păstra un drept de ședere permanentă în respectivul stat membru.
- (8) În cazurile menționate la articolul 4 alineatul (1) litera (c), transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului statului de executare face obiectul unor consultări între autoritățile competente ale statului emitent și cele ale statului de executare și este supusă consimțământului autorității competente a statului de executare. Autoritățile competente ar trebui să țină cont de elemente precum durata șederii sau alte legături cu statul de executare. În cazurile în care persoana condamnată ar putea fi transferată către un stat membru și către o țară terță în temeiul dreptului național sau al instrumentelor internaționale, autoritățile competente ale statului emitent și ale statului de executare ar trebui, în decursul unor consultări, să analizeze dacă executarea pedepsei în statul de executare ar putea facilita realizarea obiectivului de reabilitare socială în mod mai eficient decât executarea în țara terță.
- (9) Executarea condamnării în statul de executare ar trebui să sporească șansele de reabilitare socială ale persoanei condamnate. În vederea dobândirii certitudinii că executarea pedepsei de către statul de executare va contribui la facilitarea reabilitării sociale a persoanei condamnate, autoritatea competentă a statului emitent ar trebui să țină cont de elemente precum atașamentul persoanei la statul de executare, faptul dacă persoana în cauză consideră sau nu statul de executare ca un loc față de care are legături familiale, lingvistice, culturale, sociale sau economice sau de alt tip.
- (10) Avizul persoanei condamnate menționate la articolul 6 alineatul (3) poate fi util în special la aplicarea articolului 4 alineatul (4). Termenul „în special” este folosit pentru a acoperi și cazurile în care avizul persoanei condamnate ar include informații care ar putea prezenta interes în legătură cu motivele de nerecunoaștere și neexecutare. Dispozițiile articolului 4 alineatul (4) și ale articolului 6 alineatul (3) nu constituie un motiv de refuz fondat pe reabilitarea socială.
- (11) Polonia are nevoie de mai mult timp decât celelalte state membre pentru a face față consecințelor practice și materiale ale transferării de cetățeni polonezi condamnați în alte state membre, în special din perspectiva unei mobilități crescute a cetățenilor polonezi în cadrul Uniunii. Din acest motiv, ar trebui să se prevadă o derogare temporară având un domeniu de aplicare limitat, pe termen de cel mult cinci ani.
- (12) Prezenta decizie-cadru ar trebui de asemenea să se aplice *mutatis mutandis* executării pedepselor în cazurile în care se aplică articolul 4 alineatul (6) și articolul 5 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre ⁽³⁾. Aceasta înseamnă, printre altele, că fără să aducă atingere deciziei-cadru respective, statul de executare ar putea verifica existența motivelor de nerecunoaștere și neexecutare, astfel cum sunt prevăzute la articolul 9 din prezenta decizie-cadru, inclusiv verificarea dublei incriminări, în măsura în care statul de executare face o declarație în temeiul articolului 7 alineatul (4) din prezenta decizie-cadru, drept o condiție pentru recunoașterea și executarea hotărârii judecătorești în vederea stabilirii fie a predării persoanei, fie a executării pedepsei în cazurile în care se aplică articolul 4 alineatul (6) din Decizia-cadru 2002/584/JAI.
- (13) Prezenta decizie-cadru respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană, care se reflectă și în Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, în special capitolul VI. Nimic din prezenta decizie-cadru nu ar trebui interpretat ca o interdicție de a refuza executarea unei hotărâri judecătorești dacă există motive obiective să se creadă că pedeapsa a fost impusă cu scopul de a sancționa o persoană din motive legate de sex, rasă, religie, origine etnică, cetățenie, limbă, opinii politice sau orientare sexuală sau că aduce atingere poziției acestei persoane din oricare dintre aceste motive.
- (14) Prezenta decizie-cadru nu ar trebui să împiedice niciun stat membru să aplice normele sale constituționale privind dreptul la un proces echitabil, respectarea libertății de asociere, a libertății presei și a libertății de exprimare în alte mijloace de informare.
- (15) Prezenta decizie-cadru ar trebui să se aplice în conformitate cu dreptul cetățenilor Uniunii de liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre conferit de articolul 18 din Tratatul de instituire a Comunității Europene.

(³) JOL 190, 18.7.2002, p. 1.

- (16) Prezenta decizie-cadru ar trebui să se aplice în conformitate cu legislația comunitară în domeniu, în special Directiva 2003/86/CE a Consiliului ⁽⁴⁾, Directiva 2003/109/CE a Consiliului ⁽⁵⁾ și Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁶⁾.
- (17) Atunci când se face trimitere în prezenta decizie-cadru la statul pe teritoriul căruia „trăiește” persoana condamnată, se înțelege prin aceasta locul de care este legată respectiva persoană pe baza reședinței obișnuite și a altor elemente de tipul relațiilor familiale, sociale și profesionale.
- (18) În aplicarea articolului 5 alineatul (1), ar trebui să fie posibilă transmiterea unei hotărâri judecătorești sau a unei copii certificate pentru conformitate a acesteia, precum și a unui certificat autorității competente din statul de executare prin orice mijloace care permit o înregistrare scrisă, prin poșta electronică sau fax, de exemplu, și în condiții care să îi permită statului de executare să stabilească autenticitatea acestor documente.
- (19) În cazurile menționate la articolul 9 alineatul (1) litera (k), statul de executare ar trebui să ia în considerare posibilitatea de a adapta sancțiunea în conformitate cu prezenta decizie-cadru înainte de a refuza să recunoască și să execute pedeapsa care implică o altă măsură decât pedepsele privative de libertate.
- (20) Motivul de refuz prevăzut la articolul 9 alineatul (1) litera (k) poate fi de asemenea aplicat în cazurile în care persoana nu a fost declarată vinovată de o infracțiune, cu toate că autoritatea competentă a aplicat o măsură privativă de libertate, alta decât o pedeapsă cu închisoarea, drept consecință a unei infracțiuni comise.
- (21) Motivul de refuz legat de teritorialitate ar trebui aplicat doar în cazuri excepționale și în vederea unei cooperări pe cât de extinse posibil în temeiul dispozițiilor prezentei decizii-cadru, ținând cont de obiectivul acesteia. Orice decizie de aplicare a acestui motiv de refuz ar trebui să fie fondată pe o analiză de la caz la caz și pe consultări între autoritățile competente ale statului emitent și ale statului de executare.
- (22) Termenul menționat la articolul 12 alineatul (2) ar trebui să fie pus în aplicare de statele membre astfel încât, ca regulă generală, decizia definitivă, inclusiv o procedură de recurs, să fie finalizată în termen de 90 de zile.
- (23) Articolul 18 alineatul (1) prevede că, sub rezerva excepțiilor enumerate la alineatul (2), regula specialității se aplică numai în cazurile în care persoana a fost transferată statului de executare. Prin urmare, ar trebui ca regula respectivă să nu se aplice în cazurile în care persoana nu a fost transferată în statul de executare, de exemplu în cazurile în care persoana a fugit în statul de executare,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE-CADRU:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Definiții

În sensul prezentei decizii-cadru:

- (a) „hotărâre judecătorească” înseamnă o decizie sau un ordin definitiv pronunțate de către o instanță judecătorească din statul emitent prin care este condamnată o persoană fizică;
- (b) „pedeapsă” înseamnă orice pedeapsă sau măsură privativă de libertate impusă pentru o perioadă de timp limitată sau nelimitată ca urmare a unei infracțiuni pe baza unui proces penal;

⁽⁴⁾ JO L 251, 3.10.2003, p. 12.

⁽⁵⁾ JO L 16, 23.1.2004, p. 44.

⁽⁶⁾ JO L 158, 30.4.2004, p. 77.

- (c) „stat emitent” înseamnă statul membru în care a fost pronunțată o hotărâre judecătorească;
- (d) „stat de executare” înseamnă statul membru căruia i-a fost transmisă o hotărâre judecătorească în scopul recunoașterii sau executării acesteia.

Articolul 2

Stabilirea autorităților competente

- (1) Fiecare stat membru informează Secretariatul General al Consiliului cu privire la autoritatea sau autoritățile care, în temeiul legislației sale naționale, sunt competente în conformitate cu prezenta decizie-cadru, atunci când acest stat membru este statul emitent sau statul de executare.
- (2) Secretariatul General al Consiliului pune informațiile primite la dispoziția tuturor statelor membre și a Comisiei.

Articolul 3

Scopul și domeniul de aplicare

- (1) Scopul prezentei decizii-cadru este de a stabili norme în temeiul cărora un stat membru urmează să recunoască o hotărâre judecătorească și să execute pedeapsa, în vederea facilitării reabilitării sociale a persoanei condamnate.
- (2) Prezenta decizie-cadru se aplică în cazul în care persoana condamnată se află în statul emitent sau în statul de executare.
- (3) Prezenta decizie-cadru se aplică numai recunoașterii hotărârilor judecătorești și executării pedepselor în sensul prezentei decizii-cadru. Faptul că, pe lângă condamnare, au fost impuse o amendă și/sau un ordin de confiscare, care nu au fost încă achitate, recuperate sau executate, nu împiedică transmiterea unei hotărâri judecătorești. Recunoașterea și executarea unor astfel de amenzi și ordine de confiscare în alt stat membru se bazează pe instrumentele aplicabile între statele membre, în special Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce sancțiunilor pecuniare ⁽⁷⁾ și Decizia-cadru 2006/783/JAI a Consiliului din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce pentru ordinele de confiscare ⁽⁸⁾.
- (4) Prezenta decizie-cadru nu are ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate de articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

CAPITOLUL II

RECUNOAȘTEREA HOTĂRÂRILOR JUDECĂTOREȘTI ȘI EXECUTAREA PEDEPSELOR

Articolul 4

Criteriile de transmitere a unei hotărâri judecătorești și a unui certificat unui alt stat membru

- (1) Cu condiția ca persoana condamnată să se găsească în statul emitent sau în statul de executare și ca respectiva persoană să-și fi dat consimțământul atunci când acesta i-a fost cerut în temeiul articolului 6, o hotărâre judecătorească, însoțită de certificatul al cărui model figurează în anexa I, poate fi transmisă unuia din următoarele state membre:
  - (a) statului membru de cetățenie al persoanei condamnate, pe teritoriul căruia trăiește aceasta; sau
  - (b) statului membru de cetățenie, pe teritoriul căruia, deși nu este statul membru în care trăiește, va fi deportată/expulzată persoana condamnată, de îndată ce este exonerată de executarea pedepsei în temeiul unui ordin de expulzare sau de îndepărtare inclus în hotărârea judecătorească sau într-o decizie judecătorească sau administrativă sau în orice altă măsură luată ca urmare a respectivei hotărâri; sau

⁽⁷⁾ JO L 76, 22.3.2005, p. 16.

⁽⁸⁾ JO L 328, 24.11.2006, p. 59.

(c) oricărui stat membru, altul decât statele membre menționate la literele (a) și (b), a cărui autoritate competentă este de acord cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului către statul membru respectiv.

(2) Transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului poate avea loc în cazul în care autoritatea competentă a statului emitent, după caz, în urma consultărilor între autoritățile competente ale statului emitent și ale statului de executare, constată că executarea pedepsei de către statul de executare ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială a persoanei condamnate.

(3) Înainte de a transmite hotărârea judecătorească și certificatul, autoritatea competentă din statul emitent poate consulta, prin orice mijloace adecvate, autoritatea competentă din statul de executare. Consultarea este obligatorie în cazurile menționate la alineatul (1) litera (c). În astfel de cazuri, autoritatea competentă din statul de executare informează în mod prompt statul emitent cu privire la decizia sa de a consimți sau nu la transmiterea hotărârii judecătorești.

(4) În timpul acestor consultări, autoritatea competentă a statului de executare poate prezenta un aviz justificat autorității competente a statului emitent, potrivit căruia executarea pedepsei în statul de executare nu ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială și reintegrarea cu succes a persoanei condamnate în societate.

În cazurile în care nu a existat o consultare, un astfel de aviz poate fi prezentat fără întârziere după transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului. Autoritatea competentă a statului emitent examinează acest aviz și decide să retragă sau nu certificatul.

(5) Statul de executare poate, din proprie inițiativă, să solicite statului emitent să transmită hotărârea judecătorească însoțită de certificat. Persoana condamnată poate de asemenea să solicite autorităților competente din statul emitent sau din statul de executare să inițieze o procedură pentru transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului în temeiul prezentei decizii-cadru. Cererile formulate în temeiul prezentului alineat nu creează o obligație pentru statul emitent de a transmite hotărârea judecătorească însoțită de certificat.

(6) La punerea în aplicare a prezentei decizii-cadru, statele membre adoptă măsuri, luând în considerare în special scopul de a facilita reabilitarea socială a persoanei condamnate, care constituie baza pentru deciziile autorităților lor competente de a consimți sau nu la transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului în situații în conformitate cu alineatul (1) litera (c).

(7) Fiecare stat membru poate, la adoptarea prezentei decizii-cadru sau ulterior, să notifice Secretariatului General al Consiliului că, în relațiile sale cu alte state membre care au transmis aceeași notificare, acordul său prealabil în temeiul alineatului (1) litera (c) nu este necesar pentru transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului:

- (a) dacă persoana condamnată trăiește și a avut reședința legală în mod continuu pe o perioadă de cel puțin cinci ani în statul de executare și își va păstra dreptul de ședere permanentă în respectivul stat; și/sau
- (b) dacă persoana condamnată este un resortisant al statului de executare în alte cazuri decât cele prevăzute la alineatul (1) literele (a) și (b).

În cazurile menționate la litera (a), dreptul de ședere permanentă înseamnă că persoana în cauză:

- beneficiază de un drept de ședere permanentă în statul membru respectiv în conformitate cu legislația națională de punere în aplicare a legislației comunitare adoptate în temeiul articolelor 18, 40, 44 și 52 din Tratatul de instituire a Comunității Europene; sau
- deține un permis de ședere valabil, ca rezident permanent sau pe termen lung, în statul membru respectiv, în conformitate cu legislația națională de punere în aplicare a legislației comunitare adoptate în temeiul articolului 63 din Tratatul de instituire a Comunității Europene, în ceea ce privește statele membre cărora legislația comunitară respectivă le este aplicabilă, sau în conformitate cu legislația națională, în ceea ce privește statele membre cărora legislația comunitară în cauză nu le este aplicabilă.

Articolul 5

Transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului

(1) Hotărârea judecătorească sau o copie certificată pentru conformitate a acesteia, însoțită de certificat, este transmisă de către autoritatea competentă a statului emitent direct autorității competente a statului de executare, prin orice mijloace care permit o înregistrare scrisă și în condiții care să îi permită statului de executare să stabilească autenticitatea acesteia. Originalul hotărârii judecătorești sau o copie certificată pentru conformitate a acesteia, precum și originalul certificatului, se trimit statului de executare dacă acesta din urmă o solicită. Toate comunicările oficiale se fac, de asemenea, în mod direct între respectivele autorități competente.

- (2) Certificatul trebuie semnat de către autoritatea competentă a statului emitent, iar acuratețea conținutului său certificată de către această autoritate.
- (3) Statul emitent transmite hotărârea judecătorească, însoțită de certificat, unui singur stat de executare o dată.
- (4) În cazul în care autoritatea competentă din statul de executare nu este cunoscută autorității competente din statul emitent, aceasta din urmă face toate demersurile necesare, inclusiv prin intermediul punctelor de contact ale Rețelei Judiciare Europene, instituite prin Acțiunea comună 98/428/JAI a Consiliului ⁽⁹⁾, pentru a obține informațiile din partea statului de executare.
- (5) Atunci când o autoritate din statul de executare care primește o hotărâre judecătorească însoțită de un certificat nu are nicio competență în recunoașterea acesteia și în luarea măsurilor necesare pentru executare, această autoritate transmite, din oficiu, hotărârea judecătorească însoțită de certificat autorității competente și informează în consecință autoritatea competentă din statul emitent.

Articolul 6

Avizul și notificarea persoanei condamnate

- (1) Fără a aduce atingere alineatului (2), o hotărâre judecătorească însoțită de un certificat nu poate fi transmisă statului de executare în scopul recunoașterii sale și a executării pedepsei decât cu consimțământul persoanei condamnate, în conformitate cu legislația statului emitent.
- (2) Consimțământul persoanei condamnate nu este cerut atunci când hotărârea judecătorească, însoțită de certificat, este transmisă:
- (a) statului membru de cetățenie în care trăiește persoana condamnată;
  - (b) statului membru în care va fi deportată/expulzată persoana condamnată după ce este exonerată de executarea pedepsei în temeiul unui ordin de expulzare sau de îndepărtare inclus în hotărârea judecătorească sau într-o decizie judecătorească sau administrativă sau în orice altă măsură luată ca urmare a respectivei hotărâri;
  - (c) statului membru în care a fugit persoana condamnată sau în care s-a întors din cauza procedurii penale care este în desfășurare împotriva sa în statul emitent sau ca urmare a condamnării în statul emitent.
- (3) În toate cazurile în care persoana condamnată se găsește încă în statul emitent, acestea i se dă posibilitatea de a își exprima avizul verbal sau în scris. În cazul în care statul emitent consideră că este necesar, din cauza vârstei persoanei condamnate sau a stării sale fizice sau mentale, această posibilitate îi va fi dată reprezentantului său legal.

Avizul persoanei condamnate este luat în considerare pentru a lua decizia privind transmiterea hotărârii judecătorești, însoțite de certificat. Atunci când persoana condamnată s-a folosit de posibilitatea prevăzută de prezentul alineat, avizul acesteia este transmis statului de executare, în special în vederea aplicării articolului 4 alineatul (4). Dacă persoana condamnată și-a exprimat avizul verbal, statul emitent se asigură că înregistrarea scrisă a acestei declarații este pusă la dispoziția statului de executare.

(4) Autoritatea competentă din statul emitent informează persoana condamnată, într-o limbă înțeleasă de aceasta, că a decis să transmită hotărârea judecătorească, însoțită de certificat, folosind formularul standard de notificare prevăzut în anexa II. Atunci când persoana condamnată se găsește în statul de executare în momentul luării deciziei în cauză, formularul este transmis statului de executare, care informează persoana condamnată în consecință.

(5) Alineatul (2) litera (a) nu se aplică Poloniei ca stat emitent și ca stat de executare în cazurile în care hotărârea judecătorească a fost emisă înainte de expirarea unui termen de cinci ani de la 5 decembrie 2011. Polonia poate notifica în orice moment Secretariatul General al Consiliului cu privire la faptul că nu va mai recurge la această derogare.

⁽⁹⁾ JO L 191, 7.7.1998, p. 4.

Articolul 7

Dubla incriminare

(1) Următoarele infracțiuni, în cazul în care sunt pedepsite în statul emitent cu o pedeapsă sau o măsură privativă de libertate, a cărei limită superioară este de cel puțin trei ani, astfel cum sunt definite de legislația statului emitent, duc la recunoașterea hotărârii judecătorești și la executarea pedepsei pronunțate, în condițiile prezentei decizii-cadru și fără verificarea dublei incriminări a faptei:

- participarea la un grup criminal organizat;
- terorismul;
- traficul de persoane;
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
- traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
- traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
- corupția;
- fraudă, inclusiv fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în sensul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene ⁽¹⁰⁾;
- spălarea produselor infracțiunii;
- falsificarea de monedă, inclusiv contrafacerea monedei euro;
- faptele legate de criminalitatea informatică;
- infracțiunile împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul ilicit de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
- facilitarea intrării și a șederii ilegale;
- omorul, loviturile și vătămrile corporale grave;
- traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
- răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal și luarea de ostateci;
- rasismul și xenofobia;
- furtul organizat sau armat;
- traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- înșelăciunea;
- tâlhărie și extorcarea de fonduri;
- contrafacerea și pirateria produselor;
- falsificarea de acte oficiale și uz de fals;
- falsificarea de mijloace de plată;
- traficul ilicit de substanțe hormonale și de alți factori de creștere;
- traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
- traficul de vehicule furate;
- violul;
- incendierea cu intenție;
- crimele care țin de competența Curții Penale Internaționale;
- sechestrarea ilegală de aeronave și nave;
- sabotajul.

(2) Consiliul poate decide să adauge în orice moment alte categorii de infracțiuni pe lista prevăzută la alineatul (1), hotărând în unanimitate, după consultarea Parlamentului European în condițiile stabilite la articolul 39 alineatul (1) din Tratatul privind Uniunea Europeană. Consiliul examinează, ținând seama de raportul care i-a fost prezentat în conformitate cu articolul 29 alineatul (5) din prezenta decizie-cadru, dacă lista ar trebui extinsă sau modificată.

⁽¹⁰⁾ JO C 316, 27.11.1995, p. 49.

(3) Pentru alte infracțiuni decât cele aflate sub incidența alineatului (1), statul de executare poate condiționa recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei de faptul că hotărârea trebuie să se refere la fapte care să reprezinte o infracțiune și în temeiul legislației statului de executare, oricare ar fi elementele constitutive ale acesteia și oricum ar fi descrisă.

(4) Fiecare stat membru poate, la adoptarea prezentei decizii-cadru sau ulterior, să declare printr-o declarație notificată Secretariatului General al Consiliului că nu va aplica alineatul (1). Orice astfel de declarație poate fi retrasă în orice moment. Astfel de declarații sau retrageri de declarații se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 8

Recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei

(1) Autoritatea competentă din statul de executare a pedepsei recunoaște o hotărâre judecătorească transmisă în conformitate cu articolul 4 și conform procedurii enunțate la articolul 5 și ia toate măsurile necesare pentru executarea pedepsei, cu excepția cazurilor în care decide să invoce unul dintre temeiurile de nerecunoaștere sau neexecutare prevăzute la articolul 9.

(2) În cazul în care pedeapsa este incompatibilă cu legislația statului de executare în ceea ce privește durata acesteia, autoritatea competentă din statul de executare poate decide să adapteze sancțiunea numai în măsura în care aceasta depășește limita superioară prevăzută în legislația națională pentru infracțiuni similare. Sancțiunea adaptată nu poate fi mai mică decât limita superioară prevăzută pentru infracțiuni similare în legislația statului de executare.

(3) În cazul în care pedeapsa este incompatibilă cu legislația statului de executare în ceea ce privește natura acesteia, autoritatea competentă din statul de executare poate decide să o adapteze la pedeapsa sau măsura prevăzută pentru infracțiuni similare în legislația sa. O astfel de pedeapsă sau măsură trebuie să corespundă cât mai îndeaproape posibil sancțiunii pronunțate în statul emitent și, prin urmare, pedeapsa nu poate fi transformată într-o sancțiune pecuniară.

(4) Sancțiunea adaptată nu este, prin natura sau durata sa, mai dură decât sancțiunea pronunțată în statul emitent.

Articolul 9

Motivele de nerecunoaștere și de neexecutare

(1) „Autoritatea competentă din statul de executare poate refuza să recunoască hotărârea judecătorească și să dispună executarea pedepsei în cazul în care:

- (a) certificatul menționat la articolul 4 este incomplet sau, în mod vădit, nu corespunde hotărârii judecătorești și nu a fost completat sau corectat într-un termen rezonabil stabilit de către autoritatea competentă a statului de executare;
- (b) nu sunt îndeplinite criteriile prevăzute la articolul 4 alineatul (1);
- (c) executarea pedepsei ar contraveni principiului *non bis in idem*;
- (d) hotărârea judecătorească se referă la fapte care nu ar constitui o infracțiune în temeiul legislației statului de executare, în cazurile menționate la articolul 7 alineatul (3) și, dacă statul de executare a făcut o declarație în temeiul articolului 7 alineatul (4), în cazurile menționate la articolul 7 alineatul (1). Cu toate acestea, în privința infracțiunilor în materie de taxe sau impozite, de vamă și de schimb, executarea unei hotărâri judecătorești nu poate fi refuzată pe motivul că legislația statului de executare nu impune același tip de taxe sau impozite sau nu conține același tip de reglementări în materie de taxe sau impozite, de vamă sau de schimb ca legislația statului emitent;
- (e) executarea pedepsei este deja prescrisă în conformitate cu legislația statului de executare;
- (f) legislația statului de executare prevede imunitatea, ceea ce face imposibilă executarea pedepsei;
- (g) pedeapsa a fost aplicată unei persoane care, în temeiul legislației statului de executare, datorită vârstei sale, nu putea răspunde penal pentru faptele cu privire la care s-a emis hotărârea judecătorească;
- (h) în momentul în care autoritatea competentă a statului de executare primește hotărârea judecătorească, rămân de executat mai puțin de șase luni din pedeapsă;

- (i) în conformitate cu certificatul prevăzut la articolul 4, persoana nu a fost prezentă personal la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia, cu excepția cazului în care certificatul menționează că, în conformitate cu alte cerințe procedurale definite în legislația națională a statului emitent, persoana:
- (i) în timp util,
- fie a fost citată personal și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia, fie a primit efectiv, prin alte mijloace, o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru respectivul proces, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că persoana în cauză a avut cunoștință de procesul stabilit;
  - și
  - a fost informată că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;
- sau
- (ii) având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces;
- sau
- (iii) după ce i s-a înmănat decizia și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, la care persoana are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale:
- a declarat în mod expres că nu contestă decizia;
- sau
- nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător;
- (j) statul de executare face o cerere în temeiul articolului 18 alineatul (3), înainte de a se lua o hotărâre în conformitate cu articolul 12 alineatul (1), iar statul emitent nu consimte, în conformitate cu articolul 18 alineatul (2) litera (g), ca persoana în cauză să fie urmărită penal, condamnată sau sancționată cu o altă pedeapsă privativă de libertate în statul de executare, pentru o infracțiune comisă anterior transferării, alta decât cea pentru care persoana în cauză a fost transferată;
- (k) Pedeapsa pronunțată include o măsură care constă în asistență psihiatrică sau medicală sau o altă măsură privativă de libertate care, fără a aduce atingere articolului 8 alineatul (3), nu poate fi aplicată de statul de executare în conformitate cu sistemul său juridic sau medical;
- (l) hotărârea judecătorească se referă la infracțiuni care, în conformitate cu legea statului de executare, sunt considerate a fi fost comise în întregime sau într-o măsură semnificativă pe teritoriul acestuia sau într-un loc echivalent cu teritoriul acestuia.
- (2) Orice decizie luată în temeiul alineatului (1) litera (l) din prezentul articol, în legătură cu infracțiuni comise parțial pe teritoriul statului de executare, sau într-un loc echivalent cu teritoriul acestuia, este luată de către autoritatea competentă a statului de executare în condiții excepționale și de la caz la caz, luându-se în considerare circumstanțele specifice cauzei, în special faptul dacă faptele în cauză au avut loc sau nu în majoritate sau într-o măsură esențială în statul emitent.
- (3) În cazurile menționate la alineatul (1) literele (a), (b), (c), (i) (k) și (l), înainte de a decide nerecunoașterea hotărârii judecătorești și neexecutarea pedepsei, autoritatea competentă din statul de executare consultă autoritatea competentă din statul emitent, prin orice mijloace adecvate și, dacă este cazul, îi solicită să furnizeze, fără întârziere, orice informații suplimentare necesare.

Articolul 10

Recunoașterea parțială și executarea

- (1) În cazul în care autoritatea competentă a statului de executare ar putea lua în considerare recunoașterea parțială a hotărârii judecătorești și executarea parțială a pedepsei, aceasta poate consulta autoritatea competentă a statului emitent în vederea găsirii unui acord, astfel cum se prevede la alineatul (2), înainte de a decide să refuze recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei în întregime.

(2) Autoritățile competente ale statului membru emitent și ale statului membru de executare pot ajunge la un acord, de la caz la caz, în ceea ce privește recunoașterea și executarea parțială a unei pedepse, în conformitate cu condițiile stabilite de respectivele autorități, cu condiția ca o astfel de recunoaștere și executare să nu aibă ca rezultat o prelungire a duratei pedepsei. În absența unui astfel de acord, certificatul este retras.

Articolul 11

Amânarea recunoașterii hotărârii

Recunoașterea hotărârii judecătorești în statul de executare poate fi amânată, în cazul în care certificatul menționat la articolul 4 este incomplet sau, în mod vădit, nu corespunde hotărârii judecătorești, până la completarea sau corectarea acestuia, într-un termen rezonabil stabilit de către statul de executare.

Articolul 12

Hotărârea privind executarea pedepsei și termene

(1) Autoritatea competentă din statul de executare decide în cel mai scurt timp dacă recunoaște hotărârea judecătorească și dispune executarea pedepsei și informează statul emitent cu privire la aceasta, inclusiv cu privire la orice decizie de adaptare a sancțiunii în conformitate cu articolul 8 alineatele (2) și (3).

(2) Cu excepția cazului în care există un temei pentru amânare în temeiul articolului 11 sau articolului 23 alineatul (3), decizia finală privind recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei se ia în termen de 90 de zile de la primirea hotărârii și a certificatului.

(3) În situații excepționale în care autoritatea competentă din statul de executare nu poate respecta termenul prevăzut la alineatul (2), aceasta informează autoritatea competentă a statului emitent, fără întârziere și prin orice mijloace, menționând motivele întârzierii și timpul preconizat a fi necesar pentru luarea deciziei finale.

Articolul 13

Retragerea certificatului

Statul emitent poate să retragă certificatul de la statul de executare atât timp cât executarea pedepsei nu a început încă în statul de executare, justificând această retragere. La retragerea certificatului, statul de executare nu mai dispune executarea pedepsei.

Articolul 14

Arestul preventiv

În cazul în care persoana condamnată se află în statul de executare, la cererea statului emitent, anterior sosirii hotărârii judecătorești și a certificatului sau înainte de a decide recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei, statul de executare poate aresta persoana condamnată sau poate lua orice altă măsură pentru a se asigura că persoana condamnată nu părăsește teritoriul acestuia, până în momentul în care se ia decizia cu privire la recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei. Durata pedepsei nu se prelungește ca rezultat al timpului petrecut în arest în temeiul prezentei dispoziții.

Articolul 15

Transferarea persoanelor

(1) În cazul în care persoana condamnată se află în statul emitent, aceasta este transferată în statul de executare în momentul convenit de autoritățile competente din statul emitent și din statul de executare, în termen de maximum 30 de zile de la luarea deciziei finale privind recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei de către statul de executare.

(2) În cazul în care circumstanțe neprevăzute împiedică transferarea persoanei condamnate în termenul stabilit la alineatul (1), autoritățile competente ale statului de executare și ale statului emitent se contactează reciproc fără întârziere. Transferarea se efectuează imediat ce respectivele circumstanțe încetează să mai existe. Autoritatea competentă a statului emitent informează imediat autoritatea competentă a statului de executare și convine împreună cu aceasta asupra unei noi date pentru transferare. În acest caz, transferarea se efectuează în termen de 10 zile de la noua dată astfel stabilită.

Articolul 16

Tranzitul

(1) Fiecare stat membru, în conformitate cu legislația proprie, permite tranzitul pe teritoriul său al unei persoane condamnate care este transferată în statul de executare, cu condiția ca statul emitent să-i transmită o copie a certificatului menționat la articolul 4, împreună cu cererea de tranzit. Cererea de tranzit și certificatul pot fi transmise prin orice mijloace care permit o înregistrare scrisă. La cererea statului membru care urmează să permită tranzitul, statul emitent furnizează o traducere a certificatului în una dintre limbile acceptate de statul membru care urmează să permită tranzitul, care trebuie indicate în cerere.

(2) În cazul în care primește o cerere de a permite tranzitul, statul membru căruia i se solicită să permită tranzitul informează statul emitent dacă nu poate garanta că persoana condamnată nu va fi urmărită penal, sau, cu excepția dispozițiilor alineatului (1), reținută sau supusă în alt mod unei restrângeri a libertății acesteia pe teritoriul său, pentru orice infracțiune comisă sau pedeapsă aplicată anterior ieșirii persoanei în cauză de pe teritoriul statului emitent. În acest caz, statul emitent își poate retrage cererea.

(3) Statul membru căruia i se solicită să permită tranzitul notifică, urmând aceeași procedură, decizia sa, luată în regim prioritar și nu mai târziu de o săptămână de la primirea cererii. Luarea deciziei poate fi amânată până în momentul în care traducerea solicitată în temeiul alineatului (1) este transmisă statului membru căruia i se solicită să permită tranzitul.

(4) Statul membru căruia i se solicită să permită tranzitul poate reține persoana condamnată în custodie numai atât cât este necesar pentru efectuarea tranzitului pe teritoriul său.

(5) Nu este necesară o cerere de tranzit în cazul transportului aerian fără escală programată. Cu toate acestea, în cazul unei aterizări neprevăzute, statul emitent furnizează informațiile menționate la alineatul (1) în termen de 72 de ore.

Articolul 17

Legea care reglementează executarea

(1) Executarea unei pedepse este reglementată de legea statului de executare. Autoritățile statului de executare sunt singurele competente, sub rezerva alineatelor (2) și (3), să decidă cu privire la procedurile de executare și să stabilească toate măsurile aferente, inclusiv temeiurile pentru eliberarea înainte de termen sau condiționată.

(2) Autoritatea competentă a statului de executare deduce întreaga perioadă privativă de libertate deja executată în legătură cu pedeapsa în privința căreia s-a pronunțat hotărârea judecătorească din durata totală a pedepsei privative de libertate care trebuie executată.

(3) La cerere, autoritatea competentă a statului de executare informează autoritatea competentă a statului emitent cu privire la dispozițiile aplicabile în ceea ce privește posibila eliberare înainte de termen sau condiționată. Statul emitent poate fi de acord cu aplicarea acestor dispoziții sau poate retrage certificatul.

(4) Statele membre pot prevedea ca orice hotărâre cu privire la eliberarea înainte de termen sau condiționată să poată lua în considerare acele dispoziții din dreptul național indicate de statul emitent în temeiul cărora persoana în cauză are dreptul la eliberare înainte de termen sau condiționată într-un anumit moment.

Articolul 18

Principiul specialității

(1) Sub rezerva alineatului (2), o persoană transferată în statul de executare în temeiul prezentei decizii-cadru nu poate fi urmărită penal, condamnată sau sancționată cu o altă pedeapsă privativă de libertate, pentru o infracțiune comisă anterior transferării sale, alta decât cea pentru care persoana în cauză a fost transferată.

(2) Alineatul (1) nu se aplică în următoarele cazuri:

- (a) persoana care a avut posibilitatea de a părăsi teritoriul statului de executare nu a făcut acest lucru în termen de 45 de zile de la punerea definitivă în libertate, sau a revenit pe teritoriul respectiv după ce îl părăsise;
- (b) infracțiunea nu se pedepsește cu o pedeapsă privativă de libertate sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate;
- (c) procedurile penale nu au drept consecință aplicarea unei măsuri care limitează libertatea persoanei;
- (d) persoana condamnată ar putea fi pasibilă de o pedeapsă sau o măsură care nu implică privarea de libertate, în special o sancțiune pecuniară sau o măsură echivalentă, chiar și în cazul în care sancțiunea sau măsura pot duce la o limitare a libertății persoanei în cauză;
- (e) persoana condamnată a consimțit să fie transferată;
- (f) ulterior transferării, persoana condamnată a renunțat în mod expres la dreptul de a i se aplica principiul specialității în ceea ce privește anumite infracțiuni comise anterior transferării. Renunțarea este declarată în fața autorităților judiciare competente din statul de executare și este înregistrată în conformitate cu legislația națională a statului respectiv. Declarația de renunțare este redactată astfel încât să reiasă clar că persoana în cauză a dat-o în mod voluntar și în deplină cunoștință de cauză referitor la consecințele acesteia. Persoana în cauză are dreptul la consiliere juridică în acest scop;
- (g) în alte situații decât cele menționate la literele (a)-(f), în cazul în care statul emitent își dă acordul în conformitate cu alineatul (3).

(3) O cerere pentru acordul statului emitent se depune pe lângă autoritatea competentă din statul emitent, însoțită de informațiile menționate la articolul 8 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI și de traducerea prevăzută la articolul 8 alineatul (2). Acordul se dă în cazul în care ar exista o obligație de a preda persoana în conformitate cu decizia-cadru menționată. Decizia se ia în cel mult 30 de zile de la primirea cererii. În situațiile menționate la articolul 5 din decizia-cadru menționată, statul de executare furnizează garanțiile prevăzute în respectiva decizie-cadru.

Articolul 19

Amnistia, grațierea, revizuirea hotărârii judecătorești

(1) Amnistia sau grațierea pot fi acordate atât de statul de condamnare, cât și de statul de executare.

(2) Statul emitent decide în exclusivitate cu privire la cererile de revizuire a hotărârii judecătorești prin care se aplică pedeapsa care urmează a fi executată în temeiul prezentei decizii-cadru.

Articolul 20

Informații furnizate de statul emitent

(1) Autoritatea competentă din statul emitent informează imediat autoritatea competentă din statul de executare cu privire la orice decizie sau măsură în urma cărora pedeapsa încetează, imediat sau într-un anumit termen, să aibă un caracter executoriu.

(2) Autoritatea competentă din statul de executare încetează executarea pedepsei de îndată ce este informată de către autoritatea competentă a statului emitent cu privire la decizia sau măsura menționată la alineatul (1).

Articolul 21

Informații furnizate de statul de executare

Autoritatea competentă a statului de executare informează fără întârziere autoritatea competentă a statului emitent, prin orice mijloace care permit o înregistrare scrisă:

- (a) cu privire la transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului către autoritatea competentă responsabilă cu executarea acesteia, conform articolului 5 alineatul (5);
- (b) cu privire la imposibilitatea practică de a executa pedeapsa, deoarece, după transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului către statul de executare, persoana condamnată nu poate fi găsită pe teritoriul statului de executare, caz în care statul de executare nu are nicio obligație de a asigura executarea pedepsei;
- (c) cu privire la decizia finală de a recunoaște hotărârea judecătorească și de a dispune executarea pedepsei, inclusiv data deciziei;
- (d) cu privire la decizia de a nu recunoaște hotărârea judecătorească și de a nu executa pedeapsa, în conformitate cu articolul 9, inclusiv motivarea deciziei;
- (e) cu privire la decizia de a adapta sancțiunea, în conformitate cu articolul 8 alineatul (2) sau (3), inclusiv motivarea deciziei;
- (f) cu privire la decizia de a nu executa pedeapsa din motivele menționate la articolul 19 alineatul (1), inclusiv motivarea deciziei;
- (g) cu privire la începutul și sfârșitul perioadei de eliberare condiționată, în cazul în care statul emitent indică acest lucru în certificat;
- (h) cu privire la evadarea persoanei condamnate din custodie;
- (i) cu privire la executarea pedepsei, de îndată ce a fost executată în întregime.

Articolul 22

Consecințele transferării persoanei condamnate

- (1) Sub rezerva alineatului (2), statul emitent nu poate proceda la executarea pedepsei după ce executarea acesteia a început în statul de executare.
- (2) Dreptul de a executa pedeapsa îi revine statului emitent din momentul în care este informat de către statul de executare cu privire la neexecutarea parțială a pedepsei în conformitate cu articolul 21 litera (h).

Articolul 23

Regimul lingvistic

- (1) Certificatul se traduce în limba sau în una dintre limbile oficiale ale statului de executare. Orice stat membru poate să indice, la adoptarea prezentei decizii-cadru sau ulterior, într-o declarație depusă la Secretariatul General al Consiliului, că va accepta traducerea în una sau mai multe alte limbi oficiale ale instituțiilor Uniunii Europene.
- (2) Sub rezerva alineatului (3), nu se solicită traducerea hotărârii judecătorești.
- (3) Orice stat membru poate indica, la adoptarea prezentei decizii-cadru sau ulterior, printr-o declarație depusă la Secretariatul General al Consiliului, că poate solicita, în calitate de stat de executare, imediat după primirea hotărârii judecătorești și a certificatului și în cazul în care consideră conținutul certificatului insuficient pentru a lua o decizie privind executarea pedepsei, ca hotărârea judecătorească sau părți esențiale din aceasta să fie traduse în limba sau una dintre limbile oficiale ale statului de executare sau în una sau mai multe alte limbi oficiale ale instituțiilor Uniunii Europene. O astfel de cerere se face, în cazul în care este necesar, în urma consultărilor, pentru a se indica părțile esențiale din hotărârea judecătorească ce urmează a fi traduse, între autoritățile competente ale statului emitent și ale statului de executare.

Decizia privind recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei poate fi amânată până la transmiterea traducerii de către statul emitent statului de executare, sau, în cazul în care statul de executare decide să traducă hotărârea judecătorească pe cheltuiala sa, până în momentul în care a fost obținută traducerea.

Articolul 24

Cheltuieli

Cheltuielile care rezultă din aplicarea prezentei decizii-cadru sunt suportate de statul de executare, cu excepția costurilor aferente transferării persoanei condamnate în statul de executare și a celor care apar exclusiv pe teritoriul suveran al statului emitent.

Articolul 25

Executarea pedepselor ca urmare a unui mandat european de arestare

Fără a aduce atingere Deciziei-cadru 2002/584/JAI, dispozițiile prezentei decizii-cadru se aplică *mutatis mutandis*, în măsura în care sunt compatibile cu dispozițiile deciziei-cadru respective, executării pedepselor, în situațiile în care un stat membru se angajează să execute pedeapsa în cazuri în conformitate cu articolul 4 alineatul (6) din decizia-cadru respectivă, sau în cazul în care, în temeiul articolului 5 alineatul (3) din decizia-cadru respectivă, acesta a impus condiția ca persoana să fie returnată pentru a executa pedeapsa în statul membru în cauză, cu scopul de a se evita impunitatea persoanei respective.

CAPITOLUL III

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 26

Raportul cu alte acorduri și înțelegeri

(1) Fără a aduce atingere aplicării acestora între statele membre și statele terțe, precum și aplicării lor într-o perioadă tranzitorie, în conformitate cu articolul 28, prezenta decizie-cadru înlocuiește, de la 5 decembrie 2011, dispozițiile corespunzătoare ale următoarelor convenții aplicabile în relațiile dintre statele membre:

- Convenția Europeană asupra transferării persoanelor condamnate din 21 martie 1983 precum și protocolul adițional la aceasta din 18 decembrie 1997;
- Convenția europeană privind valoarea internațională a hotărârilor represive din 28 mai 1970;
- Titlul III, capitolul 5 din Convenția din 19 iunie 1990 de punere în aplicare a Convenției Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune;
- Convenția dintre statele membre ale Comunităților Europene privind executarea hotărârilor judecătorești străine din 13 noiembrie 1991.

(2) Statele membre pot continua să aplice acordurile sau înțelegerile multilaterale în vigoare după 27 noiembrie 2008, în măsura în care acestea permit extinderea sau lărgirea obiectivelor prezentei decizii-cadru și ajută la simplificarea sau facilitarea procedurilor de executare a pedepselor.

(3) Statele membre pot încheia acorduri sau înțelegeri bilaterale sau multilaterale după 5 decembrie 2008, în măsura în care aceste acorduri sau înțelegeri permit extinderea sau lărgirea dispozițiilor prezentei decizii-cadru și ajută la simplificarea sau facilitarea procedurilor de executare a pedepselor.

(4) Statele membre notifică Consiliului și Comisiei, până la 5 martie 2009, acordurile sau înțelegerile existente menționate la alineatul (2) pe care doresc să continue să le aplice. De asemenea, statele membre informează Consiliul și Comisia cu privire la orice nou acord sau înțelegere, astfel cum sunt menționate la alineatul (3), în termen de trei luni de la data semnării acestora.

*Articolul 27***Aplicarea teritorială**

Prezenta decizie-cadru se aplică Gibraltarului.

*Articolul 28***Dispoziție tranzitorie**

(1) Cererile primite înainte de 5 decembrie 2011 continuă să fie reglementate în conformitate cu instrumentele juridice existente privind transferarea persoanelor condamnate. Cererile primite după data respectivă sunt reglementate de normele adoptate de către statele membre în conformitate cu prezenta decizie-cadru.

(2) Cu toate acestea, orice stat membru poate, la adoptarea prezentei decizii-cadru, să facă o declarație conform căreia, în situațiile în care hotărârea definitivă a fost emisă înaintea datei specificate, va continua, în calitate de stat emitent și de executare, să aplice instrumentele juridice existente privind transferarea persoanelor condamnate, aplicabile înainte de 5 decembrie 2011. În cazul formulării unei astfel de declarații, respectivele instrumente se aplică în situațiile menționate în raport cu toate celelalte state membre, indiferent dacă acestea au făcut sau nu aceeași declarație. Data respectivă nu poate fi ulterioară datei de 5 decembrie 2011. Declarația menționată se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*. Declarația poate fi retrasă oricând.

*Articolul 29***Punerea în aplicare**

(1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se conforma dispozițiilor prezentei decizii-cadru până la 5 decembrie 2011.

(2) Statele membre transmit Secretariatului General al Consiliului și Comisiei textul dispozițiilor care transpun în legislația lor națională obligațiile care le revin în temeiul prezentei decizii-cadru. Pe baza unui raport întocmit de către Comisie cu ajutorul acestor informații, Consiliul, până la 5 decembrie 2012, evaluează măsura în care statele membre s-au conformat dispozițiilor prezentei decizii-cadru.

(3) Secretariatul General al Consiliului notifică statele membre și Comisia cu privire la notificările sau declarațiile efectuate în conformitate cu articolul 4 alineatul (7) și articolul 23 alineatul (1) sau (3).

(4) Fără a aduce atingere articolului 35 alineatul (7) din Tratatul privind Uniunea Europeană, un stat membru care s-a confruntat în mod repetat cu dificultăți în aplicarea articolului 25 din prezenta decizie-cadru, care nu au fost rezolvate în urma consultărilor bilaterale, informează Consiliul și Comisia cu privire la respectivele dificultăți. Comisia, pe baza acestor informații și pe baza oricăror alte informații de care dispune, întocmește un raport, însoțit de orice inițiative pe care le consideră adecvate, în vederea rezolvării respectivelor dificultăți.

(5) Până la 5 decembrie 2013, Comisia întocmește un raport pe baza informațiilor primite, însoțit de orice inițiative pe care le consideră adecvate. Consiliul, pe baza eventualelor rapoarte din partea Comisiei și pe baza eventualelor inițiative, analizează în special articolul 25 pentru a stabili dacă este cazul ca acesta să fie înlocuit cu dispoziții mai detaliate.

*Articolul 30***Intrarea în vigoare**

Prezenta decizie-cadru intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

ANEXA II

CERTIFICATUL DE TRANSFERARE

CERTIFICAT

menționat la articolul 4 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană ⁽¹⁾

- (a) * Statul emitent: .....
 * Statul de executare: .....

- (b) Instanța care a pronunțat hotărârea definitivă de condamnare:
 Denumirea oficială: .....
 Hotărârea a fost pronunțată la (menționați data: zz-ll-aaaa): .....
 Hotărârea a rămas definitivă la (menționați data: zz-ll-aaaa): .....
 Numărul de înregistrare al hotărârii (dacă este cazul): .....

- (c) Informații privind autoritatea care poate fi contactată în cazul eventualelor întrebări referitoare la certificat:
- Tipul autorității: Vă rugăm să bifați căsuța potrivită:
☐ Autoritate centrală .....
☐ Instanță .....
☐ Altă autoritate .....
  - Date de contact ale autorității indicate la litera (c) punctul 1:
 Denumirea oficială: .....
 .....
 Adresa: .....
 .....
 Nr. tel.: (prefixul țării) (prefixul regiunii/orașului) .....
 Nr. fax: (prefixul țării) (prefixul regiunii/orașului) .....
 Adresă e-mail (dacă este cazul): .....
 .....
  - Limbile în care este posibil să se comunice cu autoritatea:
  - Datele de contact ale persoanei/persoanelor ce trebuie contactate în vederea obținerii de informații suplimentare în scopul executării hotărârii judecătorești sau obținerii unui acord privind procedurile de transferare (nume, titlu/grad, nr. tel, nr. fax, adresă e-mail), dacă diferă de cele de la nr. 2: .....
 .....
 .....

- (d) Informații privind persoana asupra căreia s-a pronunțat condamnarea:
 .....
 Prenume: .....
 Numele înainte de căsătorie, după caz: .....
 Alte nume, după caz: .....

⁽¹⁾ „Prezentul certificat trebuie să fie scris sau tradus într-una din limbile oficiale ale statului membru de executare sau în orice altă limbă acceptată de respectivul stat.”

Sex: .....

Cetățenie: .....

Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (după caz): .....

Data nașterii: .....

Locul nașterii: .....

Ultimele adrese/reședințe cunoscute: .....

Limba (limbile) pe care persoana le înțelege (dacă se cunoaște): .....

Persoana condamnată este:

☐ în statul emitent și urmează să fie transferată în statul de executare.

☐ în statul de executare, iar executarea urmează să aibă loc în acel stat.

Informații suplimentare de furnizat, dacă sunt disponibile și dacă este cazul:

1. Fotografia și amprentele persoanei și/sau date de contact ale persoanei care urmează a fi contactată în vederea obținerii respectivelor informații: .....

2. Tipul și numărul cărții de identitate sau pașaportului persoanei condamnate: .....

3. Tipul și numărul permisului de ședere al persoanei condamnate: .....

4. Alte informații relevante privind familia persoanei condamnate și legăturile sociale sau profesionale cu statul de executare: .....

.....

.....

(e) Cerere de arest preventiv formulată de statul emitent (în cazul în care persoana condamnată se află în statul de executare):

- ☐ Statul emitent solicită statului de executare să aresteze persoana condamnată sau să ia orice alte măsuri pentru a se asigura că persoana condamnată rămâne pe teritoriul său, până la pronunțarea hotărârii de recunoaștere și de executare a pedepsei.
- ☐ Statul emitent a solicitat deja statului de executare să aresteze persoana condamnată sau să ia orice alte măsuri pentru a se asigura că persoana condamnată rămâne pe teritoriul său, până la pronunțarea hotărârii de recunoaștere și de executare a pedepsei. Vă rugăm să specificați numele autorității statului emitent care a luat decizia privind cererea de arestare a persoanei (dacă este cazul și dacă informația este disponibilă):

.....

.....

.....

(f) Legătura cu un mandat european de arestare (MEA) emis anterior:

- ☐ A fost emis un mandat european de arestare în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, iar statul membru de executare se angajează să execute pedeapsa sau măsura de siguranță privativă de libertate [articolul 4 alineatul (6) din Decizia-cadru MEA].

Data emiterii MEA și numărul de înregistrare, dacă este cazul:

.....

Numele autorității care a emis MEA: .....

Data deciziei de executare a pedepsei și numărul de înregistrare, dacă este cazul:

.....

Numele autorității care a emis decizia de executare a pedepsei:

- ☐ A fost emis un MEA în scopul urmăririi unei persoane care este resortisant sau rezident al statului de executare, iar statul de executare a predat respectiva persoană cu condiția ca persoana să fie returnată statului de executare pentru a executa pedeapsa sau măsura de siguranță privativă de libertate aplicată acesteia în statul membru emitent [articolul 5 alineatul (3) din Decizia-cadru MEA].

Data deciziei de predare a persoanei: .....

Numele autorității care a emis decizia de predare: .....

Numărul de înregistrare al hotărârii, dacă este cazul: .....

Data predării persoanei, dacă este cazul: .....

- (g) Motivele transmiterii hotărârii judecătorești și a certificatului [în cazul în care ați completat rubrica (f), nu este necesar să completați această rubrică]:

Hotărârea judecătorească și certificatul sunt transmise statului de executare deoarece autoritatea emitentă constată că executarea pedepsei de către statul de executare ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială a persoanei condamnate și:

- ☐ (a) Statul de executare este statul de naționalitate al persoanei condamnate, în care aceasta locuiește.
- ☐ (b) Statul de executare este statul de naționalitate al persoanei condamnate, în care persoana condamnată va fi deportată de îndată ce este exonerată de executarea pedepsei în temeiul unui ordin de expulzare sau de deportare inclus în hotărârea judecătorească sau într-o decizie judecătorească sau administrativă sau în orice altă măsură luată ca urmare a respectivei hotărâri. Dacă ordinul de expulzare sau se deportare nu este inclus în hotărârea judecătorească, vă rugăm să specificați numele autorității care a emis ordinul, data emiterii și numărul de înregistrare, dacă este cazul: .....
- ☐ (c) Statul de executare este un stat, altul decât cel menționat la litera (a) sau (b), a cărui autoritate competentă este de acord cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului către statul respectiv.
- ☐ (d) Statul de executare a transmis o notificare conform articolului 4 alineatul (7) din decizia-cadru și:
- ☐ se confirmă că, după știința autorității competente a statului emitent, persoana condamnată trăiește și a avut reședința legală în mod continuu pe o perioadă de cel puțin cinci ani în statul de executare și va păstra dreptul de reședință permanentă în respectivul stat; sau
- ☐ se confirmă că persoana condamnată este un resortisant al statului de executare.

- (h) Hotărârea de condamnare:

1. Hotărârea se referă, în total, la ..... infracțiuni.

Rezumatul faptelor și o descriere a împrejurărilor în care a (au) fost comisă (comise) infracțiunea (infracțiunile), inclusiv data, ora și locul; precum și natura implicării persoanei condamnate:

.....

.....

.....

.....

Natura și încadrarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor), precum și dispozițiile legale aplicabile pe baza cărora s-a pronunțat hotărârea judecătorească:

.....

.....

.....

2. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) identificată (identificate) la litera (h) punctul 1 reprezintă una sau mai multe din următoarele infracțiuni, astfel cum este prevăzut de dreptul intern al statului emitent, care sunt pedepsite în statul emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privativă de libertate a căror durată maximă este de cel puțin trei ani, vă rugăm să confirmați prin bifarea căsuței (căsuțelor) corespunzătoare:

- ☐ participare la un grup criminal organizat;
- ☐ terorism;
- ☐ trafic de persoane;
- ☐ exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
- ☐ traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
- ☐ traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
- ☐ corupția;
- ☐ fraudă, inclusiv fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene, în sensul Convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995;
- ☐ spălarea produselor infracțiunii;
- ☐ falsificarea, inclusiv contrafacerea monedei euro;
- ☐ fapte legate de criminalitatea informatică;
- ☐ infracțiunile împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul ilicit de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
- ☐ facilitarea intrării și a șederii ilegale;
- ☐ omor, vătămare corporală gravă;
- ☐ trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
- ☐ răpire, lipsire de libertate în mod ilegal și luare de ostateci;
- ☐ rasism și xenofobie;
- ☐ furt organizat sau armat;
- ☐ trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- ☐ înșelăciune;
- ☐ tâlhărie și extorcare de fonduri;
- ☐ contrafacerea și pirateria produselor;
- ☐ falsificarea de acte oficiale și uz de fals;
- ☐ falsificarea mijloacelor de plată;
- ☐ traficul ilicit de substanțe hormonale și de alți factori de creștere;
- ☐ traficul ilicit de materiale nucleare și radioactive;
- ☐ trafic de vehicule furate;
- ☐ viol;
- ☐ incendiere cu intenție;
- ☐ crime are țin de competența Curții Penale Internaționale;
- ☐ sechestrare ilegală de aeronave/nave;
- ☐ sabotaj.

3. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) identificată (identificate) la punctul 1 nu este (sunt) acoperită (acoperite) de punctul 2 sau dacă hotărârea și certificatul sunt transmise statului membru, care a declarat că va verifica dubla încriminare [articolul 7 alineatul (4) din decizia-cadru], vă rugăm să descrieți pe larg infracțiunea (infracțiunile) în cauză:

.....

.....

.....

(i) Stadiul hotărârii de condamnare:

1. Specificați dacă persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia:

1. ☐ Da, persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia.
2. ☐ Nu, persoana nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia.
3. Dacă ați bifat caseta de la punctul 2 de mai sus, vă rugăm confirmați existența unuia dintre următoarele elemente:

- ☐ 3.1a. persoana a fost citată personal la ..... (ziua/luna/anul) și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia și a fost informată că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

- ☐ 3.1b. persoana nu a fost citată personal, dar a primit efectiv prin alte mijloace o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că a avut cunoștință de procesul stabilit și a fost informată cu privire la faptul că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

- ☐ 3.2. având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat, pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărută de avocatul respectiv la proces;

SAU

- ☐ 3.3. persoanei i s-a înmănat personal decizia la ..... (ziua/luna/anul) și aceasta a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale; și

- ☐ persoana a declarat în mod expres că nu contestă această decizie;

SAU

- ☐ persoana nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător.

4. Dacă ați bifat caseta de la punctul 3.1b, 3.2 sau 3.3 de mai sus, vă rugăm să furnizați informații cu privire la modul în care a fost îndeplinită condiția relevantă:

.....

.....

2. Detalii privind durata pedepsei:

2.1. Durata totală a pedepsei (în zile): .....

2.2. Perioada totală a pedepsei privative de libertate deja executate în raport cu pedeapsa în legătură cu care a fost emisă hotărârea judecătorească (în zile):

..... la data de .....) (specificați data pe baza căreia s-a făcut calculul: zz-ll-aaaa):.....

2.3. Numărul de zile care urmează să fie dedus din durata totală a pedepsei din alte motive decât cel menționat la punctul 2.2 (de exemplu, amnistii, grațieri sau măsuri de clemență etc., deja acordate în legătură cu pedeapsa): ....., la data de (...) (specificați data pe baza căreia s-a făcut calculul: zz-ll-aaaa): .....

2.4. Data expirării pedepsei în statul emitent:

- ☐ Nu se aplică, deoarece persoana nu este reținută în prezent
- ☐ Persoana este reținută în prezent, iar pedeapsa, conform dreptului intern al statului emitent, va fi fost executată complet până la (specificați data: zz-ll-aaaa) ⁽²⁾: .....

3. Tipul pedepsei:

- ☐ pedeapsă privativă de libertate
- ☐ măsură privativă de libertate (vă rugăm să specificați):

.....

⁽²⁾ Vă rugăm să introduceți aici data până la care pedeapsa va fi fost executată în întregime (fără a lua în considerare posibilitățile de eliberare înainte de termen și/sau condiționată de orice natură) în cazul în care persoana s-ar afla în statul emitent.

(j) Informații privind eliberarea înainte de termen sau condiționată:

1. Conform dreptului intern al statului emitent, persoana condamnată are dreptul să fie eliberată înainte de termen sau condiționat, după executarea:

- ☐ a jumătate din pedeapsă
- ☐ a două treimi din pedeapsă
- ☐ a altei perioade din pedeapsă (vă rugăm să specificați):

2. Autoritatea competentă a statului emitent solicită să fie informată cu privire la:

- ☐ Dispozițiile aplicabile ale dreptului intern al statului de executare privind eliberarea înainte de termen sau condiționată a persoanei condamnate.
- ☐ Începutul și sfârșitul perioadei eliberării înainte de termen sau condiționate.

(k) Avizul persoanei condamnate:

1. ☐ Persoana condamnată nu a putut fi audiată deoarece se află deja în statul de executare.

2. ☐ Persoana condamnată se află în statul emitent și:

- (a) ☐ a solicitat transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului
- ☐ a fost de acord cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului
- ☐ nu a fost de acord cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului (specificați motivele evocate de persoana condamnată):

.....

(b) ☐ Avizul persoanei condamnate se află în anexă.

☐ Avizul persoanei condamnate a fost transmis statului de executare la (specificați data: zz-ll-aaaa): .....

(l) Alte informații relevante pentru caz (informații opționale):

.....

.....

(m) Informații finale:

Textul hotărârii (hotărârilor) judecătorești se anexează la certificat ⁽³⁾.

Semnătura autorității care emite certificatul și/sau a reprezentantului său care certifică

.....

Nume: .....

Funcția deținută (titlu/grad): .....

Data: .....

Ștampilă oficială (dacă este cazul) .....

⁽³⁾ Autoritatea competentă a statului emitent trebuie să anexeze cauzei toate hotărârile judecătorești care sunt necesare pentru a avea toate informațiile privind pedeapsa definitivă care urmează a fi executată. Se pot anexa, de asemenea, eventualele traduceri disponibile ale hotărârii (hotărârilor) judecătorești.

ANEXA III

NOTIFICAREA PERSOANEI CONDAMNATE

Prin prezenta vi se aduce la cunoștință decizia ..... (autoritate competentă a statului emitent) de a transmite hotărârea ..... (instanță competentă a statului emitent) din data de ..... (data hotărârii judecătorești) ..... (număr de înregistrare; dacă este cazul) către ..... (statul de executare) în scopul recunoașterii și executării de către acesta a pedepsei aplicate prin hotărârea menționată, în conformitate cu legislația națională de punere în aplicare a Deciziei-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană.

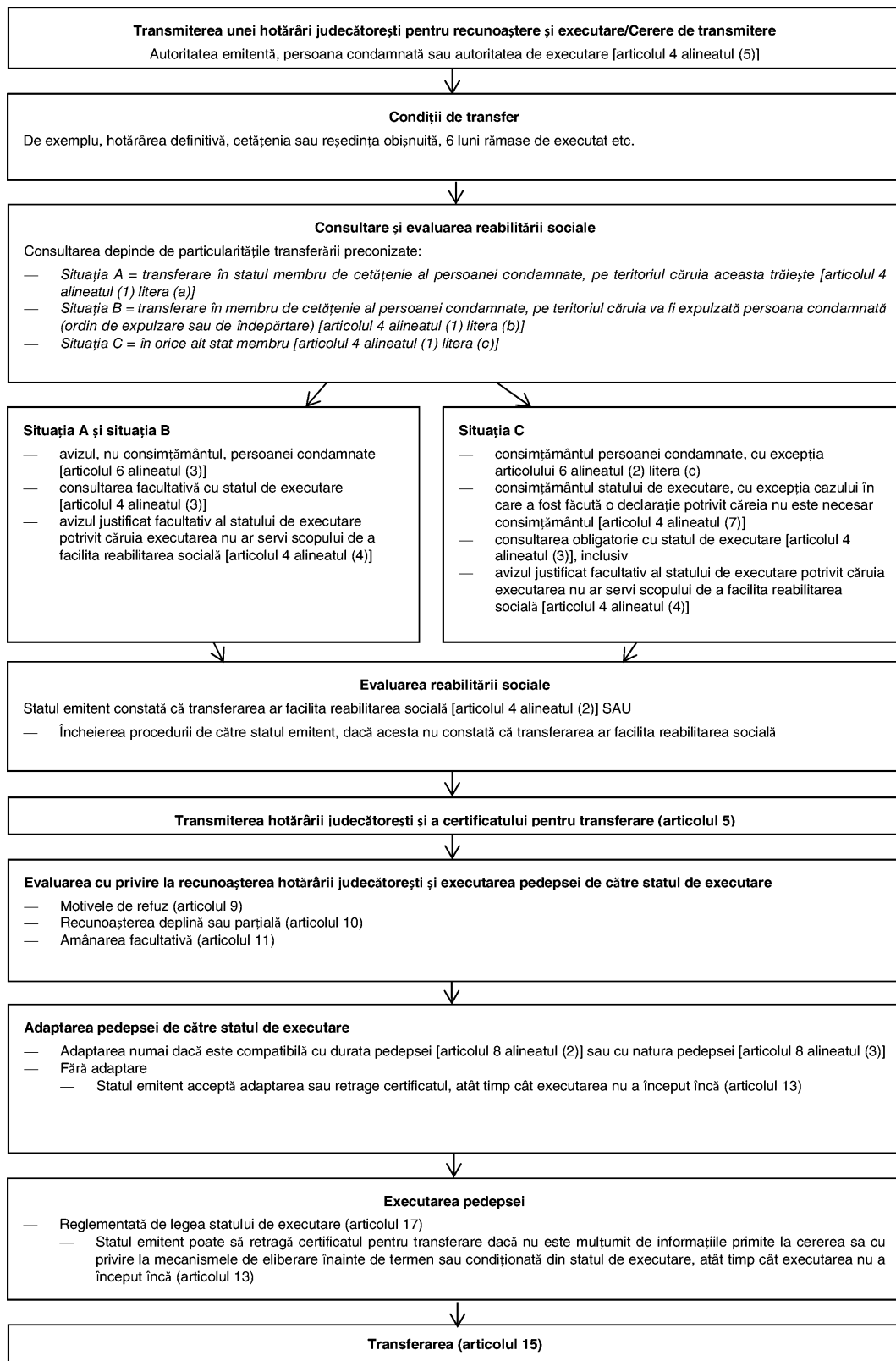
Executarea pedepsei va fi reglementată de legea ..... (statul de executare). Autoritățile statului respectiv vor avea competența de a decide cu privire la procedurile de executare și de a stabili toate măsurile aferente, inclusiv cu privire la motivele eliberării înainte de termen sau condiționate.

Autoritatea competentă din ..... (statul de executare) trebuie să deducă perioada totală a pedepsei privative de libertate deja executate în raport cu pedeapsa din durata totală a pedepsei privative de libertate care trebuie executată. Sancțiunea poate fi adaptată de către autoritatea competentă din ..... (statul de executare) numai dacă este incompatibilă, prin natura sau durata sa, cu legislația statului respectiv. Sancțiunea adaptată nu trebuie, prin natura sau durata sa, să fie mai dură decât pedeapsa aplicată în ..... (statul emitent).

ANEXA IV

DIAGRAMĂ A DECIZIEI-CADRU 2008/909/JAI

ANEXA V

SURSE DE INFORMAȚII

- Informații furnizate de Consiliului Uniunii Europene cu privire la Decizia-cadru 2008/909/JAI:
<https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-9618-2014-REV-1/en/pdf>
- Informații furnizate de Rețeaua judiciară în materie penală (RJE): lista autorităților competente, starea punerii în aplicare și declarațiile făcute de statele membre pentru Decizia-cadru 2008/909/JAI
<https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?l=RO&Id=36>
- Raport al Comisiei către Parlamentul European și Consiliu privind transpunerea de către statele membre a deciziilor-cadru 2008/909/JAI, 2008/947/JAI și 2009/829/JAI privind recunoașterea reciprocă în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate, în cazul deciziilor de probațiune și al sancțiunilor alternative și în cazul măsurilor de supraveghere judiciară ca alternativă la arestarea preventivă [COM (2014) 57 final din 5 februarie 2014].
<https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libdocumentproperties.aspx?l=RO&Id=1222>
- Documentul de lucru al serviciilor Comisiei – Tabelele „Situția actuală” și „Declarații” care însoțesc documentul: „Raport al Comisiei către Parlamentul European și Consiliu privind transpunerea de către statele membre a deciziilor-cadru 2008/909/JAI, 2008/947/JAI și 2009/829/JAI privind recunoașterea reciprocă în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate, în cazul deciziilor de probațiune și al sancțiunilor alternative și în cazul măsurilor de supraveghere judiciară ca alternativă la arestarea preventivă – anexă la raport” [SWD(2014) 34 final din 5 februarie 2014].
- Rapoarte și recomandări ale grupurilor de experți ale EuroPris privind Decizia-cadru 2008/909/JAI, inclusiv Cartea de resurse privind transferarea persoanelor condamnate a EuroPris
<http://www.euopris.org/>
- STEPS 2 Resettlement (*Support for Transfer of European Prison Sentences towards Resettlement* – Sprijin pentru transferarea pedepselor europene cu închisoarea în sensul relocării), care vizează să sprijine realizarea eficace a Deciziei-cadru 2008/909/JAI prin investigarea și analiza obstacolelor juridice și practice care pot împiedica punerea în aplicare și executarea acestora în toate statele membre.
<http://steps2.euopris.org/en/>
- Studiul Agenției pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene (FRA) cu privire la Decizia-cadru 2008/909/JAI, intitulat *Criminal detention and alternatives: fundamental rights aspects in EU cross border transfers* (Detenția penală și alternativele la aceasta: drepturile fundamentale în cadrul transferurilor între statele membre)
<http://fra.europa.eu/en/publication/2016/criminal-detention-and-alternatives-fundamental-rights-aspects-eu-cross-border>

ANEXA VI

**LISTA HOTĂRĂRIILOR JUDECĂTOREȘTI ALE CURȚII DE JUSTIȚIE CU PRIVIRE LA DECIZIA-CADRU
2008/909/JAI**

C-573/17, Openbaar Ministerie/Daniel Adam Popławski („Popławski II”) (hotărârea din 24 iunie 2019)

C-579/15, Popławski (hotărârea din 29 iunie 2017)

C-582/15, van Vemde (hotărârea din 25 ianuarie 2017)

C-289/15, Grundza (hotărârea din 11 ianuarie 2017)

C-554/14, Ognyanov (hotărârea din 8 noiembrie 2016)

Pe rol:

C-495/18: Cererea de decizie preliminară introdusă de Najvyšší súd republiky (Curtea Supremă din Republica Slovacă) la 30 iulie 2018, YX

C-314/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Rechtbank Amsterdam (Țările de Jos) la 8 mai 2018, Openbaar Ministerie/SF

ANEXA VII

**LISTA HOTĂRĂRIILOR JUDECĂTOREȘTI ALE CURȚII DE JUSTIȚIE CU PRIVIRE LA DECIZIA-CADRU
2002/584/JAI**

C-573/17, Openbaar Ministerie/Daniel Adam Popławski („Popławski II”) (hotărârea din 24 iunie 2019)

C-514/17, Sut (hotărârea din 13 decembrie 2018)

C-327/18 PPU, RO (hotărârea din 19 septembrie 2018)

C-220/18 PPU, ML (hotărârea din 25 iulie 2018)

C-268/17, AY (hotărârea din 25 iulie 2018)

C-367/16, Piotrowski (hotărârea din 23 ianuarie 2018)

C-404/15 și C-659/15 PPU, Aranyosi și Căldăraru (hotărârea din 5 aprilie 2016)

C-237/15 PPU, Langan (hotărârea din 16 iulie 2015)

C-168/13 PPU, Jeremy F (hotărârea din 30 mai 2013)

C-66/08, Kozłowski (hotărârea din 17 iulie 2008)

Pe rol:

C-314/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Rechtbank Amsterdam (Țările de Jos) la 8 mai 2018, Openbaar Ministerie/SF

C-128/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (Germania) la 16 februarie 2018, Procedură penală împotriva lui Dumitru-Tudor Dorobanțu

---